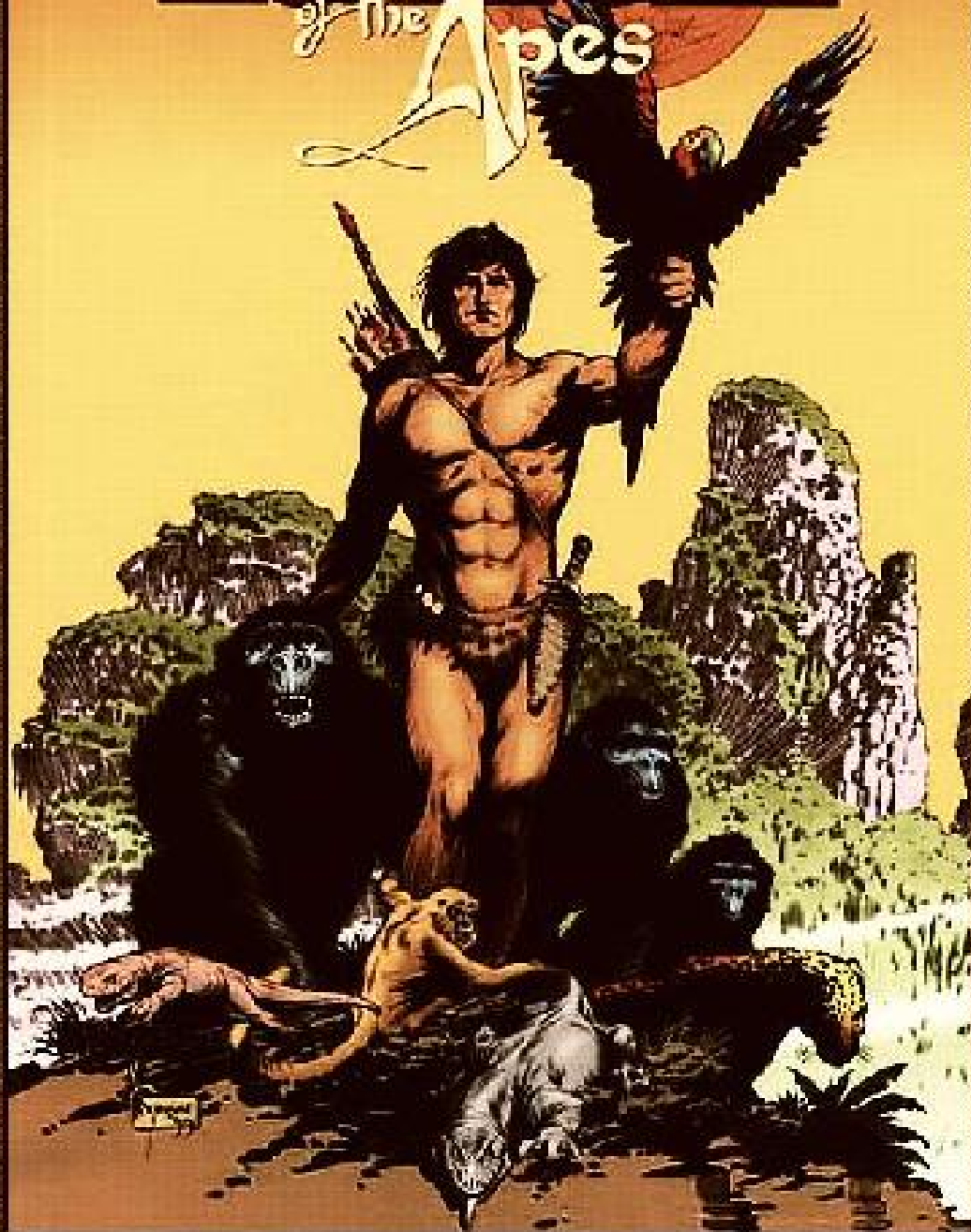

EDGAR RICE BURROUGHS'

Tarzan

of the Apes

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN

DIN NEAMUL MAIMUTELOR

TARZAN of the Apes
EDGAR RICE BURROUGHS
Ballantine Book's New York © Frank A. Munsey Company 1912
În românește de Antoaneta Ralian

1. ÎN LARGUL MĂRII

Povestea ce urmează mi-a fost istorisită de o persoană care nu avea vreun motiv anume să mi-o spună mie sau oricui altcuiva. Faptul că a pornit s-o depene, poate fi pus pe seama influenței pline de ispite pe care a avut-o asupra povestitorului un cules de vii, ca din bătrâni, iar continuarea pînă la capăt a acestei ciudate povești se datorește scepticei incredulități cu care am întâmpinat-o eu în zilele ce-au urmat.

Cînd vorbărețul meu oaspete și-a dat seama cît de mult înaintase în miezul povestirii și că eu înclinam să nu-l cred, s-a lăsat ațîțat de o nesocotită trufie, care a dus mai departe la îndeplinire ceea ce culesul de vii stîrnise doar, așa încît s-a apucat să dezgroape mărturii scrise, sub forma unor hîrtoage mucegăite sau a unor documente îngălbenite de vreme ale Biroului Colonial Britanic, menite să confirme unele dintre episoadele mai izbitoare ale povestirii sale atît de ieșite din obișnuit.

Eu, unul, nu susțin că povestea este adevărată, întrucît nu am fost martor al împlîrărilor pe care le descrie, dar faptul că asumîndu-mi misiunea de a o repovesti în fața dumneavoastră, am folosit nume fictive pentru personajele principale, constituie o suficientă dovadă a sincerității convingerii mele că s-ar putea să fie adevărată.

Filele veștede, mucegăite ale jurnalului unui om.. de mult dus dintre cei vii și documentele Biroului colonial se potrivesc la perfecție cu cele istorisite de oaspetele meu vorbăreț, încît sînt în măsură să vă redau povestea așa cum am încheiat-o cu mult sîrg din aceste mai multe și felurite izvoare. Dacă o veți socoti neverosimilă. Veți fi cel puțin de acord cu mine că e o poveste unică, deosebită și interesantă.

Din documentele Biroului Colonial și din jurnalul răposatului aflăm că un oarecare tînar nobil englez, pe care îl vom numi John Clayton, Lord Greystoke a primit însărcinarea de a întreprinde o foarte delicată cercetare într-una din coloniile britanice de pe coasta de vest a Africii: se aflase că o anumită putere europeană recruta din rîndurile populației băștinașe, primitive, a acestei colonii, ostași pentru propriile-i trupe de băștinași, pe care le folosea la colectarea forțată a cauciucului și a fildeşului de de la triburile sălbatice de pe malurile fluviului Congo și Aruwimi.

Băştinaşii din colonia britanică se plîngeau că mulţi dintre feciorii lor erau ademeniţi, prin făgăduieli trandafirii şi strălucitoare, să plece, dar că puţini dintre ei se mai reîntorceau vreodată la familiile lor.

Englezii din Africa mergeau chiar şi mai departe, afirmînd că acei sărmani negri erau ţinuţi într-o stare de adevărată sclavie, căci, după ce le expira stagiul de înrolare, ofiţerii albi profitau de ignoranţa lor, spunîndu-le că mai au de îndeplinit cîtiva ani de serviciu militar.

Prin urmare, Biroul Colonial l-a numit pe John Clayton într-o funcţie în Africa de Vest Britanică, dîndu-i instrucţiuni confidentiale cu privire la o temeinică investigaţie a felului nedrept în care erau trataţi supuşii britanici de către o putere europeană prietenă. De ce anume a fost trimis el, este lipsit de importanţă pentru povestirea noastră, deoarece oricum, nu şi-a întreprins investigarea, întrucît nu a ajuns niciodată la destinaţie.

Clayton era tipul de englez pe care te-ai fi simţit tentat să-l asociezi cu monumentele nobile ce comemorează istorica împlinire a o mie de bătălii victorioase — un bărbat viril, puternic, din punct de vedere spiritual, moral şi fizic. Ca statură, depăşea înălţimea obişnuită; ochii îi erau cenuşii, trăsăturile regulate şi precise; avea acea ţinută pe care ţi-o dă o sănătate desăvîrşită, robustă, influenţată de anii de instrucţie militară.

Ambiţiile politice îl îndemnaseră să ceară transferul din armată la Biroul Colonial, ceea ce ne face să-l aflăm, deşi încă foarte tînăr, însărcinat cu o importantă misiune în serviciul reginei.

Cînd primi numirea menţionată, John Clayton fu entuziasmat şi îngrozit în acelaşi timp. Avansarea îi apărea drept o binemeritată răsplată pentru un serviciu sîrguincios şi destoinic şi ca o trambulină spre alte funcţii de mai mare importanţă şi responsabilitate; dar, pe de altă parte, numai cu trei luni în urmă luase în căsătorie pe onorabila Alice Rutherford, iar gîndul de a transplanta această tînără şi frumoasă fată în primejdiile şi singurătatea Africii tropicale îl îngrozea.

De dragul ei, Clayton era gata să refuze numirea, însă Alice nici nu voia să audă de aşa ceva. Dimpotrivă, stăruia s-o accepte şi s-o ia cu el în călătorie.

De bună seamă, au existat şi mame, fraţi şi surori şi mătuşi şi verişoare care şi-au exprimat felurite păreri asupra problemei în cauză, dar ce sfat anume a dat fiecare în parte, istoria nu pomeneşte.

Ştim numai că într-o dimineaţă senină din luna mai a anului 1888, John Clayton, Lord Greystoke şi Lady Alice s-au îmbarcat la Dover, pentru Africa.

O lună mai tîrziu, sosiră la Freetown, unde închiriară un mic vas, Fuwalda, care urma să-i transporte la destinaţie. Şi de pe acest vas, John Clayton-Lord Greystoke şi Lady Alice, soţia sa, s-au făcut nevăzuţi şi neauziţi pentru ochii şi urechile oamenilor. Două luni după ce vaporul ridicase ancora şi ieşise din rada portului Freetown, o jumătate duzină de nave de război britanice străbăteau Atlanticul de sud căuţînd urmele pasagerilor sau ale micului vas şi numai după ce epava fu descoperită pe ţărmul insulei Sfînta Elena, lumea s-a convins, în sfîrşit, că Fuwalda s-a

scufundat cu toți cei de pe bord, drept care, cercetările abia începute fură oprite; totuși speranța pîlpîi încă multă vreme în inimile sîngerate de dor.

Fuwalda, o ambarcațiune de vreo sută de tone, era un vas de tipul celor ades întîlnite în comerțul de coastă din Atlanticul de sud, vase al căror echipaj este alcătuit din drojdia mărilor: criminali scăpați de sub ștreang și cuțitari de toate rasele și naționalitățile.

Fuwalda nu făcea excepție de la regulă. Ofițerii săi, niște brute cu fețe tuciurii, urau și erau urîți de întregul echipaj. Căpitanul, deși marinar încercat, își trata oamenii cu cruzime. În relațiile sale cu echipajul nu cunoștea s-au cel puțin, nu se sluzea decît de două argumente: un par ascuțit și un pistol — ceea ce nu înseamnă că adunătura pestriță peste care stăpînea ar fi înțeleș și de altele.

Așa se face că în a doua zi de la ieșirea din Freetown, John Clayton și tînăra sa soție fură martorii unor scene, pe puntea navei Fuwalda, despre care nu și-ar fi închipuit că se pot petrece și altfel decît în povestirile marinărești.

În dimineața celei de-a doua zi le-a fost făurită prima verigă din ceea ce avea să fie un lanț de împrejurări ale unei vieți — aparținînd cuiva care la vremea aceea încă nu văzuse lumina soarelui — o viață cum nu a mai existat o a doua în Istoria omului.

Doi marinari spălau puntea vasului Fuwalda, secundul era de gardă, iar căpitanul se oprise să schimbe o vorbă cu John Clayton și cu Lady Alice.

Cei doi mateloți se trăgeau de-a-ndăratelea spre micul grup, care stătea cu spatele spre marinari. Se apropiau din ce în ce, pînă cînd unul dintre ei ajunsese drept în spatele căpitanului. Încă o clipă și ar fi trecut de el, iar această ciudată povestire nu s-ar fi înfiripat niciodată. Însă chiar în acel moment, căpitanul, dorind să se despartă de Lordul și de Lady Greystoke, se răsuci pe călcîie, se împiedică de marinar și se întinse cît era de lung pe punte, răsturnînd și găleata omului, astfel încît apa soioasă îl scaldă din cap pînă-n picioare.

O clipă, scena păru caraghioasă, dar numai o clipă. Cu o rafală de înjurături cumplite, cu fața năpădită de valul purpuriu al furiei și al ofensei, căpitanul își redobîndi echilibrul și repezindu-i o lovitură crîncenă, îl doborî pe marinar.

Omul era mărunț și mai în vîrstă, fapt care dădu gestului un caracter și mai brutal. Celălalt matelot însă nu era nici bătrîn, nici mărunț — o namilă de bărbat, vînjos ca un urs, cu niște mustăți negre, fioroase și un grumaz de taur bine înfipt între doi omoplați masivi.

Cînd își văzu tovarășul prăbușindu-se, se ghemui pe vine și cu un mîrîit gros, se năpusti asupra căpitanului, făcîndu-l, dintr-un singur pumn zdravăn, să cadă în genunchi. Din roșu-vînat, chipul ofițerului deveni alb ca varul pentru că asta însemna răzmerită; or, de răzmerițe mai avusese el parte în brutala sa carieră și se pricepuse să le înăbușe. Fără să se ridice măcar în picioare, înșfacă pistolul din buzunar și trase direct în matahala musculoasă care se înălța în față-i, dar oricît ar fi fost el de iute, John Clayton îl întrecu, astfel încît glonțul menit să străpungă inima marinarului

nimeri în piciorul acestuia, pentru că Lordul Greystoke, de îndată ce văzuse arma scînteind în soare, izbise cu putere în brațul căpitanului.

Un schimb de cuvinte avu loc între Clayton și căpitan, cel dintîi arătîndu-se fățiș dezgustat de brutalitatea cu care era tratat echipajul și declarînd că nu va mai admite asemenea purtări atîta timp cît el și Lady Greystoke vor fi pasagerii vasului. Căpitanul fu pe punctul de a da un răspuns usturător, dar se răzgîndi și întorcînd spatele, se îndreptă spre pupa. Negru la față și bombănind de mama focului.

Nu avea de gînd să înfrunte un înalt funcționar britanic, căci puternicul braț al reginei mînuia un instrument de pedeapsă pe care el era în măsură să-l aprecieze și de care se temea — flota engleză, care știa să-și atingă ținta.

Cei doi mateloți se ridicară anevoie în picioare, cel mai bătrîn ajutîndu-și camaradul rănit să se scoale de jos. Mătăhălosul, căruia i se zicea Michael cel Negru, își încercă piciorul cu gingășie și constatînd că-i putea duce greutatea, se întoarse către Clayton, cu cîteva cuvinte de morocănoasă mulțumire. Deși rostite pe un ton ursuz, se vedea că vorbele lui erau binevoitoare. Cum își termină micul discurs, se răsuci pe călcîie și se îndreptă șchiopătînd spre prora, cu intenția vădită de a zădărnici orice încercare de discuție.

Cîteva zile, soții Clayton nu-l mai văzură deloc, iar căpitanul, ori de cîte ori era obligat să le vorbească, nu le acorda decît un mormăit posac. Luau masa în cabina căpitanului, așa cum procedaseră și înainte de nefericita întîmplare. Dar căpitanul avea grijă ca îndatoririle lui să nu-i îngăduie să mănînce la aceleași ore cu ei.

Ceilalți ofițeri erau niște indivizi neciopliți, analfabeți, cu foarte puțin mai presus de nivelul echipajului de netrebnici pe care-i terorizau, așa încît se simțeau bucuroși să poată evita relațiile sociale cu un distins nobil englez și cu soția sa; prin urmare, familia Clayton era foarte izolată. Acest lucru se potrivea de fapt cu propriile lor dorințe, dar în același timp îi depărta de viața micului vas, astfel încît le lipsea posibilitatea de a fi la curent cu întîmplările zilnice, care aveau să culmineze în curînd cu o sîngeroasă tragedie.

În întreaga atmosferă a navei plutea acel ceva nedefinit care prevestește dezastrul. Aparent, atît cît își putea da seama Clayton, pe micul vas totul se desfășura întocmai ca și înainte; dar se simțea un curent subteran care îi purta pe amîndoi spre o neștiută amenințare, deși nu rosteau un cuvînt despre acest fapt unul față de celălalt.

A doua zi după rănirea lui Michael cel Negru, Clayton ieși pe punte la timp pentru a zări patru mateloți cărînd pe brațe trupul unui camarad în nesimțire, în timp ce secundul, ținînd un par greu în mînă, se zgîia amenințător la micul grup de marinari întăritați.

Clayton nu puse nici o întrebare — de altfel, nici nu era nevoie — dar a doua zi, cînd silueta masivă a unei nave britanice de război se profila la orizont, fu aproape gata să ceară transferarea lui și a Lady-ei Alice pe acel vas, fiind prada unor temeri crescînde că la bordul degradantei și mohorîtei Fuwalda n-ar fi avut parte decît de necazuri.

Către ora prînzului se aflau la distanța de la care se puteau face auziți de nava britanică, dar cînd Clayton se găsi pe punctul de a-i cere căpitanului trecerea pe celălalt vas, fu izbit de ridicolul unei astfel de pretenții. Ce motiv ar fi trebuit să invoce față de comandantul navei regale pentru a solicita întoarcerea în direcția din care abia venise?

Și ce dac-o să le spună că doi marinari răzvrătiți au fost tratați cu asprime de către ofițerii lor? Or să rîdă pe sub mustață și n-or să atribuie dorința lui de a părăsi nava decît unui singur motiv: lașitatea.

John Clayton, Lord Greystoke, nu ceru să fie transferat pe vasul de război. Tîrziu, în acea după-amiază, îi contemplă catargele, topindu-se departe la orizont, dar nu mai înainte de a fi aflat ceea ce-i confirmă temerile cele mai negre și-l făcu să se blesteme singur pentru falsa mîndrie care-l împiedicase cu cîteva ore mai înainte să-și pună tînăra soție la adăpost, în siguranță — atunci cînd siguranța era încă posibilă și nu ca acum, spulberată pe veci.

Pe la mijlocul după-amiezii, matelotul cel vîrstnic și scund care fusese doborât de căpitan cu cîteva zile în urmă se înființa pe punte, la parapetul unde Clayton și soția sa urmăreau silueta masivului vas de război mistuindu-se în zare. Bătrînelul freca de zor barele de alamă și se apropia încetul cu încetul, pînă cînd, ajuns în dreptul lui Clayton, îi spuse cu glas «Căzut:

— O să fie un iad pe vasul ăsta, Sir, luați aminte la vorbele mele, o să fie iadul pe vas.

— Ce vrei să spui, omule? întrebă Clayton.

— Cum, n-ați văzut ce se întîmplă? N-ați auzit cum prăsila de diavol, care-i căpitanu' și cu ciracii lui au snopit în bătaie juma' din echipaj? Numa' ieri două capete crăpate și trei azi. Da' Michael cel Negru-i om de inimă și nu-i el tipu' care să rabde așa ceva, nu-i el omul. Luați aminte la vorbele mele, Sir...

— Vrei să spui, om bun, că echipajul are de gînd să facă răzmeriță? întrebă Clayton.

— Răzmeriță! exclamă bătrînelul. Răzmeriță! Au de gînd să facă moarte de om, Sir, luați aminte la vorbele mele, Sir.

— Cînd?

— Se apropie, Sir, se apropie lovitura, nu spun cînd, că și-așa am vorbit prea mult, dar v-ați arătat inimos acu' cîteva zile și m-am gîndit că se face să vă dau de veste. Da' să vă țineți gura, Sir și cînd oți auzi împușcături, să coborîți în cabină și acolo să stați. Asta-i tot, numa' să vă țineți gura, că dacă nu, vă treziți c-un plumb în coaste, luați aminte la vorbele mele, Sir.

Și bătrînul își văzu înainte de lustruit, îndepărtîndu-se de locul unde se aflau Claytonii.

— A naibii de veselă perspectivă, Alice! zise Clayton.

— John, trebuie să-l previi de îndată pe căpitan. Poate că tulburările mai pot fi înlăturate.

— Bănuiesc că așa ar trebui să fac și totuși, din motive pur egoiste, îmi vine să-mi țin gura. Orice-ar avea de gând să facă, pe noi doi ne vor cruța din recunoștință că am luat partea individului ăluia Michael cel Negru, dar dac-or să-și dea seama că i-am trădat, n-or să ne-arate pic de îndurare, Alice.

— John, datoria ta este una și bună și ea e da partea autorității investite. Dacă nu-l avertizezi pe căpitan, vei fi la fel de vinovat de cele ce vor urma ca și cînd ai fi luat parte la urzirea complotului și ai fi ajutat cu mintea și cu mîinile tale la înfăptuirea lui.

— Draga mea, văd că nu înțelegi, stăruie Clayton. Eu nu mă gîndesc decît la tine; prima mea datorie e față de tine. Căpitanul și-a atras singur toată pacostea asta pe cap, așa încît de ce să risc eu să-mi supun soția la cine știe ce orori de neconceput, într-o încercare, zadarnică probabil, de a-l salva de propria-i nebunie barbară? Nici nu-ți poți imagina, scumpa mea, ce s-ar întîmpla dacă șleahța asta de ucigași ar pune mîna pe Fuwalda!

— John, datoria-i datorie și nici un fel de speculații verbale n-o pot schimba. N-aș fi vrednică să mă numesc soția unui lord englez dacă mi-aș lua răspunderea de a-l încuraja să se sustragă de la o datorie limpede. Îmi dau seama de primejdia ce ar putea surveni, dar o voi înfrunta alături de tine.

— Facă-se voia ta, Alice, răspunse Clayton, zîmbind. Poate că ne născocim singuri primejdiile. Deși nu-mi place cum arată lucrurile pe puntea acestui vapor, s-ar putea totuși ca dracul să nu fie chiar atît de negru; poate că bătrînul marinar exprima doar gîndul bătrînei lui inimi ticăloase și nu vorbea despre fapte reale. O revoltă pe vas era un lucru obișnuit cu vreo sută de ani în urmă, dar ne aflăm în anul 1888, așa încît n-ar fi o întîmplare prea plauzibilă. Uite-l pe căpitan îndreptîndu-se spre cabina lui. Dacă tot trebuie să-l previn, aș putea îndeplini chiar acum acesta treabă dezgustătoare, pentru că n-am nici cel mai mic chef să stau de vorbă cu bruta asta.

Cu aceste vorbe se îndepărtă nepăsător în direcția scării pe care coborîse căpitanul și o clipă mai tîrziu, îi ciocănea la ușă.

— Intră, se auzi mormăitul gros al bicisnicului ofițer. Și după ce Clayton intră și închise ușa în urmă-i, căpitanul adăugă: Ei?

— Am venit să vă raportez în esență o discuție pe care am avut-o azi, căci, deși s-ar putea ca totul să fie doar o simplă scorneală, e mai bine totuși să fiți prevenit. Pe scurt, oamenii au de gînd să pornească o răscoală și să ucidă.

— I-o minciună! mugi căpitanul. Și dacă ai zădărnicit din nou disciplina de pe acest vas sau te-ai băgat iar în treburi care nu te privesc, n-ai decît să suporti consecințele și să te duci dracului. Nu-mi pasă că ești sau nu lord englez. Pe vasul ăsta eu sînt comandant și de acum înainte te poftesc să nu-ți mai vîri nasul unde nu-ți fierbe oala!

Căpitanul se montase singur într-o asemenea dezlănțuire de furie, încît îi năvăli tot sîngele în obraji, iar ultimele cuvinte le răcni în gura mare, subliniindu-și spusele cu o zdravănă izbitoră în masă a pumnului său uriaș, în timp ce-și agita celălalt

pumn în fața ochilor lui Clayton. Lordul Greystoke nu clinti, stătu locului contemplînd, cu o privire calmă, pe omul turbat.

— Căpitane Billings, rosti ei în cele din urmă, iartă-mi sinceritatea, dar dă-mi voie să-ți spun că ești un măgar.

După care îi întoarse spatele și ieși cu obișnuita-i indiferență degajată, menită mai curînd să stîrnească mînia unui om de teapa lui Billings decît un puhoi de înjurături.

Deși căpitanul putea fi cu ușurință determinat să-și regrete cuvintele pripite dacă Lord Greystoke s-ar fi ostenit să-l îmbuneze, acum se încrîncenă irevocabil în furia în care-l părăsise Clayton și ultima șansă a conlucrării lor pentru binele comun se spulberă în vînt.

— Ei, Alice, spuse Clayton cînd veni din nou lîngă soția sa, aș fi putut să-mi cruț osteneala. Individul a fost mai mult decît nerecunoscător. Numai că nu mi-a sărit în beregată, ca un cîine turbat. N-are decît să fie spînzurat cu corabia lui cu tot și pînă cînd o să scăpăm teferi din toată beleaua asta, singurul lucru de care mă sinchiesc e binele nostru. Și cred că primul pas pe care trebuie să-l facem în vederea acestui scop ar fi să coborîm în cabină și să-mi revizuiesc pistoalele. Îmi pare rău acum că puștile și munițiile le-am împachetat în lada din cală.

Își găsiră cabina complet răvășită. Hainele smulse din lăzile și valizele deschise ședeau împrăștiate pe jos, pînă și paturile fuseseră făcute bucăți.

— Evident, s-a găsit cineva mai grijuliu față de bunurile noastre decît am fost noi înșine, observă Clayton. Hai, Alice, s-aruncăm o privire să vedem ce lipsește.

O cercetare minuțioasă dădu la iveală faptul că nu lipsea nimic altceva decît cele două pistoale ale lui Clayton și mica provizie de gloanțe pusă deoparte pentru ele.

— Exact lucrurile pe care aș fi dorit cel mai mult să mi le fi lăsat, spuse Clayton și faptul că au ținut să le aibă pentru ei și numai pentru ei, e cît se poate de înfricoșător.

— Ce-i de făcut, John? întrebă soția lui. Poate că ai avut dreptate cînd ai afirmat că unica noastră șansă este aceea de a ne menține într-o poziție neutră. Dacă ofițerii vor fi în stare să împiedice revolta, atunci n-avem de ce ne teme, iar dacă răzvrătiții vor fi biruitori, singura noastră firavă speranță ar consta în faptul de a nu le fi dejucat planurile și de a nu ne fi împotrivit lor.

— Ai dreptate, Alice, vom urma calea de mijloc. Cînd începură să facă ordine în cabină, Clayton și soția lui zăriră amîndoi în același timp un petic de hîrtie vîrît pe sub ușă. Dar în clipa cînd Clayton se aplecă să-l ridice, observă cu uimire că hîrtia înainta singură spre interiorul cabinei; își dădu seama că era împinsă înăuntru de cineva dinafară.

Iute și fără zgomot, se îndreptă spre ușă și dădu ă apese pe clanță ca s-o deschidă, dar soția sa îl pucă de încheietura mîinii.

— Nu, John, îi șopti ea, ei nu doresc să fie văzuți, așa că nu ne putem îngădui să-i vedem. Nu, că am hotărît să urmăm calea de mijloc. Clayton surîse și-și lăsă mîna în jos. Statură amîndoi locului, urmărind înaintarea peticului de hîrtie albă,

pînă cînd, în sfîrșit, acesta se opri pe podea, dincolo de ușă. Clayton se aplecă din nou și-l ridică. Era o foaie de hîrtie albă, soioasă, împăturită stîngaci într-un pătrat zdrențuit. Cînd o despăturiră, dădură peste mesaj simplist, aproape ilizibil, trădînd o mînă neînvățată cu meșteșugul scrisului. Tălmăcit, era un mesaj de avertisment către Clayton cerîndu-i-se să nu raporteze lipsa pistoalelor să nu cumva să repete cele ce-i mărturisise bătrînul marinar, căci altfel îl pîndește moartea.

— Cred că va trebui să fim cumiți, rosti Clayton, un zîmbet jalnic. Tot ce putem face este să stăm nemișcați și să așteptăm orice-ar fi să vină.

2.CĂMIN ÎN SĂLBĂTICIE

Și nici nu avură mult de așteptat, căci a doua zi dimineață, cînd Clayton ieși pe punte să-și facă obișnuita plimbare înainte de micul dejun, răsună o împușcătură, apoi încă una și încă una. Priveliștea care i se înfățișă ochilor îi confirmă cele mai rele temeri. În fața micului grup de ofițeri se ridicase, înfruntîndu-i, întregul echipaj pestriț de Fuwalda, cu Michael cel Negru în cap.

La prima salvă de gloanțe venită din partea ofițerilor, oamenii se împrăștiară, căutînd adăpost, apoi, din locurile ferite de după catarge, de după cabina timonierului și cea a comandantului, porniră să tragă în cei cinci ofițeri care reprezentau mult urîta autoritate de pe bord.

Doi dintre răzvrătiți căzuseră secerăți de pistolul căpitanului. Zăceau acolo unde se prăbușiseră, printre combatanți. Dar curînd secundul vasului se prăvăli cu fața-n jos și, la strigătul de comandă al lui Michael cel Negru, răzvrătiții traseră în cei patru ofițeri rămași. Echipajul nu reușise să facă rost decît de șase arme de foc, astfel încît majoritatea erau înarmați cu prăjini, topoare, bîte și răngi.

Căpitanul își golise pistolul și tocmai îl reîncărca în clipa cînd se porni atacul. Pistolul secundului fusese strivit, așa încît numai două arme ținură piept răzvrătiților cînd aceștia dădură năvală asupra ofițerilor, care începură să se tragă îndărăt din fața valului mînios.

De amîndouă părțile se strigau blesteme și ocări înspăimîntătoare, care, laolaltă cu pocnetele armelor de foc și cu țipetele și gemetele răniților, prefăcuseră puntea navei Fuwalda într-un soi de balamuc.

Înainte ca ofițerii să fi făcut doisprezece pași de-a-ndăratelea, oamenii se năpustiră asupra lor. Un topor mînuit de un negru voinic despică țeasta căpitanului de la frunte pînă la bărbie; o clipă mai tîrziu, se prăbușiră și ceilalți, morți sau răniți, sub ploaia de lovituri și de gloanțe.

Rapidă și cumplită a fost acțiunea răzvrătiților de pe Fuwalda și în tot timpul desfășurării ei. John Clayton a stat rezemat flegmatic lîngă pasarelă, pufăindu-și meditativ pipa, de parcă ar fi urmărit un meci oarecare de criket. Cînd căzu și ultimul dintre ofițeri. Clayton își spuse că ar fi timpul să se reîntoarcă lîngă soția lui, ca nu cumva vreunul dintre membrii echipajului s-o găsească singură în cabină. Deși calm și

indiferent în aparență, Clayton era foarte neliniștit și frământat în sinea lui, căci se temea pentru siguranța soției sale, acum cînd se aflau la discreția acestor semi-brute ignorante, în mîna cărora îi aruncase soarta cu atîta neîndurare.

Cînd se întoarse ca să coboare scara, mare-i fu mirarea să-și vadă soția pe trepte, foarte aproape de el.

— De cît timp ești aici, Alice?

— De la început, răspunse ea. Ce îngrozitor, John! Oh, ce îngrozitor! La ce ne putem aștepta din partea unor asemenea oameni?

— La gustarea de dimineață, sper, răspunse el, zîbind vitejește în încercarea de a-i mai domoli spaimele. Cel puțin, am de gînd să le-o cer. Vino cu mine, Alice. Trebuie să le dăm a înțelege că nu ne-așteptăm la altceva decît la un tratament politicos din partea lor.

Intre timp, oamenii făcuseră cerc în jurul ofițerilor morți și răniți și fără părtinire sau îndurare, îi aruncau peste bord, indiferent dacă erau vii sau decedați. La fel de necruțător procedau și cu propriii lor morți sau muribunzi.

Deodată, cineva din echipaj dădu cu ochii de cei doi Clayton, care se apropiau și strigînd: „Uite încă doi buni să fie dați hrană la pești!” se repezi spre ei cu toporul ridicat. Dar Michael cel Negru fu și mai iute, astfel încît, pînă să fi făcut cinci pași, individul se prăbuși c-un glonț în spinare.

Cu un muget puternic, Michael cel Negru atrase atenția celorlalți și arătînd spre Lord și Lady Greystoke, răcni:

— Țștia sînt prietenii mei și trebuie să fie lăsați în pace. Ați înțeles? Acum eu sînt căpitan pe vasul ăsta și cum spun eu, așa o să fie — adăugă el, întorcîndu-se spre Clayton. Voi doi vedeți-vă de treabă și nimeni n-o să vă facă nici un rău — mai zise, aruncînd o privire amenințătoare spre restul echipajului.

Claytonii urmară cu atîta strășnicie instrucțiunile lui Michael cel Negru, încît nu se întîlniră aproape deloc cu membrii echipajului și nu aflară nimic despre planurile acestora. Din cînd în cînd răzbeau pînă la ei slabe ecouri de ciondăneli și certuri între răzvrățiți și în două rînduri, tăcerea fu sfîșiată de lătratul mîrșav al armelor de foc. Dar Michael cel Negru era un conducător potrivit pentru banda de ucigași și în același timp, îi silea să se supună regulilor stabilite de el.

În cea de a cincea zi după omorîrea ofițerilor de pe vas, matelotul de pază semnală ivirea uscatului la orizont. Michael cel Negru n-avea cum să știe dacă era o insulă sau coasta continentului, dar îl încunoștiință pe Clayton că, dacă cercetările vor dovedi că e pămînt locuibil, el și Lady Greystoke vor fi debarcați împreună cu bunurile ce le aparțineau.

— Cîteva luni o să stați în siguranță acolo — îi lămuri el mai departe — iar între timp noi o să căutăm s-ajungem pe undeva pe vreo coastă locuită, ca să ne putem împrăștia și să ni se piardă urma. După aceea o să am eu grijă ca guvernul dumitale să fie informat unde vă găsiți și să trimită de îndată un vas de război să vă culeagă. Ar fi

prea complicat să vă debarcăm într-un loc civilizat, unde ni s-ar pune o sumedenie de întrebări și nici unul dintre noi n-ar avea răspunsuri prea convingătoare la îndemână.

Clayton protestă împotriva lipsei de omenie a unei debarcări pe un țărm necunoscut, unde ar fi fost lăsați în voia fiarelor sălbatice și probabil, a triburilor și mai sălbatice. Dar vorbele nu-i fură de nici un folos și nu reuși decât să stîrnească mînia lui Michael cel Negru, așa încît se văzu nevoit să se înfrîneze și să facă haz de necaz.

În jurul orei trei după-amiază ajunseră în dreptul unei frumoase coaste împădurite, la gura a ceea ce părea a fi un golf înconjurat pe trei laturi de pămînt.

Michael cel Negru trimise în recunoaștere o barcă încărcată cu oameni pentru a sonda intrarea și șansele ca Fuwalda să poată ancora în golf fără riscuri. O oră mai târziu, oamenii se înapoiară și raportară că apa era suficient de adîncă pe întreg parcursul, precum și în micul bazin.

Încă înainte de a se fi întunecat, Fuwalda își lăsă ancora pe fundul apelor liniștite, ca o oglindă, ale golfului. Țărmul care-l înconjura era îmbietor, acoperit de vegetație semitropicală, iar în depărtare, părea să se înalțe din ocean un ținut de dealuri și platouri, acoperite aproape uniform de pădure virgină.

Nu se zărea nicăieri vreun semn că pămîntul ar fi fost locuit, dar faptul c-ar fi putut adăposti cu ușurință viața umană se vedea limpede prin belșugul de păsări și animale observate de cei ce vegheau pe puntea Fuwaldei, precum și prin sclipirile unui râuleț ce se vărsa în golf, asigurînd apă dulce din plin.

În timp ce înserarea învăluia pămîntul, Clayton și Lady Alice stăteau încă la parapetul navei, contemplînd în tăcere viitorul lor cămin. Din umbra întunecoasă a măreței păduri răzbăteau chemările sălbatice ale fiarelor — răgetul profund al leului și din cînd în cînd, cîte un țipăt strident de panteră.

Femeia se lipi mai strîns de soțul ei, anticipînd cu spaimă grozăviile ce le vor fi hărăzite în bezna feroasă a nopților următoare, cînd se vor găsi singuri pe acest țărm sălbatic și pustiu.

Mai târziu, în aceeași seară, Michael cel Negru se apropie de ei doar atît cît să le ceară să-și facă pregătirile pentru a debarca în zori. Încercară să-l convingă să-i lase într-un ținut mai ospitalier, într-un loc îndeajuns de apropiat de civilizație, încît să poată spera să nimerească pe mîini prietenoase. Dar nici rugămint_ile, nici amenințările, nici făgăduielile de răsplătă nu-l putură clinti.

— Sînt singurul om de pe bord care nu preferă să vă vadă mai curînd morți, deși știu că asta ar fi calea cea mai înțeleaptă ca să ne salvăm noi pielea; dar Michael cel Negru nu-i omul care să uite un bine. Dumneata m-ai scăpat odată de la moarte și ca revanșă, acum îți cruț eu viața, dar mai mult de-atîta nu pot face. Oamenii n-au de gînd să vă mai înghită mult timp și dacă nu vă depun iute pe uscat, s-ar putea să se răzgîndească și în această privință. O să cobor pe țărm tot calabalîcul vostru, niște unelte de gătit, cîteva pînze vechi ca să vă înjghebați corturi și merinde cît să v-ajungă pînă puteți descoperi fructe și vînat. Cu armele voastre de apărare, o să puteți rezista destul de lesne pînă ce or să vă vină în ajutor. După ce-o să-mi descopăr o

ascunzătoare sigură, o să am grijă ca guvernul britanic să afle unde vă găsiți; pentru nimic în lume n-aș putea să le indic locul exact, pentru că nici eu n-am habar unde vine. Dar pînă la urmă or să vă dibuiască.

După ce Michael cel Negru îi părăsi, coborîră tăcuți în cabină, fiecare dintre ei pradă unor apăsătoare presimțiri.

Clayton nu credea că Michael cel Negru ar fi avut cea mai mică intenție să înștiințeze guvernul britanic asupra locului unde se aflau și de asemenea, se îndoia că nu se urzea cine știe ce trădare pentru a doua zi, cînd vor acosta împreună cu marinarii care urmau să-i însoțească pe ei și avutul lor.

Odată scăpați de sub supravegherea lui Michael cel Negru, oricare dintre oamenii lui putea să-i ucidă, fără ca Michael să-și simtă conștiința încărcată. Și chiar dacă scăpau de asemenea soartă, ce altceva îi aștepta decît înfruntarea unor primejdii mult mai mari? De-ar fi fost singur, ar fi putut spera să reziste chiar cîțiva ani, căci era un bărbat viguros, athletic. Dur cum să reziste Alice și cealaltă viață plătîndă care foarte curînd avea să vadă lumina zilei în mijlocul asperităților și primejdiilor crîncene ale unei lumi primitive?

Clayton se cutremură gîndindu-se la cumplita gravitate a situației lor deznădăjduite. Dar o providență miloasă îl împiedică să prevadă întreaga hidoasa realitate care-i aștepta în bezna sinistră a acelei crunte păduri. A doua zi dimineața, numeroasele lăzi și cutii fură stivuite pe punte și apoi coborîte în bărcile ce așteptau să le transporte pe uscat.

Aveau un bagaj numeros și variat, întrucît Claytonii prevăzuseră eventualitatea de a fi nevoiți să rămînă cinci pînă la opt ani în noul cămin spre care plecaseră. Așadar, pe lîngă numeroase obiecte de strictă necesitate, luaseră cu ei și multe articole de lux.

Michael cel Negru hotărîse ca nimic din ceea ce aparținea familiei Clayton să nu fie reținut pe bord. Dacă această hotărîre se datora milei ce i-o inspirau cei doi sau propriilor sale interese viitoare, ar fi greu de spus. Dar fără îndoială că prezența pe o navă suspectă a bunurilor aparținînd unui înalt funcționar britanic dispărut ar fi fost un fapt greu de lămurit în orice port din lumea civilizată. Michael cel Negru era atît de zelos în strădania sa de a-și aduce intențiile la îndeplinire, încît stăruia ca marinarii în posesia cărora se aflau pistoalele lui Clayton să i le restituie de îndată.

În bărci fură încărcate, de asemenea, provizii de carne sărată și biscuiți, o mică rezervă de cartofi și fasole, precum și chibrituri, vase de bucătărie, o lădiță cu unelte și pînzele vechi făgăduite de Michael. De parcă și el s-ar fi temut exact de lucrul pe care îl bănuise Clayton, Michael cel Negru îi însoți personal pe țarm și fu ultimul care-i părăsi cînd, după ce butoaiile de pe vas fură umplute cu apă proaspătă, bărcile se îndreptară spre Fuwalda rămasă în așteptare.

În timp ce bărcile pluteau lin pe apele domoale ale golfului, Clayton și soția sa le priveau îndepărtîndu-se și în sufletul amîndurora, încolți presentimentul unei inevitabile calamități și al unei disperări fără margini. În spatele lor, pe muchia unei

măguri joase, pîndeau alți ochi — ochi cu o privire fixă, fîroasă, licărind pe sub sprincene stufoase.

Cînd Fuwalda lunecă pe gura strîmtă a golfului și pieri din vîz, ascunsă de un ieșind al malului, Lady Alice își aruncă brațele în jurul gîtului lui Clayton și izbucni într-un nestăpînit hohot de plîns. Înfruntase plină de curaj pericolul răscoalei de pe bord; privise în față cu dîrzenie eroică teribila lor perspectivă; dar acum, cînd grozăvia absolutei singurătăți devenise o realitate, nervii ei supraîncordați cedară și se dezlănțui reacția.

Clayton nu încercă să-i oprească lacrimile. Era mai bine să lase în voie această izbucnire firească a unor emoții îndelung stăvilite și multe minute se scurseră pînă cînd fata — căci abia de era mai răsărită ca un copil — putu să-și recapete stăpînirea de sine.

— Oh, John! strigă în cele din urmă. Ce groaznic! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?

— Nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru, Alice — răspunse Clayton, cu un ton la fel de calm de parcă s-ar fi aflat în confortabilul lor salon de acasă — și anume, să ne punem pe muncă. Munca trebuie să fie izbăvirea noastră. Nu trebuie să ne îngăduim timp de gîndire, căci altminteri ne-am pierde mințile. Trebuie să muncim și să așteptăm. Sînt sigur că ajutorul ne va sosi și încă repede, de îndată ce se va constata că Fuwalda a dispărut și asta chiar dacă Michael cel Negru nu se va ține de cuvînt.

— John, dacă am fi numai tu și cu mine — suspină ea — am putea rezista, știu bine, dar...

— Da, scumpa mea — răspunse Clayton cu blîndețe — m-am gîndit și la asta; dar va trebui să facem față, așa cum va trebui să facem față la tot ce va să vină, plini de curaj și cu deplină încredere în priceperea noastră de a ne descurca în cele mai vitrege împrejurări. Cu sute de mii de ani în urmă, străbunii noștri din trecutul cețos și îndepărtat au făcut față acelorași probleme pe care va trebui poate să le înfruntăm și noi, în inima acelorași păduri virgine. Și faptul că ne aflăm azi, aici, e o dovada că ei au biruit. Și oare ce-au izbutit oamenii aceia nu vom putea izbuti și noi? Ba chiar mai bine, fiindcă noi avem în spate veacuri întregi de cunoștințe superioare și avem mijloacele de protecție, de apărare și de subzistență pe care ni le-a furnizat știința, de care ei nu aveau habar. Ceea ce-au realizat ei, Alice, cu uneltele și armele lor de piatră și de os, vom putea realiza, fără îndoială și noi.

— Ah, John, ce n-aș da să fiu și eu bărbat și să am o filozofie de bărbat, dar nu sînt decît o femeie care judecă mai curînd cu inima decît cu capul și ceea ce văd înaintea noastră e prea cumplit, prea de neconceput ca să poată fi exprimat în cuvinte. Nădăjduiesc că ai dreptate, John. O să fac tot ce-o să-mi stea în putință ca să fiu o cît mai bravă femeie primitivă, pereche potrivită pentru un bărbat primitiv.

Primul gînd al lui Clayton a fost să înjghebeze un adăpost unde să-și petreacă noaptea: ceva care să-i poată ocroti de fiarele de pradă ce dădeau tîrcoale.

Deschise lada cu puști și muniții, pentru ca amîndoi să fie înarmați împotriva unui eventual atac în timpul cît se aflau la lucru, apoi căutară împreună un loc pentru adăpostul primei lor nopți.

La vreo sută de iarzi depărtare de țărm se găsea o poieniță netedă, cu foarte puțini copaci; în cele din urmă hotărîră să clădească aici, cu timpul, o locuință permanentă, dar deocamdată amîndoi chibzuiră că-i mai bine să construiască o mică platformă între copaci, la care să nu poată ajunge nici cele mai puternice dintre animalele sălbatice al căror regat îl încălcaseră.

În acest scop, Clayton alege patru arbori care formau un dreptunghi de vreo opt metri pătrați, tăie apoi niște ramuri mai lungi din alți copaci și împrejmui dreptunghiul cu un soi de îngrăditură, înaltă cam de vreo trei metri de la pămînt, legînd zdravăn ramurile de cei patru copaci cu ajutorul unui odgon dat de Michael cel Negru din echipamentul navei Fuwalda.

De-a curmezișul acestei îngrădituri, Clayton așează alte crengi mai mici, una lîngă alta. Așternu pe această platformă frunze imense din palmierul numit urechea elefantului, care creștea din belșug în jur, iar peste frunze întinse o pînză mare de catarg, împăturită de mai multe ori ca să aibă grosime. La doi metri și jumătate mai sus construi o platformă asemănătoare, dar mai ușoară, care urma să le servească de acoperiș, iar pe cele patru laturi întinse restul pînzei de catarg, în chip de pereți.

După ce isprăvi, cuibul lor arăta destul de confortabil și transportă în el așternuturile și cîteva din bagajele mai ușoare. Se scursese o bună parte a după-amiezii, iar restul timpului, cît a mai stăruit lumina de zi, Clayton îl petrecu construind o scară grosolană, cu ajutorul căreia Lady Alice să poată urca în noul ei cămin.

Întreaga zi, pădurea din jur fremătase de păsări agitate, cu penaje scînteietoare și de maimuți săltărețe și guralive, care urmăriseră cu cel mai aprig interes și cu fascinație pe noii veniți și construirea minunatului lor cuib.

Cu toate că atît Clayton cît și soția lui fură tot timpul cu ochii în patru, nu văzură nici o dihanie mai mare, deși în vreo două rînduri micii lor vecini simieni se precipitară dinspre măgura din apropiere țipînd și trîncănind de zor, privind îndărăt cu ochi înfricoșați și dînd a înțelege, la fel de limpede ca și cum ar fi vorbit, că fugeau de cine știe ce grozăvie care pîndea pitită pe acolo.

Puțin înainte de lăsarea serii, Clayton isprăvi scara și după ce umplură un lighean mare cu apă din rîulețul învecinat, cei doi urcară la relativa siguranța oferită de cămăruța lor suspendată. Cum era destul de cald, Clayton nu lăsase în jos pereții laterali și în timp ce ședeau turcește pe pături Lady Alice, scrutînd umbrele din ce în ce mai mohorîte ale pădurii, își apucă brusc soțul de braț.

— John, șopti ea, ia te uită! Ce e, un om? Cînd Clayton întoarse ochii în direcția indicată de soția sa, văzu o siluetă gigantică, sînd în picioare pe măgură și profilîndu-se nedeslușit pe fundalul umbrelor. O clipă, silueta rămase locului, de parcă ar fi tras cu urechea, apoi se întoarse încet și se mistui în tenebrele junglei.

— Ce-a fost, John?

— Nu știu, Alice, răspunse el cu o voce gravă, e prea întuneric ca să fi putut desluși de la distanța asta, poate că nu era decît o umbră iscată de luna care răsare.

— Nu, John, dacă nu era un om, atunci era o gigantică și grotească imitație de om. Oh, mi-e teamă!

Clayton o strînse în brațe, șoptindu-i vorbe de îmbărbătare și de iubire.

Puțin mai târziu, lăsă în jos pereții de pînă, legîndu-i zdravăn de copaci, astfel încît, cu excepția unei deschizături înguste ce da înspre plajă, erau cu desăvîrșire îngrădiți.

Cum în cuibușorul lor domnea acum o beznă s-o tai cu cuțitul, se culcară amîndoi pe așternut, încercînd să dobîndească prin somn un scurt răgaz de uitare. Clayton se întinsese cu fața spre deschizătură, avînd la îndemîină o pușcă și o pereche de pistoale.

Abia închiseseră ochii, cînd un sfîșietor țipăt de panteră se înalță din jungla aflată în spatele lor. Se apropie din ce în ce, pînă cînd putură distinge pașii fiarei chiar sub platforma lor. Un ceas și mai bine o auziră pufnind și agățîndu-se cu ghearele de copacii care le susțineau cuibul, pînă cînd, în cele din urmă, se îndepărtă luînd-o spre plajă, unde Clayton o putu vedea limpede în lumina clarului de lună — un animal robust, frumos, exemplarul cel mai mare pe care-l întîlnise vreodată.

În lungile ceasuri de beznă ce urmară nu reușiră decît să ațipească pe apucate, căci lărmuiala nocturnă a imensei jungle unde clocoteau miriade de vieți animale le mențineau într-o continuă încordare nervii surescitați, astfel încît de o sută de ori se deșteptară tresărind la auzul strigătelor ascuțite sau altor zgomote furișe de namile tupilate sub ascunsul lor.

3.VIAȚA ȘI MOARTE

Dimineața îi află prea puțin sau aproape deloc odihniți, deși încercaseră o nespusă ușurare la ivirea zorilor.

De îndată ce-și încropiră o frugală gustare, alcătuită din carne de porc sărată, cafea și biscuiți, Clayton reîncepu munca de construire a locuinței lor, pentru că-și dădea seama că nu se puteau aștepta la nici un fel de siguranță și la nici un pic de odihnă noaptea, atîta timp cît nu vor fi despărțiți de viața junglei prin patru pereți trainici. Era o sarcină anevoioasă care-i luă aproape o lună și nu clădi decît o singură cămăruță. Își dură casa din trunchiuri mici, groase de vreo cincisprezece centimetri, astupînd spațiile libere cu un soi de lut pe care-l găsi la mică adîncime de la suprafața solului.

La un capăt construi o vatră din pietre mici aduse pe plajă. Le tencui tot cu lut și cînd casa fu gata, întinse și la exterior un strat de lut, gros de vreo zece centimetri.

În deschizătura ferestrei așeză niște rămurele, nu mai groase de doi centimetri și jumătate, pe care le dispuse orizontal și vertical, împletindu-le atît de

strâns, încît alcătuiau gratii de nădejde ce puteau rezista forței unui animal puternic. În felul acesta locuința avea aer și ventilație fără a pierde din siguranță.

Acoperișul în formă de **A** fu construit din rămurele mici, legate foarte strâns, peste care așternu iarba lungă a junglei și foi de palmier, fixate apoi printr-un ultim strat de lut.

Pentru ușă folosi lăzile de ambalaj care conținuseră lucrurile lor, fixînd în cuie o placă peste alta și așezînd transversal scîndurile de aceeași fibră, pînă cînd obținu un material solid, gros de vreo opt centimetri și atît de rezistent, încît pe amîndoi îi pufni rîsul numai cît îl priviră. Dar ajuns la acest punct, Clayton se izbi de cea mai mare dificultate, întrucît, după ce construi ușa masivă, nu avu nici un mijloc de a o prinde. Totuși, după încă două zile de muncă, izbuti să fasoneze două balamale din lemn tare cu ajutorul căroră montă ușa, astfel încît se deschidea și se închidea cu ușurință.

Tencuiala și finisajul fură adăugate după ce se mutară în casă — ceea ce se întîmplă de îndată ce fu așezat acoperișul — prin îngrămădirea tuturor lăzilor în fața ușii, peste noapte; și astfel, locuința lor deveni relativ sigură și confortabilă.

Construirea unui pat, a scaunelor, a unei mese și a rafturilor fu o treabă comparativ ușoară, așa încît spre sfîrșitul celei de-a doua luni, erau comod instalați și de n-ar fi fost teama permanentă de un atac din partea jivinelor, precum și singurătatea din ce în ce mai apăsătoare, nu s-ar fi simțit nici stînjiți, nici nefericiți.

Noaptea, fiarele mîrîiau și răgeau în jurul micuței lor cabane, dar omul se deprinde în asemenea măsură cu zgomotele des repetate, încît curînd nu se mai sinchisiră de ele, dormind buștean pînă în zori.

În trei rînduri zăriră fugitiv siluetele masive, asemănătoare cu omul, de felul celei pe care o văzuseră în prima noapte, dar niciodată îndeajuns de aproape ca să-și poată da seama dacă siluetele întrezărite aparțineau unor oameni sau unor animale.

Păsările strălucitoare și maimuțele se învățaseră cu noile lor cunoștințe și cum, de bună seamă, nu mai văzuseră niciodată pînă atunci ființe omenești, odată ce le trecu prima spaimă, începură să se apropie din ce în ce, îmboldite de acea ciudată curiozitate de care-s stăpînite vietățile pădurii, ale junglei, ale cîmpiei; așa încît, încă din prima lună, unele păsări ajunseseră să accepte firimituri din mîinile prietenoase ale celor doi Clayton.

Într-o după amiază, în timp ce Clayton lucra la o cabană suplimentară, deoarece avea de gînd să construiască mai multe încăperi, micii lor prieteni caraghioși — maimuțicile — năvăliră țipînd și bruftuind prin copaci, venind în fugă din direcția măgurii, în timp ce fugeau, aruncau înapoia lor priviri temătoare și, în cele din urmă, se opriră lîngă Clayton, flecărind ațîțate ca și cum ar fi vrut să-l vestească de apropierea unui pericol.

În sfîrșit, văzu și el acel ceva de care se temeau atîta maimuțicile — omul-fiară pe care Clayton îl zărise pînă acum doar în treacăt. Se apropia prin junglă, într-o poziție semiverticală, sprijinindu-și din cînd în cînd pumnii pe pămînt — o gigantică

maimuță antropoidă — și pe măsură ce înainta, scotea niște mîrîieli guturale și un soi de sunet lătrat.

Clayton se afla la oarecare distanță de cabană, pregătindu-se să doboare un arbore cît se poate de potrivit pentru lucrările lui de construcție. Luni întregi de continuă securitate, timp în care nici un animal primejdios nu se arătase la lumina zilei, îl făcuseră să devină imprudent: Clayton își lăsase puștile și pistoalele în cabană și acum, cînd văzu uriașa maimuță zdrobind sub tălpi vegetația mărunță a junglei și venind drept spre el, dintr-o direcție ce-i tăia orice cale de scăpare, simți un fior săgețîndu-l prin șira spinării.

Știa că, înarmat cum se afla doar cu un topor, șansele lui împotriva monstrului feroce erau într-adevăr foarte mici — și apoi... Alice! „Ah, Dumnezeule — își spuse el — ce se va întîmpla cu Alice?”

Mai exista o slabă nădejde să ajungă înapoi la cabană. Se întoarse și începu să alerge în direcția locuinței, scoțînd strigăte de alarmă menite s-o vestească pe soția sa ca să fugă și să se baricadeze după ușa grea a cabanei în cazul cînd gorila i-ar tăia drumul.

Lady Greystoke ședea în apropierea cabanei cînd îi auzi strigătul, ridică ochii; îi fu dat să vadă maimuța, care făcea salturi de o incredibilă sprinteneală pentru un animal atît de mare și greoi, străduindu-se să i-o ia înainte lui Clayton.

Cu un strigăt stins, Lady Alice fugi spre cabană și cînd intră, aruncă îndărăt o privire care-i umplu inima de groază, căci monstrul îi tăiasse soțului ei calea; Clayton se afla în mare impas, strîngînd toporul cu ambele mîini, gata să-l repeadă asupra animalului furios, în clipa cînd acesta s-ar fi hotărît să te năpustească asupra-i.

— Alice, închide ușa și baricadeaz-o! strigă Clayton. O să dobor bestia cu toporul!

Dar știa foarte bine că-l așteaptă o moarte înfiorătoare, iar Lady Alice știa și ea.

Gorila era ditai matahală, cîntărind probabil vreo sută cincizeci de kilograme. Ochii apropiați, răi, scăpărau de ură pe sub sprincenele zbîrlite, în timp ce caninii ascuțiți ieșiră la iveală dezgoliți într-un rînjat hidos cînd se opri o clipă să-și cîntărească prada.

Peste umărul bestiei, Clayton putea vedea ușa cabanei, aflată la o distanță mai mică de douăzeci de pași și se simți năpădit de un val de groază și de spaimă cînd o zări pe tînăra-i soție înarmată cu unul din pistoalele lui.

Lady Alice se temuse întotdeauna de armele de foc și pentru nimic în lume nu ar fi atins vreuna, dar acum se repezi spre maimuță cu neînfricarea unei leoaice care-și apără puiul.

— Înapoi, Alice, pentru numele lui Dumnezeu, du-te înapoi!

Dar ea nici nu se gîndi să-i dea ascultare și chiar în aceeași clipă, gorila se năpusti asupra lui Clayton, care nu putu să mai scoată o vorbă.

Omul, adunîndu-și toate puterile, învîrti toporul deasupra capului, dar vînjosul animal înșfacă unealta cu înspăimîntătoarele-i mîini și smulgînd-o din

strînsoarea lui Clayton, o zvîrli cît colo. Cu un mîrîit sinistru, îşi apucă neajutorata-i victimă, dar în secunda cînd colţii dădură să se înfigă în beregata pe care o căutaseră cu însetare, răsună o detunătură şi glonţul pătrunse în spinarea gorilei, între omoplaţi.

Zvîrlindu-l pe Clayton la pămînt, bestia se întoarse spre noul său vrăjmaş. Dinainte-i se afla fata înspăimîntată, căznindu-se în zadar să mai descarce odată arma în trupul animalului; dar Alice nu cunoştea mecanismul armelor de foc şi trăgaciul căzu inutil, declanşînd un cartuş gol. Aproape în aceeaşi clipă, Clayton se opinti, ridicîndu-se în picioare şi fără să se gîndească la zădărnicia unui asemenea act, se repezi să îndepărteze gorila de pe trupul soţiei sale care se făcuse ghem.

Izbuti totuşi, fără mare efort, căci namila se rostogoli neînsufleţită în iarbă; gorila murise. Glonţul îşi îndeplinise misiunea.

Clayton îşi cercetă în grabă soţia şi constată că nu avea nici o rană, drept care deduse că bestia murise chiar în clipa cînd sărise la Alice. Cu gingăşie, îşi ridică soţia, încă leşinată şi o transportă în mica lor cabană, dar trecură două ore pînă cînd Alice să-şi vină în simţiri.

Primele cuvinte pe care le rosti îl umplură de îngrijorare pe Clayton. Căci, la cîtva timp după ce-şi recăpătase cunoştinţa, Alice privi uimită de jur împrejurul cabanei şi apoi, cu un suspin de mulţumire, grăi:

— Vai, John, ce bine-i să te afli acasă la tine! Aveam impresia că nu mai sîntem la Londra, ci într-un loc înfiorător unde ne atacau nişte monştri giganţi.

— Haide, Alice, haide, o domoli el, dezmiardîndu-i fruntea, încearcă să mai dormi şi nu te nelinişti din pricina visurilor rele!

În noaptea aceea se născu fiul lor, în cabana scundă din vecinătatea pădurii virgine, în timp ce un leopard urla în faţa uşii, iar de dincolo de măgură se auzeau tonalităţile grave ale răgetului de leu.

Lady Greystoke nu şi-a mai revenit din şocul pricinuit de atacul gorilei şi cu toate că a mai trăit un an după naşterea fiului ei, nu a mai ieşit niciodată afară din cabană şi nu şi-a mai dat vreodată limpede seama că nu s-ar fi aflat în Anglia.

Uneori îi punea întrebări lui Clayton în legătură zgomotele ciudate care sfişiau liniştea nopţilor, în legătură cu absenţa servitorilor şi a prietenilor, cu bizara grosolănie a mobilelor din încăpere, dar, cu toate că el nu făcea nici o încercare s-o amăgească, niciodată Lady Alice nu a mai putut sesiza tîlcul tuturor acestora.

Altminteri, gîndea aproape normal, iar bucuria şi fericirea pe care le încerca datorită micuţului ei fiu precum şi duioşia constantă cu care-o înconjură soţul ei, făcură ca acest an să fie foarte fericit, cel mai fericit din tînăra-i viaţă.

Clayton ştia foarte bine că dacă Alice şi-ar fi păstrat judecata neştirbită ar fi suferit cumplit din cauza neliniştilor şi a îngrijorării, aşadar, deşi se simţea nespus de îndurerat de starea ei, în unele momente era de-a dreptul bucuros că soţia lui nu putea să înţeleagă realitatea.

De multă vreme renunţase la speranţa de a se salva de acolo, decît doar prin cine ştie ce împlinire. Cu un zel neostoit, lucrase la înfrumuseţarea interiorului cabanei.

Dușumeaua era acoperită cu piei de leu și de panteră. Diferite bufete și rafturi de cărți căptușeau pereții. Vaze ciudate, modelate cu propriile-i mâini din lutul ce se găsea în regiune, purtau buchete de frumoase flori tropicale. Perdelele împletite din fire de iarbă și de bambus împodobeau ferestrele și — realizarea cea mai grea dintre toate — reușise, cu sărăcăcioasele lui unelte, să taie scânduri pentru a nivela suprafața pereților și a tavanului și a-și înjgheba o podea netedă.

Faptul că izbutise să-și educe mâinile la îndeletniciri atât de neobișnuite constituia și pentru el o sursă de continuă și blîndă mirare. Dar își iubea munca, deoarece o făcea de dragul soției sale și a firavei vieți care venise să le însenineze zilele, deși le sporise însutit răspunderile și grozăvia situației. În anul în care urmă Clayton fu atacat în mai multe rînduri de maimuțele gigantice, care păreau acum să bîntuie în permanență prin preajma cabanei, dar cum niciodată nu se mai hazardase să iasă fără ambele puști și pistoale, nu se mai temea de uriașele jivine.

Întărise apărarea ferestrelor și potrivise la ușa cabanei un lacăt de lemn, unic în felul lui, așa încît, cînd pleca la vînătoare sau la cules de fructe, îndeletniciri pe care era nevoit să le practice în mod constant pentru a asigura nevoile de hrană, nu se mai temea de posibilitatea ca vreuna din bestiile acelea să dea buzna în căminul lui.

La început împușca cea mai mare parte a vînatului chiar prin fereastra cabanei, dar după un timp animalele se învățaseră să se ferească de curioasa vizuină de unde izbucneau înfricoșătoare detunături de pușcă.

În răgazurile de odihnă, Clayton îi citea adeseori cu glas tare soției lui din teancurile de cărți pe care le aduseseră cu ei, în vederea noului cămin la care nădăjduiseră. Printre acestea se aflau multe cărți pentru copii — cărți cu poze, abecedare, povești — căci se așteptaseră ca odrasla lor să atingă vîrsta cititului mai înainte ca ei să fi putut spera să se întoarcă în Anglia.

Alteori, Clayton își făcea însemnări în jurnalul lui, pe care se deprinsese să-l scrie în limba franceză și unde înregistra amănuntele ciudatei lor vieți, își ținea jurnalul ferecat într-o casetă de metal.

Cînd se împlini un an de la nașterea fiului ei, Lady Alice se stinse din viață, tăcut, în somn. Atît de domol i-a fost sfîrșitul, încît lui Clayton îi trebuiră ore întregi pînă să-și dea seama că soția sa era într-adevăr moartă.

Grozăvia situației își făcu foarte încet loc în conștiința lui și e îndoielnic dacă și-a dat vreodată seama pe deplin de imensitatea durerii sale și de cumplita răspundere care-i apăsa umerii, acum, cînd avea în grijă făptura aceea plăpîndă, de fiul care trebuia încă alăptat.

Ultima însemnare din jurnalul său a fost făcută în dimineața ce a urmat săvîrșirii din viață a Lady-ei Alice și cuprinde o serie de amănunte expuse într-un limbaj prozaic, care le sporește nota patetică: pentru că respiră din ele o apatie istovită, născută dintr-un lung șir de suferințe și deznădejdi, o apatie pe care chiar această cruntă lovitură abia de-o putea face să vibreze în adîncurile unei dureri mai intense:

„Fiul meu țipă după mîncare. O, Alice, Alice, ce să mă fac?”

Și în timp ce John Clayton așternea aceste cuvinte, sortite să fie cele din urmă scrise de mîna lui, capul îi căzu ostenit peste brațele întinse pe masa cioplită pentru cea care zăcea acum împietrită și rece în patul de alături.

Vreme îndelungată nici un sunet nu știrbi tăcerea mormîntală a amiezii de junglă, în afară de scîncetele jalnice ale micuțului pui de om.

4.GORILELE

În inima pădurii, pe-un platou aflat cam la o milă în spatele oceanului, bătrînul Kerchak, gorila, spumega de furie în mijlocul neamului său. Membrii mai tineri și mai sprinteni ai tribului se cățăraseră pe ramurile de sus ale arborelui uriaș, ca să se ferească de mînia bătrînului; preferau să-și riște viața pe crengile care abia le suportau greutatea, decît să-l înfrunte pe bătrînul Kerchak într-unul din accesele lui de nestăpînită furie.

Ceilalți masculi se risipiseră în toate direcțiile, dar nu mai înainte ea bruta ațîțată să fi simțit vertebrele unuia dintre ei plesnind între fălcile-i uriașe, înspumate de turbare.

O tînără femelă ghinionistă alunecă de pe o ramură înaltă, pe care nu-și putuse ține echilibrul și se prăbuși cu zgomot chiar la picioarele lui Kerchak. Scoțînd un urlat sălbatic, gorila se repezi asupra-i, sfîșiindu-i cu colții puternici o bucată de carne de pe o coastă și izbind-o violent în cap și peste umeri cu o creangă de copac frîntă, pînă ce-i făcu țeasta chisăliță.

Apoi o pîndi pe Kala, care, întorcîndu-se chiar atunci cu puiul său dintr-o expediție în căutarea hranei, habar n-avusese de turbarea înverșunatului Kerchak, pînă cînd țipetele de alarmă ale fîrtașilor n-o făcură s-o ia la sănătoasa ca să-și scape pielea. Dar Kerchak o ajunse din urmă, atît de aproape, cît ar fi înșfăcat-o de încheietura mîinii dacă ea ar fi executat un disperat salt aerian, sărind de pe un copac pe altul — performanță periculoasă, pe care gorilele o practică foarte rar, doar cînd nu există altă soluție în fața primejdiei. Execută saltul cu succes, dar cînd se prinse de crengile copacului mai îndepărtat, smucitura bruscă slăbi strînsoarea brațelor puiului ei, care i se agățase cu furie de gît și Kala văzu mica făptură rostogolindu-se, răsucindu-se și chircindu-se la zece metri dedesubt. Cu un înfiorător strigăt de durere, Kala se aruncă de-a dreptul lingă el, fără să-i mai pese de primejdia ce-o pîndea din partea lui Kerchak; dar cînd ridică micuța făptură zdrobită, văzu că viața îi părăsise trupul.

Gemînd înfundat, Kala continuă să-și strîngă puiul la piept, iar Kerchak nu încercă s-o brutalizeze. Moartea puiului făcuse ca furia-i diavolească să se astîmpere tot așa de brusc cum se dezlănțuise.

Kerschak era o uriașă căpetenie de gorile, cîntărind poate o sută șaptezeci și cinci de kilograme. Avea o frunte foarte îngustă și teșită, ochi injectați, mici și așezați foarte aproape de rădăcina nasului grosolan, turtit; urechile-i erau mari și subțiri, dar, oricum, mai mici decît ale celor din neamul său.

Firea lui vijelioasă și marea-i forță îi asiguraseră dominația asupra micului trib în mijlocul căruia se născuse cu vreo douăzeci de ani în urmă. Acum, când se afla în plină vigoare, în toată pădurea deasă nu exista maimuță care să fi cutezat să-i conteste dreptul la domnie, iar celelalte fiare mai mari se fereau să-l hărțuiască.

Bătrînul Tantor, elefantul, era singurul dintre toate vietățile sălbatice care n-avea frică de el — și numai de elefant se temea Kerchak. Când Tantor pufnea pe trompa lui, gorila și neamul ei se cățarau iute în copaci, la nivelul al doilea.

Tribul de antropoide peste care domnea Kerchak, cu mînă de fier și colți amenințător dezgoliți, număra șase pînă la opt familii, fiecare dintre acestea fiind alcătuită dintr-un mascul adult, cu femelele și puii lui, însumînd cu toții laolaltă vreo șaizeci-șaptezeci de maimuțe.

Kala era femela cea mai tînără a unui mascul numit Tublat, ceea ce înseamnă „nas-spart”, iar puiul pe care-l văzuse strivit era primul ei copil; de altfel, ea nici n-avea mai mult de nouă sau zece ani. Deși atît de tînără, Kala era vînjoasă și puternică — un exemplar splendid, cu mădulare zvelte, o frunte rotundă și înaltă, care vădea o înzestrare cu mai multă inteligență decît semenii săi. De asemenea, avea o mare capacitate de iubire și de suferință maternă.

Totuși era numai o maimuță, o uriașă, feroce, înverșunată fiară dintr-o specie îndeaproape înrudită cu gorilele, doar ceva mai inteligentă decît acestea; inteligența, îmbinată cu forța gorilelor, făcea din specia ei cel mai fioros dintre înspăimîntătorii străbuni ai omului.

Cînd membrii tribului își dădură seama că mînia lui Kerchak se potolise, își părăsiră încet ascunzișurile din arbori și porniră să-și vadă mai departe de felurile îndeletniciri de la care fuseseră întrerupți.

Tinerii se jucau și se zbenguiau printre copaci și tufișuri. Cîțiva dintre adulți se întinseseră cu fața-n jos pe culcușul moale alcătuit de frunzele moarte sau putrezite ce acopereau pămîntul, în timp ce alții răsturnau crengi căzute și bulgări de pămînt, scociorînd după gîndăceii și reptilele care formau o parte a hranei lor. Alții umblau căutînd prin copacii din jur fructe, alune, păsări mici, ouă.

Petrecuseră în felul ăsta o oră și mai bine, cînd Kerchak îi adună și poruncindu-le să-l urmeze, se îndreptară spre ocean.

În cea mai mare parte, acolo unde era spațiu bătătorit, mărșăluiră pe pămînt, urmînd cărarea uriașilor elefanți, care, tot ducîndu-se și întorcîndu-se, fuseseră singurii ce tăiaseră drum în junglă prin încîlceala de mărăciniș, liane, plante agățătoare și copaci. Cînd mergeau, gorilele înaintau cu o mișcare rotită, stîngace, proptindu-se cu pumnii noduroși în pămînt și săltîndu-și înainte corpurile dizgrațioase. Cînd însă drumul ducea printre arborii mai mărunți, se mișcau cu repeziciune, legănîndu-se de pe o creangă pe alta cu agilitatea verilor mai mici, maimuțele. Și tot drumul, Kala își purta puiul mort, strîns lipit la piept.

Curînd, după-amiaza, ajunseră pe creasta unei măguri care da spre plajă și la poalele căreia se afla cabana ce constituia ținta lui Kerchak. Văzuse pe mulți din neamul lui prăbușindu-se morți în fața zgomotului puternic scos de bățul negru, mînuit

de ciudata maimuță albă care trăia în bîrlogul acela minunat și Kerchak, în mintea-i primitivă, luase hotărîrea să pună stăpînire pe unealta dătătoare de moarte și să cerceteze interiorul misteriosului cuib.

Mai voia foarte, foarte mult să-și înfigă dinții în beregata ciudatului animal pe care învățase să-l urască, temîndu-se totodată de el, din care pricină venea adeseori cu tribul său în recunoaștere, pîndind un prilej cînd maimuța albă ar fi fost mai puțin vigilentă.

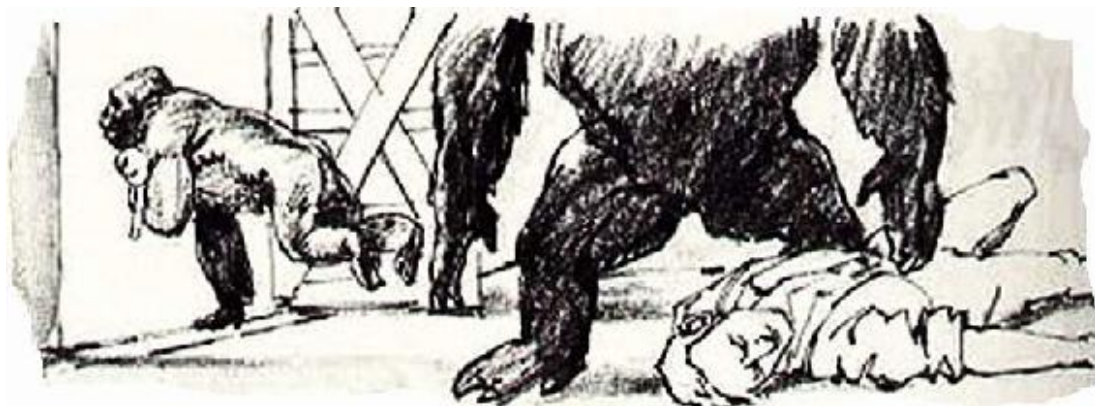
În ultima vreme renunțaseră la ideea unui atac și nici măcar nu se mai arătaseră; pentru că, ori de cîte ori procedaseră astfel în trecut, bățul negru își detunase cumplitul mesaj de moarte către unul din membrii tribului.

Astăzi însă, omul nu se vedea pe afară și din locul de unde iscodeau, maimuțele putură observa că ușa cabanei era deschisă. Încet, cu prudență și fără zgomot, se strecură prin junglă spre cabană. Nu scoaseră nici un mîrîit, nici un urlat de furie — bețigașul cel negru îi învățase să se apropie mutește, ca nu cumva să-l trezească. Veniră din ce în ce mai aproape, pînă cînd Kerchak însuși se furișă chiar la ușă și privi înăuntru. În spatele lui urmau doi masculi și apoi Kala, strîngînd la piept mica-i povară neînsuflețită.

Văzură înăuntru maimuța albă, pe jumătate prăbușită peste o masă, cu capul culcat pe brațe; pe pat zăcea o siluetă acoperită cu o pînză de catarg în timp ce dintr-un mic leagăn rustic se auzea scîncetul unui prunc.,

Kerchak se strecură hoțeste și se ghemui pe vine, gata de atac; în clipa aceea John Clayton se înălță cu o tresărire violentă și se găsi față-n față cu maimuțele. Priveliștea care i se înfățișă ochilor trebuie să-i fi înghețat sîngele în vine, căci dincoace de ușă se aflau trei gorile monstruoase, în spatele cărora se îngrămădeau numeroase altele. Cîte erau, n-a putut niciodată ști, pentru că puștile lui atîrnau pe peretele din celălalt capăt al încăperii, alături de pistoale, iar Kerchak se și năpusti asupra-i.

După ce regele maimuțelor eliberă din strînsoare trupul neînsuflețit al celui ce fusese John Clayton, Lord Greystoke, își îndreptă atenția spre micuțul din leagăn! Dar Kala ajunsese acolo înaintea lui și cînd Kerchak dădu să înșface copilul, îl smulse ea și înainte de a fi putut să-i taie drumul, Kala o și zbughi pe ușă și se adăposti într-un arbore înalt.

Răpind pruncul Alicei Clayton, Kala lăsase să cadă în leagănul gol puiul ei mort; căci plînsetul puiului viu sîrnisese în inima ei sălbatică chemarea universalului instinct matern, pe care puiul mort nu-l mai putea astîmpăra.

Acolo sus, pitită printre crengile unui arbore uriaș, legănă la piept pruncul care țipa și în scurtă vreme, instinctul care vibra la fel de puternic în această femelă sălbatică, precum vibrase și în pieptul gingașei și frumoasei Lady Alice — instinctul iubirii de mamă — pătrunse în abia înfiripata înțelegere a puiului de om și-l făcu să se domolească. Apoi foamea șterse și ultima barieră dintre ei și fiul unui lord englez și al unei lady se ospăta la sînul Kalei, maimuța uriașă.

Între timp, monștrii din cabană cercetau cu precauție cele aflate în ciudata vizuină.

După ce se asigură că Clayton își dăduse sufletul, Kerchak își îndreptă atenția spre obiectul întins pe pat, acoperit cu o pînză de catarg. Ridică ușurel un colț al giulgiului, dar cînd dădu cu ochii de trupul femeii, smulse cu brutalitate pînza în care era înfășurată și-și încleșta mîinile uriașe, păroase, în jurul gîtului alb, lipsit de viață. O clipă își înfipse adînc degetele în carnea rece, apoi, dîndu-și seama că femeia era moartă, o lăsă în părăsire, pornind să examineze conținutul încăperii; nu se mai atinse de cadavrul Lady-ei Alice și al lui Sir John.

În primul rînd, atenția îi fu atrasă de pușca ce atîrna pe perete; la bățul ăsta curios care tuna aducînd moarte, rîvnea de luni de zile, dar acum, cînd se afla la o palmă de el, nu se încumeta să-l înhațe. Se apropie prudent de obiect, gata s-o ia la fugă dacă ar fi început să vorbească cu glasul lui tunător și adînc, așa cum îl mai auzise vorbind cînd adresase ultimele cuvinte unor semeni ai lui Kerchak, care din neștiință sau din pripeală, se năpustiseră asupra miraculoasei maimuțe albe care mînuia bățul.

În străfundurile înțelegerii acestui animal mijise ceva care-i spunea că bățul tunător e primejdios în mîna cuiva care știe să-l manevreze; totuși trecură minute întregi pînă se hotărî să-l atingă.

Se plimbă de colo-colo prin fața bățului, cu capul mereu întors, astfel încît nu slăbi o secundă din ochi obiectul năzuințelor sale.

Slujindu-se de brațele-i lungi cum se slujește omul de cîrje și aruncîndu-și, la fiecare opintire, trupul masiv încoace și-ncolo, marele rege al maimuțelor se învîrți în sus și-n jos, scoțînd mîrîieli răgușite, punctate din cînd în cînd de acel țipăt pătrunzător, care-i cel mai cumplit zgomot al junglei.

În cele din urmă se opri dinaintea puștii. Încetișor, întinse o mînă uriașă pînă cînd aproape că atinse țeava scînteietoare, pentru ca pe dată să-și retragă mîna și să-și reia acel du-te-vino precipitat. S-ar fi zis că prin toată această demonstrație de neînfricare, ca și prin țipetele-i sălbatice, colosul își aduna curajul și se ațîta singur pînă avea să atingă cutezanța de a pune mîna pe armă.

Se opri din nou și de astă dată izbuti să-și lipească mîna șovăitoare de oțelul rece, pentru ca în aceeași clipă să și-o retragă iar și să-și reia foiala plină de neastîmpăr. Ceremonia fu repetată de nenumărate ori, dar de fiecare dată cu o

încredere sporită, pînă cînd, în cele din urmă, pușca fu smulsă din cui și iat-o în mîna animalului.

Constatînd că nu-i face nici un rău, Kerchak începu s-o cerceteze minuțios. O pipăi de la un capăt la celălalt, privi în adîncurile negre ale țevii, își plimbă degetele pe părțile-i laterale, pe pat, pe încărcător și în sfîrșit, pe trăgaci.

Tot timpul cît au durat aceste operații, maimuțele care intraseră în cabană stăteau ciorchine lîngă ușă, urmărind mișcările șefului, în vreme ce dihăniile rămase afară se îngrămădeau și-și lungeau gîtul ca să vadă și ele ce se petrece înăuntru. Deodată, degetele lui Kerchak se încleștară pe trăgaci. Urmă o detunătură asurzitoare, iar maimuțele de la ușă și de dincolo de ușă se învălmășiră și se prăvăliră una peste alta, în graba sălbatică de a fugi.

Kerchak era la fel de înspăimîntat, atît de înspăimîntat, încît nu-i dădu prin cap să azvîrle pricina acelui zgomot îngrozitor, ci se năpusti la ușă, ținînd strîns pușca în mînă. Cînd trecu prin deschizătură, țeava puștii se agăță de marginea ușii ce se închidea dinăuntru în afară și o trase cu atîta forță, încît ușa se trînti zdravăn în urma maimuțelor care o luaseră la picior.

La mică depărtare de cabană, cînd Kerchak se opri o clipă și descoperi că mai strîngea pușca în mînă, o zvîrli cît. Colo, cum ar fi azvîrlit un fier roșu și niciodată nu mai încercă s-o regăsească — detunătura însemnase o încercare prea puternică pentru nervii lui de animal; dar se convinsese că teribilul băț era absolut nevătămător atît timp cît îl lăsai în pace.

Trebuie să se scurgă un ceas pînă ce maimuțele se încumetară să se apropie iar de cabană spre a-și continua investigațiile, dar cînd, în sfîrșit, se întoarseră, găsiră, spre marele lor necaz ușa închisă și înțepenită atît de strașnic, încît nu fu chip s-o forțeze.

Lacătul ingenios construit de Clayton se încuiase cînd Kerchak se agățase de ușă; nici ferestrele bine zăbrelete nu oferiră maimuțelor o cale de acces. După ce se învîrtiră un timp împrejurul cabanei, se întoarseră îndărăt în adîncurile pădurii și pe platourile stîlcoase de unde veniseră.

Kala nu coborîse pe dată cu pruncul ei adoptat, dar Kerchak îi strigă să vină și cum în glasul lui nu răsuna nici urmă de furie, se lăsă sprintenă în jos, din ram în ram și se alătură celorlalți în marșul spre casă.

Maimuțele care încercară să se uite la curiosul pui al Kalei fură respinse de ea cu colți dezgoliți amenințător și cu mîrîieli joase, însoțite de avertismente.

Cînd o încredințară că nu voiau să-i facă copilului nici un rău, le îngădui să se apropie, dar nu-i lăsă cu nici un chip să-i atingă comoara. Părea să-și dea seama că pruncul era plăpînd și delicat și se temea ca mîinile grosolane ale neamurilor ei să nu-i vatăme micuțul.

Mai avu o inițiativă, din care pricină drumul fu foarte anevoios pentru Kala. Amintindu-și de moartea puiului ei, își susținu tot timpul noul copil cu brațul, pînă la disperare. Ceilalți micuți erau purtați de mamele lor în circă; brațele lor firave se agățau de grumazurile păroase, iar piciorușele se sprijineau de subsuorile mamei.

Dar cu Kala lucrurile se petreceau altminteri; ea ținea trupușorul gingaș al micului Lord Greystoke strîns la piept, în timp ce mînuțele delicate se agățau de smocurile lungi de păr negru care acopereau această porțiune din trupul Kalei. Văzuse un pui căzîndu-i din cîrcă și găsindu-și o moarte cumplită; cu acest al doilea pui n-avea să mai riște asemenea lucru.

5.MAIMUȚA ALBĂ

Kala își îngrijea cu duioșie puiul de pripas, mirîndu-se în sinea ei de ce acesta nu se dezvoltă în forță și în agilitate deopotrivă cu puii altor mame. Trecuse aproape un an de cînd intrase în posesia ei și puiul abia de începuse a umbla singur, cît despre cățarat, vai de mine ce neputincios era!

Kala stătea uneori de vorbă cu femelele mai bătrîne despre tînăra ei odraslă, dar nici una dintre ele nu înțelegea cum poate un pui să fie atît de încet și de înapoiat în a învăța să aibă grijă de sine .Cum așa? Dar nici hrana nu și-o putea procura singur și doar trecuseră mai bine de douăsprezece luni de cînd îl găsise Kala.

De-ar fi știut maimuțele că pruncul, înainte de a fi intrat în posesia Kalei, împlinise treisprezece luni, l-ar fi socotit un caz lipsit de orice speranță, căci micile gorile din tribul lor erau la două-trei luni tot atît de avansate cît și puiul ăsta de douăzeci și cinci de luni.

Tublat, soțul Kalei, era nedumerit și supărat și dacă femela n-ar fi fost mereu cu ochii în patru, el de mult i-ar fi făcut de petrecanie copilului.

— N-o să ajungă niciodată o gorilă — o lămură el. Va trebui să-l porți și să-l ocrotești toată viața. Ce folos o să aducă tribului? Nici unul; va fi numai o povară. Lasă-l să-și doarmă liniștit somnul de veci printre ierburile înalte, ca tu să poți da naștere altor gorile puternice, care să ne fie un sprijin la bătrînețe.

— Niciodată, Nas-Spart — răspunse Kala. Dacă va trebui să-l port toată viața, îl voi purta.

Atunci Tublat se duse la Kerchak, cerîndu-i să facă uz de autoritatea sa pe lîngă Kala și să-i poruncească să renunțe la micul Tarzan, căci ăsta era numele pe care-l puseseră gingașului Lord Greystoke, Tarzan însemnînd în limba lor „piele-albă”.

Dar cînd Kerchak îi vorbi, Kala îl amenință că, dacă n-o lasă în pace să-și crească copilașul, va părăsi tribul. Și cum acesta constituia unul din drepturile inalienabile ale vietăților din junglă cînd sînt nemulțumite de tribul lor, o lăsară de capul ei, deoarece Kala era o femelă tînără, cu picioare zvelte și n-ar fi vrut s-o piardă.

Pe măsură ce Tarzan creștea, se dezvoltă cu pași mai rapizi, astfel încît la zece ani se cățara de minune în copaci, iar jos, pe pămînt, se pricepea să facă o sumedenie de lucruri năstrușnice ce depășeau posibilitățile frățiorilor și surioarelor lui.

Se deosebea în multe privințe de ei și adeseori le stîrnea mirarea prin istețimea lui, mult superioară lor, dar în forță și ca mărime era mai prejos; căci la zece

ani antropoidele erau pe deplin dezvoltate, unele dintre ele ridicându-se la peste doi metri înălțime, în timp ce micul Tarzan era doar un băiețuș. Dar ce băiețuș!

Încă din fragedă copilărie își folosisese mâinile ca să se lege și să sară de pe o cracă pe alta, după cum îl învățase uriașa lui mamă și când se făcu mai mare petrecu zilnic ore întregi gonind prin copaci cu frații și surorile lui.

Putea să sară la șapte metri în aer, pe înălțimile amețitoare ale arborilor din junglă și să prindă, cu o precizie ce nu da niciodată greș și fără vreo strădanie aparentă, o ramură ce se zbătea nebunește în bătaia uraganului apropiat.

Putea coborî șapte metri dintr-o dată, din cracă în cracă, într-o alunecare rapidă spre pământ, sau se putea cățăra în vârful celui mai semeț dintre giganții tropicali, cu ușurința și repeziciunea unei veverițe.

Deși în vîrstă doar de zece ani, avea puterea unui bărbat mijlociu de treizeci și era mult mai suplu în mișcări decît poate ajunge vreodată cel mai antrenat dintre atleți. Și zi de zi puterea lui creștea.

Viața lui Tarzan printre crîncenele gorile a fost fericită; pentru că în memoria sa nu purta amintirea unui alt soi de viață și nici nu știa că în univers mai există și altceva decît acest petic de pădure și sălbăticiunile din junglă care-i erau familiare.

Împlinise aproape zece ani cînd începu să-și dea seama că există o mare deosebire între el și frații săi. Și trupul lui mic, rumenit de soare deveni brusc o pricină de mare rușine cînd observă că el n-avea nici un fir de păr, de parc-ar fi fost șarpe sau alt soi de reptilă. Încercă să înlătorească acest neajuns mînjindu-se din cap pînă-n picioare cu noroi; dar noroiul se zbicea și cădea. Și-apoi era atît de neplăcut, încît hotărî pe dată că preferă rușinea decît senzația nesuferită.

În ținutul înalt pe care tribul lui îl vizita adeseori, se afla un lăcușor și în apele lui limpezi și neclintite își văzu Tarzan pentru prima oară fața.

Era o zi zăpușitoare din anotimpul secetos, și Tarzan se duse cu unul din verii săi la mal, ca să bea apă. Cînd se aplecară, ambele fețe se ogîndiră în lacul adormit: trăsăturile sălbatice și fioroase ale maimuței, alături de cele ale mlădiței aparținînd unei vechi familii englezești.

Tarzan fu îngrozit. Era destul de rău să fii spin, dar să mai ai și o asemenea mutră! Se miră cum de puteau celelalte gorile să se uite măcar la fata lui.

Gura aceea micuță și subțire și dinții mărunți și albi! Cum puteau să arate oare alături de boturile cărnose și de colții puternici ai fraților lui mai norocoși! Și năsucul mic și fin era atît de subțire, încît părea lihnit de foame. Se înroși ca para focului cînd îl compară cu nările largi și fremătătoare ale amicului său. Ce nas generos și puternic avea! Cum i se lățea pe jumătate din față! "Ce bine trebuie să fie cînd ești frumos!" gîndi Tarzan.

Dar cînd își mai văzu și ochii! — Ah, asta a fost lovitura de grație — o pată cafenie, un cerc cenușiu în jurul ei și apoi era alb curat! Îngrozitor! Nici măcar șerpilor nu aveau ochi atît de hidoși.

Era atît de absorbit de aceste autoaprecieri, încît nu auzi cum în spatele lui iarba înaltă se desparte și cum o dihanie mare se furișează hoțeste prin junglă; nici

prietenul lui, gorila, nu auzi, pentru că tocmai atunci bea apă și lipăitul buzelor și gîlgîitul de satisfacție acoperiră zgomotul apropierei nepoftitului.

La mai puțin de treizeci de pași în spatele celor doi se ghemuia Sabor, uriașa leoaică, vînturîndu-și coada. Cu precauție, întindea o labă mare, vătuită, pe care o lăsă apoi fără zgomot pe pămînt înainte de a o fi ridicat pe a doua. În acest fel avansa: o pisică uriașă, aproape tîrîndu-și pîntecele pe jos și pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii

Acum se afla la trei metri depărtare de cei doi neștiutori tovarăși de joacă — își trase cu grijă labele dindărăt sub greutatea corpului, mușchii mari încordîndu-i-se sub pielea-i frumoasă. Se ghemuise atît de tare, încît părea turtită, cu excepția spinării lucioase, arcuite, gata pregătită de salt. Coada nu i se mai vîntura — stătea dreaptă și nemișcată.

O clipă rămase astfel, ca prefăcută în stană de piatră, apoi, slobozind un răget înfiorător, sări.

Sabor, leoaica era un vînător încercat. Cuiva mai puțin experimentat, alarma sălbatică a răgetului ei cînd sărea i s-ar fi părut o nerozie, căci n-ar fi putut să cadă oare cu mai mare siguranță asupra victimelor dacă ar fi executat un salt mut, neînsoțit de strigătul acela pătrunzător? Dar Sabor cunoștea foarte bine iuțeala vietăților junglei și finețea aproape incredibilă a auzului lor. Pentru acestea, fîșîitul ușor al unui fir de iarbă ce se freca de un alt fir era un avertisment la fel de eficient ca și răcnetul ei cel mai puternic, ori Sabor știa că n-ar fi putut face saltul măreț fără un cît de mic zgomot.

Urletul ei sălbatic nu era un avertisment. Era menit să înghețe bietele victime, paralizîndu-le de groază doar o fracțiune de secundă, atît cît trebuia pentru ca ghearele-i puternice să se împlînte în carnea lor fragedă și să le imobilizeze fără nici o speranță de scăpare.

În ceea ce o privea pe maimuță, Sabor chibzuse corect. Mica gorilă, tremurînd de spaimă, se cinchise doar o clipă, dar această clipă fusese destul de lungă ca să-i fie fatală. Nu la fel însă s-au petrecut lucrurile cu Tarzan, copilul-om. Viața lui printre primejdiile junglei îl învățase să întîmpine neprevăzutul cu încredere în sine, iar inteligența lui superioară determina o rapiditate a reacțiilor mintale care întrecea cu mult posibilitățile maimuțelor.

Așa încît răgetul leoaicei Sabor galvanizară creierul și mușchii lui Tarzan la imediată acțiune.

În fața lui se așterneau apele adînci ale lacului, în spatele lui îl aștepta o moarte sigură: o moarte cumplită între ghearele ce sfîșie și colți ce sfîrtecă. Tarzan nu putea suferi apa decît atunci cînd însemna un mijloc de a-și potoli setea. N-o putea suferi pentru că o asocia cu răceala și neplăcerea ploilor torențiale, de care se temea din pricina tunetelor, a fulgerelor și a vîntului care le însoțea.

Sălbatica lui mamă îl învățase să se ferească de apele adînci ale lacului și de altfel, n-o văzuse chiar el pe mica Neeta, doar cu cîteva săptămîni în urmă, pierind sub oglinda liniștită de la suprafață pentru a nu se mai întoarce niciodată la trib?

Dar, dintre cele două rele, mintea lui ageră îl alege pe cel mai puțin rău; prin urmare, de îndată ce prima notă a răgetului cumplitei Sabor destrămase liniștea junglei și înainte ca fiara să fi făcut jumătate din salt, Tarzan simți apele reci închizându-i-se deasupra creștetului.

Nu știa să înoate și apa era foarte adâncă, dar nu-și pierde nici un dram din stăpânirea de sine și din inventivitatea, care alcătuiau însemnele unei făpturi superioare. Începu să dea repede din mâini și din picioare, în încercarea de a ieși la suprafață și probabil că mai mult din întâmplare decât voit făcu mișcările folosite de cîini cînd înoată, astfel că în cîteva secunde nasul îi ieși deasupra apei și Tarzan descoperi că putea pluti făcînd aceleași mișcări, ba putea chiar înainta prin apă. Fu foarte surprins și încîntat de această nouă ispravă, la care fusese împins atît de neașteptat, dar nu avu timp să se gîndească prea mult la ea.

Înota acum paralel cu malul și văzu bestia cea sîngeroasă, care l-ar fi înșfăcat, aplecată încă deasupra trupului neînsuflețit al tovarășului său de joacă. Leoaica îl urmărea pe Tarzan cu priviri încordate, așteptîndu-l de bună seamă să revină la mal, dar băiatului nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Dimpotrivă, își înălță glasul în strigătul de disperare al tribului său, adăugînd și avertismentul menit să-i prevină pe eventualii salvatori că riscă să cadă în ghearele Saborei.

Aproape imediat se auzi din depărtare un răspuns și după scurt timp, patruzeci sau cincizeci de gorile se îndreptară, legănîndu-se rapid și maiestuos, spre scena tragediei. În fruntea lor venea Kala, pentru că recunoscuse glasul fiului ei cel mai iubit și alături de ea era mama micuței gorile ce zăcea moartă sub Sabor cea cruntă.

Deși mai puternică și mai bine pregătită de luptă decât gorilele, leoaica n-avea nici un chef să dea piept cu adulții mînioși și cu un mîrîit plin de ură, făcu un salt iute în lăstăriș și pieri din vîz.

Tarzan înotă pînă la țarm și se cațără repede pe pămînt uscat. Senzația de prospețime și de bucurie pe care i-o dăduse apa rece îl umplu de o recunoscătoare surpriză și de atunci încolo nu pierde nici un prilej de a face zilnic o baie fie în lac, fie în rîu, fie în ocean cînd avea prilejul.

Multă vreme, Kala nu-și putu crede ochilor, căci, deși cei din neamul ei puteau să înoate cînd erau nevoiți s-o facă, totuși nu le plăcea să intre în apă și niciodată nu se vîrau de bună voie.

Aventura cu leoaica Sabor a constituit pentru Tarzan un izvor de plăcute amintiri; era nevoie de asemenea întâmplări ca să spargă monotonia vieții cotidiene — care, altminteri, se confunda cu plicticoasele raiduri în căutarea hranei, cu mîncatul și dormitul. Tribul căruia îi aparținea, cutreiera pe o suprafață care se întindea, în linii mari, pe vreo douăzeci și cinci de mii de-a lungul coastei și vreo cincizeci de mii în interior. Străbăteau aproape mereu aceste distanțe și uneori rămîneau luni întregi într-un singur loc; dar cum se mișcau cu mare viteză prin copaci, traversau tot teritoriul în decurs de numai cîteva zile.

Durata rămîinerii depindea în mare măsură de rezervele de hrană, de condițiile climaterice și de superioritatea numerică a animalelor din specii mai primejdioase, deși, de multe ori, Kerchak îi purta în marșuri lungi numai pentru că se săturase să stea în același loc. Noaptea se culcau pe unde îi prindea întunericul, întinzîndu-se pe jos și uneori acoperindu-și capetele — mai rar trupurile — cu frunze mari de palmier. Dacă nopțile erau răcoroase, se culcau cîte doi sau trei. Cuibăriți unul în brațele celuilalt, ca să-și țină de cald, așa se făcu în toți acești ani că Tarzan dormi noaptea în brațele Kalei.

Că jivina uriașă, sălbatică iubea acest copil de altă rasă, e mai presus de orice îndoială; iar el, la rîndu-i dăruia namilei aceleia păroase toată afecțiunea care ar fi trebuit să aparțină tinerei și frumoasei lui mame, dacă aceasta ar fi trăit.

Cînd era neascultător, e drept că-l mai altoia, dar niciodată Kala nu se arăta crudă cu el și mai ales îl dezmiarda decît îl pedepsea.

Tublat, soțul ei, îl urîse dintotdeauna pe Tarzan și în cîteva rînduri fusese pe punctul de a pune capăt tinerei lui vieți. La rîndul său, Tarzan nu pierdea nici un prilej de a arăta că răspunde întru totul la sentimentele ce i le nutrea tatăl său adoptiv și ori de cîte ori putea să-l sîcîie, sau să se strîmbe la el, sau să-i zvîrle vorbe de ocară, în timp ce se afla la adăpost sigur în brațele maică-sii sau pe ramurile subțiri ale copacilor celor mai înalți, nu se sfia s-o facă. Inteligența și agerimea lui superioare îl făceau să născocească o mie de șotii drăcești, care sporeau greutatea vieții lui Tublat.

În copilăria lui, Tarzan învățase să împletească funii, răsucind și încolăcind fire lungi de iarbă și cu ajutorul lor încerca întruna să-l prindă pe Tublat sau să-l spînzure de vreo cracă mai joasă.

Tot jucîndu-se și exersînd cu aceste funii, se învață să lege noduri puternice și să facă lațuri care se puteau strînge; toate acestea constituiau obiecte de amuzament pentru el și pentru gorilele mai tinere, încercau și ele să imite ce făcea Tarzan, dar copilul-om deținea inițiativele și deveni un expert.

Într-o zi, în timp ce se juca, Tarzan își aruncă funia după unul dintre prietenii lui care o luase la fugă; continua să țină însă un capăt al frînghiei în mînă. Din întîmplare, lațul căzu drept pe grumazul maimuței care fugea, făcînd-o să se oprească brusc și în chip cu totul surprinzător. „Ah, iată un joc nou, un joc tare frumos!” gîndi Tarzan și imediat încercă să repete isprava. Și astfel, cu trudă și exercițiu neînterupt, învăță arta lasso-ului.

Acum, într-adevăr, viața lui Tublat deveni un coșmar trăit cu ochii deschiși. În somn, în timpul marșului, ziua sau noaptea, niciodată nu știa cînd avea să-i lunece lațul în jurul grumazului, sufocîndu-l și făcîndu-l aproape să-și dea duhul.

Kala pedepsea, Tublat jura să se răzbune crunt, iar bătrînul Kerchak lua notă, avertiza și amenința, dar fără nici un rezultat. Tarzan îi sfida pe toți și lațul subțire și puternic continua să se înfășoare în jurul gîtului lui Tublat cînd acesta se aștepta mai puțin. Celelalte gorile se distrau vîrtos pe socoteala bosumflării lui Tublat. Pentru că Nas-Spart era un bătrîn mofluz, antipatic tuturor. În mica minte ageră a lui Tarzan

încolțeau multe gânduri, dar îndărătul tuturor acestora lucra miraculoasa putere a rațiunii.

Dacă putea să-și prindă semenii-gorile cu acest braț lung făcut din ierburi, de ce n-ar fi putut-o prinde și pe leoaica Sabor?

Era sămînța unui gând care dospea în conștiința și în subconștientul lui, pînă cînd avea să se materializeze într-o minunată înfăptuire.

Dar asta avea să se întîmple mai tîrziu.

6.LUPTE ÎN JUNGLĂ

Hoinărelile tribului îi purtau adesea în vecinătatea cabanei închise și tăcute de lîngă golful împrejmuit pe trei laturi de uscat. Pentru Tarzan, cabana era o sursă infinită de mister și de plăcere. Se zgîia la ferestrele acoperite de perdele sau, cățărîndu-se pe acoperiș, privea în adîncurile smolite ale coșului, încercînd zadarnic să deslușească minunile aflate dincolo de pereții masivi.

Închipuirea lui de copil făurea niște ființe miraculoase care s-ar fi găsit acolo înăuntru și imposibilitatea de a afla o oale spre a pătrunde pînă la ele îi sporea înmiit dorința de a intra. Își pierdea ceasuri întregi urcîndu-se pe acoperiș sau cocoțîndu-se pe ferestre pentru a descoperi un mijloc de acces, dar nu dădea nici o atenție ușii, deoarece aceasta părea la fel de masivă ca și pereții.

Abia la vizita pe care o făcu în împrejurimile cabanei după aventura cu bătrîna Sabor, observă Tarzan, pe măsură ce se apropia de locuință, că, privită din depărtare, ușa părea o piesă independentă de peretele în care era încadrată și pentru prima oară i se năzări că acesta ar putea fi mijlocul de pătrundere pe care de atîta vreme nu-l putuse afla.

Era singur, așa cum se întîmpla de multe ori cînd vizita cabana, pentru că gorilele n-o prea îndrăgeau: povestea bățului tunător, fiind veșnic repovestită în ultimii zece ani, nu pierduse nimic din intensitate și învăluisese cuibul pustiu al maimuței albe într-o atmosferă de mister și groază pentru neamul simianesc.

Istoria legăturii dintre el și cabană nu-i fusese niciodată relatată lui Tarzan. Limbajul maimuțelor era atît de sărac, încît nu puteau vorbi decît prea puțin despre ceea ce văzuseră în cabană, neavînd denumiri care să descrie exact nici ființele bizare, nici obiectele lor și astfel multă vreme înainte ca Tarzan să fi ajuns la vîrsta înțelegerii, tribul uitase cu desăvîrșire de acest incident.

Kala îi explicase, într-un fel foarte vag și confuz, că tatăl lui fusese o stranie maimuță albă, dar Tarzan nu-și închipuia că maimuța Kala n-ar fi fost mama lui bună.

Așadar, în ziua de care vorbim, Tarzan se duse de-a dreptul la ușă și petrecu ore întregi cercetînd-o și necăjindu-se cu balamalele, cu clanța și cu lacătul, în cele din urmă nimeri pe combinația potrivită și ușa se deschise scîrțîind în fața ochilor lui înmărmuriți. Cîteva minute nu cuteză să se aventureze înăuntru, dar pînă la urmă, cînd ochii i se deprinseră cu lumina voalată a interiorului, păși în cabană, încet și precaut.

În mijlocul dușumelei zăcea un schelet de pe oasele căruia se topise orice urmă de carne, dar de care rămăseseră încă agățate fișii putrezite și mucegăite din ceea ce fusese cîndva îmbrăcăminte. Pe pat se găsea un obiect tot atît de lugubru, însă mai mic, iar într-un leagăn micuț din apropiere era un al treilea, o fărîmă de schelet.

Tarzan nu acordă decît o atenție trecătoare acestor mărturii ale unei înspăimîntătoare drame ce se consumase acolo, într-o zi demult apusă. Viața lui sălbatică din junglă îl obișnuise de îndelungă vreme cu priveliștea animalelor moarte sau muribunde și dac-ar fi știut că are în fața ochilor rămășițele pămîntești ale tatălui și mamei sale, n-ar fi fost cu mult mai înduioșat.

Mobilele și celelalte obiecte din încăpere îi rețină atenția. Examina minuțios o sumedenie de lucruri, unelte curioase și arme, cărți, hîrtii, haine, puțînul care supraviețuise ravagiilor timpului în atmosfera umedă a unui țărm de junglă. Deschise scrinuri și dulapuri, care nu-i descumpăniră firava lui experiență și în interiorul lor descoperi obiecte mult mai bine păstrate. Printre altele, găsi un cuțit de vînătoare foarte ascuțit, cu lama căruia se tăie pe dată la deget. Neînfricat, își continuă experiențele, constatînd că, folosind această nouă jucărie, putea cresta și despica așchii de lemn din masă și din scaune.

Multă vreme, treaba asta îl distra, dar în cele din urmă se plictisi și-și urmă explorările. Într-un dulap ticsit cu cărți dădu peste una cu poze viu colorate: era un abecedar ilustrat pentru copii...

A pentru Arcaș

Ce trage c-un arc mititel;

B pentru Băiat,

Îl cheamă...

Pozele îi stîrniră un nemăsurat interes. Văzu în ele o mulțime de maimuțe cu fețe asemănătoare cu a lui și răsfoind cartea mai departe, găsi sub semnul „M” cîteva maimuțe mici, din acelea pe care le vedea zilnic zbughind-o prin copacii pădurii virgine. Dar nicăieri nu găsi poza vreunuia din tribul lui; în toată cartea nu era unul care să semene cu Kerchak, cu Tublat sau cu Kala.

La început încercă să desprindă pozele din filele cărții, dar curînd își dădu seama că nu erau adevărate, deși nu înțelegea ce puteau fi și nici nu găsea în vocabularul lui vreun cuvînt ce le-ar fi putut descrie.

Vapoarele, trenurile, vacile și caii nu aveau nici o noimă pentru el, dar încă nu-l nedumereau atîta ca micile semne negre care apăreau între sau dedesubtul pozelor colorate — un soi de gîndăcei ciudați, gîndi el că s-ar putea să fie, pentru că multe dintre ele aveau piciorușe, deși nu izbuti să găsească nici unul cu ochi și cu gură. Era primul contact al lui Tarzan cu literele alfabetului, la vîrsta de zece ani. De bună seamă nu văzuse în viața lui un text tipărit și nici nu vorbise vreodată cu o ființă care să fi avut habar că există pe lume ceva de felul limbajului scris și nici pomeneală să fi văzut pe cineva citind. Așa încît nu-i de mirare băiețașul nu izbutea să ghicească înțelesul acelor curioase semne.

Pe la mijlocul cărții o întâlnești pe vechea lui vrăjmașă, Sabor, leoaica și mai departe, iată-l încolăcit pe Histah, șarpele.

Oh, era fascinant! Niciodată, în toți cei zece ani de viață, nu cunoscuse Tarzan ceva care să-i placă așa de mult! Era atât de absorbit, încât nu observă că se furișau umbrele serii decât când îl învăluiră cu totul și semnele se învălmășiră.

Puse cartea la loc în dulap și închise ușa, pentru că nu voia ca un altul să-i descopere și să-i distrugă comoara, ieși în întunericul care-l împresură cu iuțeală și trase în urmă-i ușa mare a cabanei, întocmai cum fusese înainte de a fi descoperit taina lacătului; dar înainte de a pleca, observă cuțitul de vânătoare zăcând pe podea, acolo unde îl aruncase. Îl ridică și-l luă cu el ca să-l arate celorlalți..

Nu apucase să facă nici o duzină de pași spre junglă, când o formă voluminoasă se înalță în fața lui, ivindu-se dintr-un tufiș scund. La început, Tarzan crezu că era cineva din tribul său, dar o clipă mai târziu îl recunoscuse pe Bolgani, uriașa gorilă. Se afla atât de aproape, încât nu era chip să scape cu fuga și micul Tarzan știa că trebuie să rămână locului și să lupte pentru a-și salva viața; căci brutele astea uriașe erau dușmanii de moarte ai tribului său și nu cunoșteau îndurare unii față de alții.

Dacă Tarzan ar fi fost o maimuță dezvoltată din specia tribului său, ar fi constituit un adversar mai mult decât potrivit pentru o gorilă, dar nefiind decât un băiețuș englez, deși înzestrat cu o mare forță musculară, nu avea nici o șansă în fața inamicului. Totuși în vinele lui curgea sângele celor mai vajnici luptători și pe deasupra, își spunea cuvântul antrenamentul scurtei lui vieți petrecute printre feroastele bestii ale junglei.

După cum am mai arătat, el nu știa ce-i frica; inimioara lui bătu năvalnic, dar numai din pricina înfierbântării și a exaltării pe care i-o provoca aventura. Dacă i s-ar fi oferit un prilej, ar fi luat-o la goană, însă numai fiindcă judecata îi spunea că nu e o pereche potrivită pentru colosul care-l înfrunta. Și cum rațiunea îi arăta că o izbîndă în această luptă ar fi fost cu neputință, ținu piept gorilei, înfățișându-i-se deschis și vitejește, fără ca măcar să-i zvîcnească un mușchi, fără cel mai mic semn de panică.

De fapt, se ciocni cu jivina la jumătatea saltului acesteia și începu să izbească cu pumnii în trupu-i mătăhălos, la fel de inutil ca un purice care-ar ataca un elefant. Dar într-unul din pumni ținea încă strîns cuțitul pe care-l găsisese în cabana tatălui său și când bruta îl înlănțui, lovindu-l și mușcându-l, băiatul îndreptă din întâmplare vârful cuțitului spre pieptul păros. Când pumnalul îi pătrunse adînc în trup, gorila urlă de durere și turbare.

În acea frîntură de secundă, băiatul învăță la ce folosește jucăria lui ascuțită și strălucitoare, iar când bestia îl trase după ea la pămînt, sfîșiindu-l și lovindu-l, Tarzan împlîntă de mai multe ori lama, pînă-n plasele, în pieptul ei.

Gorila, luptîndu-se în felul neamului său, îi aplica lovituri cumplite cu laba deschisă și-i sfîșia carnea de pe beregată și de pe piept cu colții ei de cremene.

O clipă, în furia luptei înverșunate, se rostogoliră amîndoi pe jos. Brațul sfîrtecat și însîngerat mînuia din ce în ce mai slab lama tăioasă a cuțitului, apoi. cu o zvîcnire spasmodică micul trup înțepeni și Tarzan, tînărul Lord Greystoke, se prăvăli

în nesimțire pe vegetația moartă și putrezită care ținea loc de covor în căminul său. Jungla.

O milă mai departe, în pădure, tribul auzise teribilul strigăt ele provocare al gorilei și după cum îi era obiceiul când amenința vreo primejdie, Kerchak își adună supușii, pe de o parte ca măsură de reciprocă apărare împotriva unui vrăjmaș comun, întrucât gorila putea să facă parte dintr-un grup mai numeros, pe de alta pentru a constata dacă toți ai lui sînt prezenți.

Curînd se văzu că Tarzan lipsea, dar Tublat se împotrivi cu dîrzenie să i se trimită vreun ajutor. Nici Kerchak nu avea prea multă simpatie pentru ciudatul pui de prapas, așa că-i dădu ascultare lui Tublat și pînă la urmă, înălțînd din umeri, se întoarse la mormanul de frunze pe care-și făcuse culcuș.

Dar Kala era de altă părere; de fapt, de îndată ce-și dădu seama că Tarzan este absent, nu stătu pe gînduri și o rupse la fugă printre ramurile împletite, spre locul de unde se mai auzeau încă deslușit strigătele gorilei.

Se lăsase întunericul și o lună timpurie își sulîța razele străvezii, tăind umbre stranii, grotești, prin frunzișul dens al pădurii. Ici-colo, razele scînteietoare își croiau drum pînă la pămînt, dar în cea mai mare parte nu făceau decît să intensifice, prin contrast, bezna de iad a adîncurilor junglei.

Ca o fantomă uriașă, Kala înainta fără zgomot din ramură în ramură; ba alergînd vioaie de-a lungul unei crengi mai lungi, ba legănîndu-se în gol la capătul alteia, pentru a-și face vînt să sară pe un copac mai îndepărtat, în cursa-i grăbită spre scena acelei tragedii despre care cunoașterea ei asupra vieții de junglă o avertiza că se împlinise într-un loc aflat la mică distanță.

Urletele gorilei dădeau de veste că era încleștată într-o luptă pe viață și pe moarte cu un alt locuitor al sălbaticiei păduri. Deodată strigătele amuțiră și o tăcere de mormînt se lăsă peste junglă. Kala rămase nedumerită, căci glasul lui Bolgani se înălțase în cele din urmă în strigătul agoniei și al morții, dar nu deslușise nici un alt sunet care să-i fi îngăduit să-și dea seama cine era adversarul fiarei.

Știa că n-ar fi fost cu puțință ca micul ei Tarzan să doboare o namilă de gorilă; astfel, pe măsură ce se apropia de locul unde răsunaseră zgomotele bătăliei, înainta cu tot mai multă băgare de seamă și în sfîrșit, coborî tiptil și cu mare grijă pe crengile mai joase, scrutind plină de curiozitate bezna poleită de lună pentru a recunoaște combatanții. Și în cele din urmă îi zări zăcînd într-o rariște, în clar de lună — mica siluetă sfîrtecată și însîngerată a lui Tarzan, iar alături, uriașa gorilă, încremenită în somnul morții.

Cu un strigăt răgușit, Kala se repezi la Tarzan și strîngînd la piept sărmanul trupșor plin de sînge, stătu locului să deslușească un semn de viață. Îl auzi vag , bătăile slabe ale micuței inimi.

Cu duioșie, îl purtă înapoi prin întunericul de smoală al junglei pînă la lăcașul tribului ei și zile și nopți după aceea rămase de veghe alături de Tarzan, aducîndu-i de mîncare și de băut și alungind muștele și alte gîngănii de pe rănile lui crude.

Nu știa nimic, biata de ea, de medicină sau de chirurgie. Nu putea decât să-i lingă rănilor și-n felul ăsta i le ținu curate pentru ca natura cea tămăduitoare să-și poată împlini mai repede opera.

La început, Tarzan nu voia să mănânce nimic și tot timpul se zbătea și se zvîrcolea în delirul febrei. Nu ținea decât după apă, pe care Kala i-o aducea în singurul chip în care se pricepea ea; purtînd-o în propria-i gură. Nici o mamă omenească n-ar fi putut da dovadă de mai multă jertfă de sine și devotament decât a vădit această sărmană făptură față de micul orfan de pripas pe care soarta i-l zvîrlise în grijă.

În cele din urmă, febra scăzu și băiatul începu să se întremeze. Nici o văicăreală nu-i scăpă de pe buzele-i strîns lipite, cu toate că durerea rănilor era o adevărată caznă.

O fișie de piept îi fusese sfîrtecă în așa fel, că apăruseră coastele dezgolate, trei dintre ele fiind sfărîmate de cumplitele izbituri ale gorilei. Unul din brațe îi fusese aproape amputat de dinții uriași și o bucată mare de beregată fusese sfîșiată, dezvelindu-i vena jugulară, care scăpase ca prin minune de fălcile bestiale.

Tarzan îndura suferința în tăcere, cu stoicismul fiarelor care-l crescuseră, preferînd să se tîrască la o parte din calea celorlalți și să se cuibărească într-un tufiș de ierburi înalte, decât să-și înfățișeze mizeria.

Îi plăcea s-o aibă alături numai pe Kala, dar acum că rănilor i se mai lecuiseră, plecase și ea într-o expediție mai lungă, în căutarea hranei; căci în timpul bolii lui Tarzan, devotatul animal mîncase doar atît cît să-și țină sufletul și ajunsese să arate de parcă era propria-i nălucă.

7.LUMINA CUNOAȘTERII

După un timp care i se păru lung cît o eternitate, micul suferînd fu din nou în stare să se țină pe picioare și din acea clipă, întremarea lui fu atît de rapidă, încît o lună mai tîrziu era la fel de viguros și de vioi ca și mai înainte.

În timpul convalescenței revăzuse de multe ori în minte lupta cu gorilele și primul lui gînd a fost să regăsească minunata armă care-l făcuse ca dintr-un nevolnic disperat și biruit, să ajungă superior acelei puternice fiare — teroarea junglei.

De asemenea, ținea neapărat să se întoarcă la cabană și să continue investigarea minunatului ei conținut.

Așadar, într-o dimineață, devreme, porni de unul singur în căutările sale. După puțin descoperi oasele curățite de carne ale ultimului său adversar și alături, îngropat în parte sub frunzele căzute, găsi cuțitul înroșit de rugină — din pricina expunerii la umezeala pămîntului — și de sîngele uscat al gorilei.

Lui Tarzan nu-i plăcu această schimbare a suprafeței lucioase și sclipitoare, dar continua să fie o armă la fel de formidabilă, pe care avea de gînd s-o folosească ori de cîte ori i se va ivi prilejul. Își dadu seama că nu va mai trebui să fugă în fata toanelor crudului Tublat.

O clipă mai târziu era la cabană și, după un scurt timp, deschise din nou lacătul și intra. Prima lui preocupare fu să învețe mecanismul lacătului, ceea ce izbuti examinându-l cu de-amănuntul în timp ce ușa era deschisă, astfel ca să-și poată da seama întocmai ce anume încuia ușa și în ce fel îi da drumul la atingerea lui. Descoperi că putea închide și încuia ușa și pe dinăuntru și făcu acest lucru pentru a înlătura orice posibilitate de a fi atacat în timpul cercetărilor sale.

Începu o explorare sistematică a cabanei, dar atenția îi fu în curînd atrasă de cărțile ce păreau să exercite o stranie și puternică influență asupra-i, așa încît nu mai avu răbdare de nimic altceva în fața mirajului fermecatei enigme pe care i-o ofereau tîlcurile lor.

Printre alte volume se găseau acolo un abecedar, niște istorioare cu poze pentru copii, numeroase cărți ilustrate, precum și un mare lexicon. Le examina pe toate, dar pozele îl atrăgeau cel mai mult, cu toate că ciudații gîndăcei negri care umpleau paginile acolo unde nu erau poze îi stîrneau mirarea și cel mai adînc interes.

Ghemuindu-se pe vine la masa construită de tatăl lui, cu trupușorul neted, arămiu și despuiat, aplecat peste cărțile ținute în mîinile subțiri și viguroase, cu coama de păr lung, negru, căzîndu-i de jur împrejurul capului frumos modelat și peste ochii inteligenți, Tarzan din neamul maimuțelor, micul om primitiv, oferea o imagine plină de patetism și de speranțe în același timp, o figură alegorică a orbecăirii primare prin bezna ignoranței către lumina cunoașterii.

Fața lui mică era absorbită în studiu, pentru că, într-un fel cețos, nebulos, se treziseră în parte rudimentele unei gîndiri menite să-i dezvăluie cheia și rezolvarea misterioasei probleme a micilor gîndăcei.

În mîinile lui se afla un abecedar deschis la poza unei maimuțe mici, asemănătoare cu el, dar acoperite, cu excepția mîinilor și a feței, cu o blană ciudată, colorată — căci așa socotea el a fi haina și pantalonii. Sub poză erau cinci gîndăcei:

BĂIAT

Și mai descoperise în textul aceleiași pagini că cei cinci gîndăcei se repetau mereu, în aceeași înșiruire.

Mai observă un fapt — anume că rareori apărea cîte un gîndac singur; și că același gîndăcei se repeta de multe ori, cîteodată singur, dar cel mai des în tovărășia altora.

Întoarse încet paginile, scrutînd pozele și textele pentru a găsi o repetare a combinației **BĂIAT**. În cele din urmă o recunoscă sub poza altei maimuțe mici care semăna cu el, însoțită de un animal ciudat, pe patru picioare, ca șacalul și chiar semănînd destul de bine cu acesta. Dedesubtul pozei, gîndăceii erau grupați astfel:

UN BĂIAT ȘI UN CÎINE

Iată-le deci din nou, cele cinci gîngănii care însoțeau întotdeauna mica maimuță.

Și în felul ăsta, Tarzan înainta foarte, foarte încet, căci, fără să știe, se înhămasă la o muncă tare anevoioasă — o sarcină care, dumneavoastră sau mie, s-ar putea să ni se pară imposibilă — aceea de a învăța să citești fără să ai cea mai mică

idee despre litere sau despre limbajul scris, sau cea mai mică idee că există asemenea noțiuni.

Sarcina nu fu îndeplinită într-o zi, nici într-o săptămână, nici într-o lună, nici într-un an; dar, încet, nespus de încet, după ce sesiză tîlcul acelor gîndăcei, învătă, așa încît, cînd împlini cincisprezece ani, cunoștea feluritele combinații de litere care desemnau fiecare dintre pozele abecedarului, precum și una sau două dintre ilustrațiile cărților.

Despre înțelesul și folosirea articolelor și conjuncțiilor, a verbelor, adverbelor și pronomelor avea o idee foarte nelămurită.

Intr-o zi, pe cînd împlinise doisprezece ani, descoperi niște creioane într-un sertar necunoscut pînă atunci, aflat sub tăblia mesei și zgîriind cu unul din ele lemnul, constată cu încîntare că lăsa o dîră neagră în urmă-i.

Folosi cu atîta sîrguință noua jucărie, încît în curînd suprafața mesei deveni un labirint de rotocoale și linii trase la întîmplare, iar vîrfurile creionului se toci pînă ajunse la teaca de lemn. Atunci luă un alt creion, dar de astă dată cu o țintă precisă: avea să încerce să reproducă unele dintre gîngăniile acelea care se cățarau pe paginile cărților.

Era o sarcină grea, căci ținea creionul așa cum apuci minerul unui pumnal, ceea ce nu contribuie prea mult la ușurința scrisului sau la puțința de a descifra rezultatele. Dar persevera luni întregi, atunci cînd avea posibilitatea să vină la cabană pînă cînd, în cele din urmă, prin experimentări repetate, găsi o poziție de ținere a creionului care-i îngăduia să-l mînuiască și să-l controleze mai ușor, așa încît reuși cel puțin să reproducă grosolan cîteva dintre gîngăniile.

În felul acesta se apropie de scris. Copiind gîndăceii, învătă încă un lucru — numărul lor; și cu toate că nu îi putea număra în felul nostru, totuși își formă noțiunea de cantitate, baza socotelilor lui aritmetice alcătuiind-o numărul degetelor de la o mîină.

Cercetarea celorlalte felurite cărți îl convinse că descoperise toate soiurile de gîndăcei folosiți în combinațiile cel mai des repetate și pe aceștia îi putea aranja cu mare ușurință în ordinea potrivită, datorită frecvenței cu care parcursese alfabetul din abecedarul ilustrat.

Instruirea lui Tarzan progresa, dar cele mai mari descoperiri le află în depozitul inepuizabil al uriașului lexicon ilustrat, pentru că învăța mult mai mult prin mijlocirea pozelor decît a textului, chiar după ce deprinsese semnificația gîndăceilor.

Cînd descoperi aranjamentul cuvintelor în ordine alfabetică, fu încîntat să caute și să găsească acele combinații cu care era familiarizat, iar cuvintele ce le urmau, definițiile, îl călăuziră mai departe în labirintul erudiției.

La șaptesprezece ani știa să citească abecedarul și cunoștea adevăratul și minunatul tîlc al gîngăniilor.

Și nu se mai rușina de trupul lui neacoperit de păr sau de trăsăturile omenești, pentru că acum rațiunea îi spunea că el face parte dintr-o altă rasă decît prietenii lui sălbatici și păroși. El era **O-M**, în timp ce ei erau **M-A-I-M-U-Ț-E**. Știa,

de asemenea, că bătrîna Sabor era *L-E-O-A-I-C-A*, că Histah era *Ş-A-R-P-E*, iar Tantor *E-L-E-F-A-N-T*. Şi așa învăță să citească.

De aici încolo, progresul fu rapid. Cu ajutorul marelui dicționar și cu inteligența ageră a unei minți sănătoase, înzestrată ereditar cu facultăți superioare de gîndire, izbuti să ghicească ceea ce nu putea înțelege și de cele mai multe ori, intuițiile lui erau foarte aproape de adevăr.

Au intervenit multe întreruperi în învățătura lui Tarzan, pricinuite de deprinderile nomade ale tribului, dar chiar și atunci cînd se găsea departe de cărți, mintea lui isteată continua să scormonească misterele fascinantei sale îndeletniciri.

Fîșii de coajă de copac ori frunze late sau chiar porțiuni de pămînt golaș îi serveau drept caiete pe care-și creștea, cu vîrfurile cuțitului de vînătoare, lecțiile pe care le învăța. Dar, în timp ce-și urma înclinația de a soluționa tainele bibliotecii, nu neglija nici îndatoririle mai aspre ale vieții. Își exersa lațul și se antrena cu pumnalul lui tăios, pe care se învățase să-l ascuță frecîndu-i muchia pe pietroaie late.

De la venirea lui Tarzan încoace, tribul se mărise, căci, sub conducerea lui Kerchak, izbutiseră să înspăimînte celelalte triburi de pe teritoriul lor din junglă, așa că aveau hrană din belșug, iar în urma incursiunilor de pradă puse la cale de vecinii lor, nu sufereau decît prea puține pierderi sau aproape nici una.

Prin urmare, tinerii masculi, odată ajunși la maturitate, socoteau că-i mai comod să-și ia perechea din propriul lor trib sau, în cazul cînd capturau o femelă dintr-un alt trib, s-o aducă tot în grupul lui Kerchak, trăind în bună înțelegere cu el, decît să încerce să se statornicească pe cont propriu sau să lupte pentru supremație cu temuta căpetenie.

Cîteodată, vreun membru al tribului, mai feroce decît semenii săi, se lăsa ispitit de această din urmă alternativă, dar nu se găsise încă maimuța vrednică să smulga laurii victoriei din mina brutală și crîncenă a lui Kerchak.

Tarzan avea o poziție specială în trib, îl socoteau unul de-al lor și totuși într-un fel deosebit. Masculii mai bătrîni fie că-l ignorau cu desăvîrșire, fie că-l urau cu atîta înverșunare, încît, de n-ar fi fost înzestrat cu miraculoasa-i agerime și iuteală și de nu s-ar fi bucurat de vajnica oblăduire a uriașei Kala, i-ar fi făcut de petrecanie încă de pe vremea cînd era copil.

Tublat era dușmanul lui cel mai neclintit și totuși, datorită lui Tublat, cînd Tarzan atinse vîrsta de treisprezece ani, persecuțiile vrăjmașilor săi încetară brusc și fu lăsat în pace, cu excepția momentelor cînd vreunul din ei își pierdea mințile, pradă unuia dintre acele stranii, sălbatice accese de furie care pun stăpînire pe masculii multor specii feroase ale junglei. Dar în acele momente, nimeni nu era în siguranță.

În ziua cînd Tarzan își dobîndi dreptul de a fi respectat, tribul se adunase într-un mic amfiteatru natural aflat într-o viroagă încercuită de coline, pe care jungla n-o cotropise cu încîlcirea ei de liane și vrejuri cățărațoare. Spațiul deschis avea o formă aproape circulară. De jur împrejur se ridicau giganții puternici ai pădurii neștirbite, iar împletitura de vegetație mărunță era atît de îndesată între trunchiurile uriașe, încît

singurul mijloc de a pătrunde în mica arenă erau spărturile dintre ramurile de sus ale copacilor.

Aici, tribul se întrunea adeseori, fiind ferit de întreruperi, în centrul amfiteatrului se afla una din acele ciudate tobe de pământ, construită de antropoide în vederea unor bizare ritualuri, ale căror cadențe au fost auzite de oameni în fortărețele junglei, dar la care nici un ochi omenesc n-a asistat vreodată.

Mulți călători au văzut asemenea tobe ale gorilelor și unii dintre ei au auzit bubuitul bătailor și larma sălbaticelor, straniilor zaiafeturi ale acestor stăpâni ai junglei, dar Tarzan, Lord Greystoke, este, fără îndoială, unica ființă umană care a luat parte la dezlănțuirile, nebuneștiile, amețitoarele orgii ale Dum-Dum-ului.

Din această celebrare primitivă au izvorât neîndoielnic toate formele modernelor ceremonialuri bisericești și statale, căci îndărăt, prin șirul veacurilor fără de număr, pînă la cele mai îndepărtate bastioane ale unei omeniri abia mijite, abrașii și păroșii noștri străbuni au dansat ritualul Dum-Dum-ului, în sunetele tobelor de pământ, sub strălucirea vie a lunii tropicale, în inima junglei crunte, la fel de nealterată azi cum era și în priverile împăienjenite, de neînchipuit, ale acelei demult uitate nopți, dintr-un trecut demult mort, cînd primul dintre strămoșii noștri zbîrlîți și-a făcut vînt, balansîndu-se pe o cracă și s-a oprit pe gazonul moale al primului loc de întrunire publică.

În ziua cînd Tarzan scăpă de hărțuierile cu care gorilele îl prigoniseră necruțător timp de doisprezece din cei treisprezece ani cîți număra viața lui, membrii tribului, alcătuit acum dintr-o sumă rotundă, mărșăluieră în tăcere pe terasele mai joase ale copacilor junglei, aruncîndu-se apoi fără zgomot pe solul amfiteatrului.

Ritualul Dum-Dum marca evenimentele importante din viața tribului — o victorie, capturarea unui prizonier, uciderea vreunui strașnic și sîngeros locuitor al junglei, moartea unui rege și urcarea altuia la domnie, toate acestea erau însoțite de un ceremonial prestabilit.

Astăzi se sărbătorea uciderea unei gorile uriașe, membră a altui trib și cînd poporul lui Kerchak intră în arenă, doi masculi vînjoși aduseră leșul dușmanului învins.

Își depuseră povara în fața tobei de pământ, apoi se ghemuiră lîngă ea, în chip de paznici, în timp ce restul membrilor colectivității se pitula prin ungherele mai ierboase, ca să tragă un pui de somn pînă cînd răsăritul lunii avea să dea semnalul de începere a sălbaticii orgii.

Ceasuri întregi, peste micul luminiș domni o tăcere adîncă, știrbită doar de notele discordante ale papagalilor cu penaj scînteietor, de țipetele și ugu-ielile miilor de păsări din junglă, care se foiau neîncetat printre orhideele în nuanțe vii și printre ghirlandele de flori arzînd de culoare, ce festonau miriadele de crengi, căpușite cu mușchi, ale gigantilor pădurii.

În cele din urmă, cînd înserarea se lăsă peste junglă maimuțele începură să se adune și curînd formară un cerc mare în jurul tobei de pământ. Femelele și copii se cinchiră pe vine într-un șir aflat în afara perimetrului cercului, iar în fața lor se rînduiră

masculii adulți. Dinaintea tobei se așezară trei femei bătrîne, fiecare dintre ele ținînd în mîină o cracă noduroasă, lungă de treizeci-treizeci și cinci de centimetri.

De îndată ce primele raze ale lunii care se înălța poleiră vîrfurile copacilor din jur, bătrînele începură să lovească încet și ușor în suprafața răsunătoare a tobei. Pe măsură ce lumina lunii inunda amfiteatrul, bătrînele întăriră frecvența și forța bătăilor, pînă cînd un bubuit sălbatic și cadentat se risipi pe mile întregi de junglă, în toate direcțiile. Fiare uriașe, cumplite se opriră din hăituiala, cu urechea ciulită și capul înălțat, ca să asculte bubuitul monoton răspîndit de Dum-Dum-ul gorilelor.

Din cînd în cînd, cîte o jivină slobozea urletul ascuțit sau răgetul tunător ca răspuns la provocarea înspăimîntătorului vacarm al antropoidelor, dar nici una nu se încumeta să se apropie pentru a iscodi sau a ataca, căci marile gorile, întrunite în toată forța numărului lor, umpleau de un adînc respect piepturile vecinilor de junglă.

Cînd vacarmul tobei atinse o intensitate aproape asurzitoare, Kerchak sări în mijlocul cercului, între masculii ghemuiți pe vine și toboșari. Stînd în poziție verticală, își azvîrli capul pe spate și privind drept în ochi luna, care se ridicase deasupra creștetului său, începu să se bată cu labele-i mari și păroase peste piept și să scoată strigătul lui răscolitor și înspăimîntător.

O dată, de două ori, de trei ori, strigătul cumplit răsună în solitudinea clocotitoare a acalei lumi negrăit de vii și totuși incredibil de moarte.

După aceea, lăsîndu-se în patru labe, Kerchak lunecă fără zgomot de jur împrejurul cercului deschis, îndepărtîndu-se cît mai mult de hoitul depus în fața tobei-altar, dar ținîndu-și pe tot parcursul acestui tur ochii mici, cruzi, roșii și haini, pironiți asupra mortăciunii.

Atunci sări în arenă un alt mascul și repetînd strigătele oribile ale regelui, îl urmă pas cu pas. I se alătură apoi altul, mereu altul, într-o succesiune rapidă, pînă cînd întreaga junglă reverberă rezonanțele aproape necurmăte ale strigătelor setoase de sînge.

Era provocarea și începutul vînătorii.

Cînd toți masculii adulți se înșiruiră în coloana dansatorilor, începu atacul.

Kerchak, înșfăcînd o bîită uriașă din mormanul aflat la îndemîină, se năpusti furios asupra gorilei moarte, zdrobind hoitul cu o lovitură îngrozitoare și scoțînd în același timp mîrîielile și grohăiolile pregătitoare de luptă. Bubuitul tobei se întări paralel cu frecvența loviturilor, iar războinicii, după ce se apropiară unul cîte unul de victima acelui atac și-i aplicară lovitura de măciucă, se prinseră în vîrtejul nebun al Dansului Morții.

Tarzan făcea parte din hoarda sălbatică dănuitoare. Trupul său arămiu, musculos, vrîstat de dîrele nădușelii ce sclipeară în lumina lunii, strălucea. Suplu și grațios printre namilele grosolane, greoaie păroase din jur.

Nici una dintre ființele acelea nu era mai misterioasă decît el în gesturile ce mimau vînătoarea, nici una nu era mai feroce în sălbăticia atacului, nici una nu sărea cu atita sprinteneală în aer, în Dansul Morții.

Pe măsură ce intensitatea și repeziciunea bățăilor de tobă sporeau, dansatorii păreau să se îmbete de ritmul drăcesc și de urletele lor bestiale. Țopăielile și salturile se înteteau, de pe colții dezgoliți picurau balele, boturile și piepturile erau împroșcate de spumă.

Timp de jumătate de oră straniul dans continuă, pînă cînd, la un semn al lui Kerchak, bubuitul tobelor amuți și femelele-toboșari se strecurară iute prin șirul dansatorilor către cercul exterior al spectatorilor cinchiți pe vine. Și atunci, toți ca unul, masculii tăbărîră asupra leșului prefăcut de loviturile lor într-un soi de terci păros.

Fălcile lor se bucurau arareori de cantitatea de carne pe care ar fi rîvnit-o, așa încît finalul potrivit al sălbatei orgii era desfătarea cu hoitul unui animal de curînd ucis; prin urmare, nu se gîndeau acum decît la un singur lucru: devorarea fostului vrăjmaș.

Dinți uriași se înfipseră în carne, despicînd halci enorme, cele mai puternice dintre gorile obținînd bucățile cele mai alese, în timp ce fiarele mai slăbănoage, date la o parte de gloata mîncăilor ce se zbăteau și grohăiau, așteptau un prilej să se furișeze ca să se înfrupte și ele din vreo delicată scăpată pe jos sau să șterpelească vreun ciolan rămas, înainte ca întreg ospățul să se fi isprăvit.

Tarzan jinduia după carne și avea nevoie de ea chiar mai mult decît maimuțele. Descinzînd dintr-o rasă de carnivori, Tarzan avea impresia că niciodată în viață nu-și astîmpărase pe deplin pofta de hrană animală; așadar, acum, trupușorul lui zvelt își croi drum în învălmășeala de gorile ațîțate, devoratoare străduindu-se să obțină o porție mai mare decît cea pe care i-ar fi putut-o cîștiga forța lui. Cuțitul de vînătoare al tatălui său necunoscut îi atîrna la șold, într-o teacă împletită de el după modelul uneia văzute în pozele comorilor lui livrești. În cele din urmă ajunse pînă la delicata ce se topea văzînd cu ochii și cu ajutorul cuțitului său ascuțit, își tăie o porție mai generoasă decît se sperase, un întreg braț păros ce ieșea la iveală de sub picioarele puternicului Kerchak, atît de absorbit în exercitarea prerogativelor de lăcomie regală, încît nici nu observă actul de lèse-majesté.

Așadar, micul Tarzan se strecură de sub masa gorilelor în plină competiție, strîngîndu-și la piept hidoasa pradă.

Printre cei ce făceau zadarnic cerc în jurul petrecăreților era și bătrînul Tublat. Fusesse printre primii la ospăț, dar se retrăsese cu o halcă bună, ca s-o devoreze în liniște, iar acum încerca să-și croiască din nou drum.

Așa se face că-l văzu pe Tarzan cînd, din vălmășagul ce se înghesuia, se îmbrîncea și se împingea; băiatul răsări strîngîndu-și prada cu hotărîre la piept. Ochii mici, ca de porc, foarte apropiați și injectați ai lui Tublat scăparară scînteii de ură cînd se ațintiră asupra obiectului aversiunii lui. În același timp însă licări în el pofta hulpavă stîrnită de halca delicioasă aflată în posesia băiatului. Dar și Tarzan își zări la fel de iute principalul inamic și ghicind ce-avea bestia de gînd să facă, sări sprinten spre cercul femeilor și al copiilor, încercînd să se ascundă printre ei. Tublat însă se ținu

după el, așa încît băiatul nu putu să se pitească și-și dădu seama că va trebui s-o ia la fugă de-a binelea.

Iute ca fulgerul, goni spre arborii din jur și cu un salt dibaci, se prinse de o creangă mai joasă, întîi cu o singură mînă, apoi, luîndu-și comoara în dinți, se cațără repede cît mai sus, urmat îndeaproape de Tublat.

Sus, tot mai sus, se înălță către vîrfurile unduitor al unui măreț monarh al pădurii, unde greoiul lui hăituitor nu cuteza să-l urmeze. Acolo se cocoță, împrôșcînd cu zeflemele și sudălmii bestia turbată, spumegînd, care rămăsese la șaisprezece metri mai jos.

Și atunci Tublat își ieși din minți. Cu urlate și răgete înfiorătoare, se azvîrli la pămînt, printre femele și copii, înfigîndu-și colții uriași într-o duzină de gîturi micuțe și spintecînd bucăți de carne de pe spinările și piepturile femelelor ce-i picau în gheare.

În strălucirea clarului de lună, Tarzan fu martor la întregul nebunesc spectacol de furie turbată. Apoi masculii uriași din centrul arenei începură să simtă dinții de fier ai semenului lor înnebunit și toți ca unul, se mistuiră în tenebrele pădurii care se apleca amenințător asupra-le.

În afară de Tublat, nu mai rămăsese în amfiteatru decît o singură femelă, ce alerga iute căutînd refugiu în arborele unde se cocoțase Tarzan, dar pe urmele ei venea bicisnicul Tublat. Femela era Kala și de îndată ce Tarzan își dădu seama că Tublat o ajunge din urmă, se lăsă în jos, din ram în ram cu iuțeala pietrei care se rostogolește, îndreptîndu-se spre mama lui adoptivă. Kala se afla sub crengile cele mai joase și deasupra ei sta pitulat Tarzan, așteptînd desfășurarea cursei.

Kala făcu un salt, apucîndu-se de o cracă joasă, dar aproape că atîrna deasupra creștetului lui Tublat, care o ajunsese. Totuși s-ar fi putut salva, însă deodată se auzi un scrîșnet, un pîrîit și craca se rupse proiectînd-o drept în capul lui Tublat, pe care-l doborî la pămînt. Într-o clipă, amîndoi fură iar în picioare, dar, oricît ar fi fost de iuți, Tarzan îi întrecu, astfel încît bestia înfuriată se pomeni față-n față cu copilul-om care se interpușe, apărînd-o pe Kala.

Nimic nu putea fi mai pe placul bestiei și cu un rînjet de triumf, se năpusti asupra micului Greystoke. Dar dinții lui nu apucară să se înfigă în carnea arămie. O mînă viguroasă îi înșfacă grumazul păros în timp ce mîna cealaltă împlintă de douăsprezece ori un tăios cuțit de vînătoare în pieptul uriaș. Loviturile cădeau iute ca fulgerul și nu se opriră decît atunci cînd Tarzan simți trupul moale prăbusindu-se sub el.

Cînd hoitul se prăvăli la pămînt, Tarzan din neamul maimuțelor își puse piciorul pe grumazul vrăjmașului său de o viață și înălțîndu-și ochii către luna plină, își azvîrli pe spate capul tînăr și mîndru și slobozi sălbaticul și înfiorătorul strigăt al tribului său.

Unul cîte unul, membrii tribului lunecară din ascunzișurile lor de prin arbori și făcură cerc în jurul lui Tarzan și al dușmanului său învins. Cînd se adunară cu toții, Tarzan li se adresă:

— Eu sînt Tarzan! strigă el. Sînt un strașnic omorîtor! Cu toții să-l respectați pe Tarzan din neamul maimuțelor și pe Kala, mama lui. Nici unul dintre voi nu e atît de puternic ca Tarzan. Dușmanii lui sa se păzească!

Privind drept în ochii haini, roșii ai lui Kerchak, tînărul Greystoke se plesni cu palmele peste pieptu-i robust și slobozi din nou pătrunzătorul său strigăt de sfidare.

8. VÎNATORUL DIN COPAC

A doua zi după noaptea Dum-Dum-ului, tribul o porni încet prin pădure, înapoi spre coastă.

Leșul lui Tublat zăcea în locul unde se prăbușise, căci supușii lui Kerchak nu mîncau niciodată morții din tribul lor.

Marșul era o tacticoasă expediție pentru agonisirea hranei. Fructe de palmier, prune cenușii, banane și mango se găseau din belșug, ca și ananas sălbatic și uneori, mici mamifere, păsări, ouă, reptile și insecte. Alunele erau sfărîmate între fălcile lor viguroase sau, cînd se dovedeau prea tari, le spărgeau strivindu-le între două pietre.

Odată, bătrîna Sabor le tăie calea, făcîndu-i să se împrăstie la adăpostul crengilor înalte, căci, dacă leoaica le respecta numărul și dinții ascuțiți, gorilele, la rîndul lor, aveau aceeași stimă față de înverșunata-i și dîrza-i ferocitate.

Pe o cracă mai joasă, era așezat Tarzan, chiar deasupra maiestuoasei și mlădioasei siluete care-și croia drum în tăcere prin jungla deasă. Băiatul azvîrli c-un ananas în acest vechi dușman al tribului său. Fiara se opri și răsucindu-se, își aținti privirile asupra chipului batjocoritor de deasupra ei.

Agitîndu-și mînioasă coada, își dezveli dinții galbeni, căscîndu-și buzele mari într-un mîrîit groaznic, care-i zbîrci botul țepos într-o sumedenie de încrețituri și șanțuri dese și-i strînse pleoapele pînă ce ochii ajunseră două dungi înguste de furie și ură. Ciulindu-și urechile, privi drept în ochii lui Tarzan din neamul maimuțelor și scoase urletul ei de provocare, aprig și strident. De la adăpostul crengii, copilul-maimuță îi răspunse cu strigătul lui înfricoșător. O clipă, cei doi se priviră în tăcere, apoi uriașa pisică se întoarse în jungla care o înghiți, precum înghite oceanul o pietricică.

Dar în mintea lui Tarzan încolți un plan teribil. Ucisese pe crîncenul Tublat; nu însemna oare că e un mare luptător? Deci avea să ia urma puternicei Sabor ca s-o măcelărească și pe ea. Va fi și un neîntrecut vînător.

În adîncul inimii lui palpita dorința arzătoare de a și acoperi goliciunea cu *h-a-i-n-e*, pentru că învățase din cartea lui cu poze că toți *o-a-m-e-n-i-i* sînt îmbrăcați, în timp ce *m-a-i-m-u-ț-e-l-e*, *g-o-r-i-l-e-l-e* și celelalte vietăți umblă despuiate.

Deci hainele erau, desigur, un semn de măreție; emblema superiorității omului asupra tuturor celorlalte animale, pentru că, desigur, nu putea exista altă rațiune ca să porți lucrurile acelea oribile.

Cu multe luni în urmă, pe cînd era mult mai mic, rîvnise la pielea lui Sabor, leoaica, sau a lui Numa, leul, sau a lui Sheeta, leopardul, pentru a-și acoperi trupul lipsit de păr, ca să nu mai semene cu Histah, șarpele; dar acum era mîndru de pielea lui netedă, care dovedea că el se trage dintr-o rasă puternică, iar dorințele-i contradictorii și anume aceea de a umbla gol pentru a-și vădi, cu trufie, obîrșia și aceea de a se conforma obiceiurilor rasei lui, purtînd straie hidoase și stîngenitoare, precumpăneau rînd pe rînd.

În timp ce tribul înainta agale prin pădure, după trecerea fîroasei Sabor, capul lui Tarzan zbîrnîia de planul măreț al uciderii inamicului și zile în șir, aproape că nu se gîndi la altceva. Dar în ziua de care vorbim, atenția îi fu curînd atrasă de întîmplări mai imediate.

Deodată, totul în pădure încremeni ca în miez de noapte; zgomotele junglei amuțiră, copacii rămaseră neclintiți, ca paralizați, în așteptarea unui dezastru iminent. Toată natura aștepta și așteptarea nu fu lungă.

Slab, din depărtare, se auzi un vaiet înăbușit și trist. Se apropie din ce în ce, răsunînd tot mai puternic. Arborii falnici se înclinară la unison, ca apăsați în jos de o mîină gigantică. Din ce în ce mai mult se prosternară spre pămînt și totuși nu se auzea nimic decît vaierul adînc și răscolitor al vîntului. Apoi, brusc, giganții junglei se dezdoiră, plesnind cu vîrfurile lor văzduhul, într-un mînios protest asurzitor. Din norii învîrtejiți, plumburii, ce atîrnau deasupra, țîșni o lumină vie, orbitoare. Canonada tunetelor își revărsă cumplita provocare. Și se porni potopul, iadul se dezlănțui peste junglă.

Tribul, dîrdîind de frig din pricina ploii reci, se cuibări la rădăcina copacilor mari. Fulgerele, săgetînd și șfichiind bezna, iluminau o clipă crengi zvîrcolindu-se, ramuri filfîind, trunchiuri încovoindu-se.

Din cînd în cînd, cîte un antic patriarh al pădurii secerat de trăsnet, se prăbușea într-o mie de țandări printre arborii din jur, smulgînd după el o puzderie de crengi sau de vecini mai mărunți și sporind încîlcita harababură a junglei tropicale.

Crengi mari și mici, spintecate de sălbăticia uraganului, se prăvăleau în vegetația zbuciumată, semănînd moarte și distrugere printre nenumărații nefericiți locuitori ai lumii de jos, dens populate.

Ceasuri și ceasuri furia uraganului se descătușa fără întrerupere, iar membrii tribului se cuibăriră unul în altul, tremurînd de frică. Amenințați de arborii și de crengile ce se prăbușeau și încremeniți de exploziile luminoase ale fulgerelor și de răgetele tunetelor, se pitulară jalnic, pînă ce furtuna trecu.

Sfîrșitul fu la fel de brusc ca și începutul. Vîntul se opri, soarele începu să strălucească, natura porni iar să surîdă.

Frunzele și ramurile, perlate de stropi și petalele ude ale florilor luxuriante străluciră în toată splendoarea zilei care se reinstaurase. Și așa precum uita Natura, uitară și copiii ei. Viața activă își reluă cursul, întocmai ca înainte de bezna și de spaimă.

Dar Tarzan avu o revelație care-i lămuri misterul ***h-a-i-n-e-l-o-r***. Ce bine s-ar fi simțit sub pielea groasă a lui Sabor! Și astfel, aventura căpătă un nou imbold.

Vreme de cîteva luni, tribul cutreieră pe lîngă plaja unde se găsea cabana lui Tarzan și studiile îi răpiră cea mai mare parte din timp, dar, ori de cîte ori o pornea prin pădure, avea funia pregătită și numeroase fură animalele mai mici care căzură în capcana lațului.

Odată latul se înfășură pe grumazul scurt al lui Horta mistrețul și zvîrcolirile lui nebunești pentru a se elibera îl răsturnară pe Tarzan de pe craca pe care ședea în așteptare și de pe care își azvîrlise colacul spiralat. La zgomotul căderii lui, îndesatul mistreț se întoarse și văzînd ce pradă lesnicioasă era o tînără maimuță își propti capul în piept și se repezi nebunește la băiatul uimit.

Din fericire, Tarzan nu se lovise căzînd, deoarece aterizase ca o pisică, pe cele patru labe larg desfăcute, ca să amortizeze șocul. Într-o clipă fu în picioare și sărînd cu agilitatea maimuței care era, se agăță de o creangă joasă, punîndu-se la adăpost în timp ce dedesubt Horta, mistrețul, dădea iureș în van.

În acest fel, Tarzan învătă din experiență limitele ca și posibilitățile ciudatei sale arme.

Cu acest prilej pierduse o funie lungă, dar își dăduse seama că, dacă în locul mistrețului, l-ar fi doborât Sabor jos din copac, deznodămîntul ar fi putut să fie foarte diferit, căci atunci, fără îndoială și-ar fi pierdut și viața.

Îi trebuiră multe zile ca să îndeplinească o nouă funie, însă cînd, în cele din urmă, o isprăvi, se duse dinadins la vînătoare și zăcu în așteptare, ascuns în frunzișul stufos al unei crengi imense, chiar deasupra cărării bătătorite ce ducea la apă.

Cîteva jivine mici trecură pe dedesubt, nevătămate. Nu dorea un atare vînat lipsit de importanță. Avea nevoie de un animal viguros, ca să încerce eficiența noului său plan.

Într-un tîrziu se arătă cea pe care Tarzan o căuta; cu mușchii supli jucîndu-i sub pielea lucitoare, grasă și lustruită, venea Sabor, leoaica. Labele-i mari, căptușite cu pernițe, călcau moale și fără zgomot pe poteca îngustă. Își ținea gîtul încordat, într-o continuă alertă; coada lungă i se mișca încet, unduind grațios.

Se apropia, mai mult, tot mai mult, de locul unde se chircise Tarzan din neamul maimuțelor, cumpănind în mînă capetele funiei sale lungi.

Ca o statuie de bronz, nemișcat ca moartea, stătea Tarzan. Sabor trecu pe sub el. Un pas mare, al doilea, al treilea, apoi lațul căzu în tăcere spre ea.

O clipă, colacul lărgit îi atîrnă deasupra capului ca un șarpe uriaș, apoi, cînd jivina ridică privirile ca să afle ce-i cu foșnetul frînghiei, lațul îi încercui gîtul. Cu o smucitură iute, Tarzan trase funia fixînd lațul de grumazul lucios, apoi se apucă vîrtos cu amîndouă mîinile de suportul său.

Sabor căzuse în capcană. Cu o săritură, fiara surprinsă se întoarse spre junglă, dar Tarzan n-avea să piardă a doua oară o funie din aceleași motive ca prima dată. Trăsese învățăminte din experiența lui. Leoaica nu apucă să facă nici jumătate din al doilea salt, cînd simți lațul strîngîndu-i-se în jurul gîtului: descrie o adevărată

tumbă în aer și căzu pe spate cu un zgomot greu. Tarzan legase zdravăn capătul funiei de trunchiul copacului pe care sta cățărat.

Pînă aici, planul lui reușise de minune, însă, cînd înșfăcă funia, proptindu-se într-o crăcăna trainică, descoperi că una era să legi de copac colosul acela cuprins de furie turbată, care se zbătea apucînd cu ghearele, mușcînd și urlînd, și alta s-o poți spînzura.

Greutatea bătrînei Sabor era imensă și cînd se opintea pe labele-i uriașe, nimeni decît Tantor, elefantul, n-ar fi putut-o urni.

Leoaica se întoarse pe poteca de unde putea acum să-l vadă pe autorul infamiei la care fusese supusă. Scoțînd un răcnet de turbare, se năpusti brusc înspre Tarzan, executînd un salt în aer, dar cînd trupul său masiv atinse craca pe care stătuse cocoțat băiatul, ia-l de unde nu-i.

Tarzan se cățăraseră sprinten pe o ramură mai mică, la șapte metri mai sus de captiva înfuriată. O clipă, Sabor rămase suspendată de craca de jos, în timp ce Tarzan își bătea joc de ea și-i zvîrlea în nas crenguțe și ramuri. După un timp, fiara se lăsă din nou pe pămînt și Tarzan coborî iute și prinse iar funia; dar Sabor descoperise că ceea ce o reținea era doar o frînghie subțire și apucînd-o între fălcile masive, o retează înainte ca Tarzan să fi putui strînge a doua oară lațul sugrumător.

Baiatul era foarte necăjit. Planul lui bine ticluit se duse-se de rîpa , așa încît se așează, mulțumindu-se să strige și să se strîmbe la făptura care urla dedesupt.

Ceasuri întregi Sabor se învîrte pe sub copac, înainte și înapoi; de patru ori se ghemui, apoi își luă vînt sărînd spre spiridușul care se zbenguia deasupra ei, dar cu tot atîta succes ca și cînd ar fi încercat să prindă în gheare vîntul amăgitor ce murmură printre vîrfurile ramurilor.

În cele din urmă, Tarzan osteni de atîta joacă și scoțînd un sfidător urlat de adio, zvîrli un fruct pîrguit care plesni, moale și lipicios, drept în mutra mîrîitoare a inamicului, apoi băiatul urcă iute la treizeci de metri deasupra solului, legănîndu-se din copac în copac, pînă cînd, curînd, ajunse în mijlocul alor săi.

Aici povesti amănuntele aventurii lui, împieptîndu-se și fudulindu-se în asemenea hal, încît își impresionează pînă și vrăjmașii cei mai înverșunați, în timp ce Kala țopăia de bucurie și de mîndrie.

9.OM CU OM

Tarzan din neamul maimuțelor își duse mai departe, timp de cîțiva ani, existența în junglă, fără prea mari schimbări decît că deveni mai viguros și mai înțelept și învătă din cărțile lui tot mai multe lucruri despre lumile stranii ce se găseau pe undeva, în afara pădurii primitive.

Pentru el, viața nu era niciodată monotonă sau lentă. Întotdeauna exista Pisah, peștele care trebuia prins prin numeroasele rîuri și lacuri, apoi Sabor și crudele ei neamuri care te țineau veșnic treaz dădeau savoare fiecărei clipe petrecute pe

pămînt. Foarte des îl hăituiău ele, dar și mai des Tarzan era cel care le hăituiă și cu toate că niciodată nu izbutiră să-l atingă cu ghearele lor aprige și ascuțite, totuși de multe ori s-a întîmplat să fie atît de aproape, încît n-ai fi putut strecura o frunză mai groasă între labele lor și pielea lui netedă. Ageră era Sabor, leoaica, ageri erau Numa și Sheeta, dar Tarzan din neamul maimuțelor era iute ca fulgerul.

Cu Tantor, elefantul, se împrieteni. Cum? Nu mă întrebați. Dar era fapt cunoscut printre locuitorii junglei că în multe nopți scäldate de lună, Tarzan din neamul maimuțelor și Tantor, elefantul, se plimbau împreună, iar prin locurile bătătorite, Tarzan călărea cocoțat pe spinarea largă a lui Tantor.

În acești ani, Tarzan petrecu multe zile în cabana tatălui său, unde zăceau încă, neatinse, osemintele părinților lui și scheletul puiului Kalei. La optsprezece ani, citea curgător și înțelegea aproape tot ce citea în numeroasele și feluritele volume de pe rafturi.

De asemenea putea să scrie cu litere de tipar repede și limpede, dar scrisul de mînă nu-l cunoștea, căci, deși printre comorile lui se aflau și cîteva caiete, în cabană găsise atît de puține lucruri scrise în engleză, încît nu vedea de ce și-ar bate capul să învețe și această formă de caligrafie, cu toate că de descifrat, cu trudă, o putea descifra.

Așadar, îl găsim la optsprezece ani, un tînăr lord englez care nu putea vorbi englezește, dar care știa să citească și să scrie în limba maternă. Nu văzuse nici o altă ființă omenească în afară de propria-i persoană, căci regiunea limitată pe care o străbătea tribul său nu era udată de rîuri mari care să atragă triburile de băștinași din interior.

Dealurile înalte o închideau pe trei laturi, iar pe a patra — oceanul. Ținutul era populat de lei, leoparzi și șerpi veninoși. Neștirbitele-i labirinturi de junglă încîlcită nu ispitiseră pînă acum nici un pionier din rasa umană să-i calce hotarele.

Dar într-o zi, în timp ce Tarzan din neamul maimuțelor ședea în cabana tatălui său, pătrunzînd în misterele unei noi cărți, vechea tihnă a junglei sale fu zdruncinată pentru totdeauna. La granița îndepărtată dinspre răsărit se ivise, pe coama unui deal jos, o stranie procesiune rînduită în monom. În frunte veneau cincizeci de războinici negri, înarmați cu sulite subțiri de lemn, ale căror vîrfuri fuseseră călite în foc mocnit și cu arcuri lungi și săgeți otrăvite. Pe spate purtau scuturi ovale, din nas le atîrnau inele uriașe, iar în cîlții lînoși ce le acopereau țeasta erau înfipite mănunchiuri de pene viu colorate. Fruntea le era tatuată cu trei linii paralele colorate, iar pe piept aveau trei cercuri concentrice. Dinții galbeni fuseseră piliți pînă căpătaseră vîrf ascuțit, iar buzele cărnose, proeminente, sporeau grozăvia înfățișării lor. În urmă veneau cîteva sute de femei și copii, cele dinții purtînd pe creștet mormane de oale de gătit, unelte de bucătărie și fildeș. Ariergarda o formau o sută de războinici, aidoma celor din avangardă.

Alcătuirea coloanei vădea că se temeau mai mult de un atac ce-ar fi putut veni din spate, decît de orice dușman necunoscut ce s-ar fi putut ivi din față; și de fapt așa era, pentru că fugeau de ostașii omului alb care-i hărțuise atît de amarnic ca să le ia

cauciucul și fildeșul, încît într-o bună zi s-au răsculat împotriva cuceritorilor și au măcelărit un ofițer alb și un mic detașament din trupele lui de negri.

Zile în șir se ospătară cu carnea acestora, dar într-o noapte, un detașament mai puternic năvăli peste așezarea lor, ca să răzbune moartea camarazilor, în acea noapte, soldații negri ai omului alb avură carne din belșug și această rămășiță a unui trib odinioară puternic se furișase prin jungla întunecoasă, pornind spre necunoscut și spre libertate.

Dar ceea ce însemna libertate și goana după fericire pentru acești negri sălbatici, însemna consternare și moarte pentru mulți dintre locuitorii noului lor cămin.

Timp de trei zile, mica hoardă mărșălui încet prin inima pădurii necunoscute pe unde nu călcase picior de om, pînă cînd, în sfîrșit, în cea de-a patra zi, în zori, dădură peste un loc, la malul unui rîuleț, unde vegetația părea ceva mai rară decît întîlniseră pînă atunci.

Rămaseră aici să-și încropească o nouă așezare și o lună mai tîrziu, locul era despădurit, colibele și gardurile de pari ridicate, bananierii, ignama și porumbul plantate, iar vechea viață își reluat cursul în noul cămin. Aici nu existau oameni albi soldați și nici cauciuc sau fildeș care să trebuiască strîns pentru supraveghetorii haini și nerecunoscători.

Luna se schimbaseră de mai multe ori pe cer pînă ce negrii să cuteze a se aventura pe meleagurile din jurul noului lor sat. Cîțiva dintre ei căzuseră pradă bătrînei Sabor și deoarece jungla mișuna de feline crude și însetate de sînge, de lei și leoparzi, războinicii de culoarea abanosului șovăiau să se avînte prea departe de adăpostul gardurilor de pari.

Dar într-o zi, Kulonga, fiul bătrînului rege Mbonga, pribegi departe, prin labirinturile dense dinspre apus. Pășea cu luare-aminte, lancea-i subțire fiind pregătită de atac, iar scutul prelung, oval, strîns cu hotărîre în mîna stîngă, lipit de trupul său neted de abanos. În spate purta arcul, iar în tolba de deasupra scutului, un mănunchi de săgeți subțiri, drepte, bine unse cu o substanță vîscoasă, neagră ca smoala, care făcea ca înțepătura vîrfului lor ascuțit ca un ac să fie mortală.

Noaptea îl surprinse pe Kulonga departe de palisadele din jurul satului stăpînit de tatăl său, dar, năzuind să se îndrepte tot mai departe spre apus, se cațără pe o creangă bifurcată dintr-un arbore înalt, își înjghebă o platformă rudimentară și se ghemui să doarmă.

Trei mile mai încolo spre apus dormea tribul lui Kerchak.

A doua zi în zori, gorilele se aflau în plină activitate, cotrobăind prin junglă în căutare de hrană. Tarzan, după obiceiul lui își îndreptă cercetările în direcția cabanei, așa încît, vîînind în tihnă pe drum, cînd ajungea la plajă avea burta plină.

Gorilele se răspîndi seră în toate direcțiile, fie cîte una, fie cîte două sau cîte trei, dar nu mai departe de raza în care puteau auzi un semnal de alarmă.

Kala o pornise agale spre răsărit, pe o potecă bătătorită de elefanți, și era foarte ocupată să răstoarne crengi căzute și buturugi putrezite, căutînd gîndaci și ciuperci gustoase, cînd atenția îi fu atrasă de un zgomot neobișnuit.

Cărarea se întindea dreaptă pe vreo cincizeci de metri în fața ei și la capăt, pe sub tunelul de ramuri boltite, văzu înaintînd spre ea o creatură stranie și înspăimîntătoare.

Era Kulonga.

Kala nu mai zăbovi o clipă, ci, răsucindu-se, o luă grăbită îndărăt pe cărare. Nu alerga; după deprinderile neamului ei, cind nu era stîrnită, căuta mai curînd să evite decît să fugă.

Pe urmele ei venea Kulonga. Acestuia i se oferea un prilej de a se înfrupta cu carne. Dacă o ucidea, s-ar fi putut ospăta din belșug toată ziua. Grăbi pasul, cumpănindu-și sulia, gata s-o arunce. La o cotitură a potecii, văzu din nou gorila, pe altă fișie dreaptă. Mîna care ținea sulia se trase îndărăt, mușchii se bulbucară iute ca fulgerul sub pielea lucioasă. Brațul se avîntă înainte, sulia zbură spre Kala.

Lovitură ratată. Dar îi zgîrie coapsa. Cu un strigăt de furie și durere, gorila se repezi la călăul ei. Într-o clipă, copacii se frîngeau sub greutatea neamurilor ei, legănîndu-se în plină goană, din cracă în cracă, spre scena luptei, ca răspuns la chemarea Kalei.

Cînd gorila se năpusti asupra-i, Kulonga își încorda arcul și cu incredibilă repeziciune, potrivea o săgeată. Trăgînd vergeaua mult îndărăt, își trimise proiectilul otrăvit drept în inima uriașului antropoid. Scoțînd un răcnet înfiorător, Kala se prăbuși cu fața în jos, sub privirile uluite ale celor din tribul ei.

Tunînd și urlînd, gorilele dădură să se repeadă la Kulonga, dar prevăzător, omul fugea de rupea pămîntul, ca o antilopă speriată. Cunoștea ferocitatea acestor făpturi crude, păroase și nu dorea decît să aștearnă cît mai multe mile cu putință între el și ele. Îl urmăriră o bună bucată de drum, gonind prin copaci, dar în cele din urmă, una cîte una abandonară cursa și se întoarseră la locul tragediei.

Nici una dintre ele, cu excepția lui Tarzan, nu văzuse vreodată un om și se întrebau ce fel de creatură o fi aceea care le invadase jungla.

De pe plaja îndepărtată, lîngă mica lui cabană Tarzan auzi ecourile slabe ale luptei și dîndu-și seama că se petrecea ceva grav în tribul lui, o porni grăbit în direcția zgomotelor. Cînd sosi, găsi întregul trib adunat și sporovăind de zor în jurul leșului mamei sale ucise.

Durerea și furia lui Tarzan nu cunoscuseră margini, își slobozea mereu strigătul de provocare. Se izbea cu pumnii în pieptu-i robust, apoi se arunca peste trupul Kalei și hohotea, dînd drumul la dureroasa jale adunată în inima lui singuratică.

A pierde unica ființă de pe această lume care i-a arătat cîndva iubire și afecțiune era pentru Tarzan cea mai mare suferință pe care o cunoscuse vreodată. Și ce dacă fusese o gorilă aprigă și hidoasă! Pentru Tarzan, Kala fusese bună, fusese frumoasă! Asupra ei revărsase, fără să-și dea seama, toată adorația, respectul și dragostea pe care un copil normal le nutrește pentru mama lui. Nu cunoscuse nici-cînd altă mamă, astfel încît îi dăruise Kalei, în tăcere, tot ceea ce i s-ar fi cuvenit blondei și fermecătoarei Lady Alice, dacă aceasta ar fi trăit.

După prima izbucnire de durere, Tarzan se stăpîni și întrebînd pe membrii tribului cine fusese de față la omor, află tot ceea ce vocabularul lor sărac îi putu comunica.

I-a fost totuși de ajuns. Îi vorbiră despre o maimuță neagră, ciudată, fără păr, căreia-i creșteau pene în cap și care trimisese moartea dintr-o ramură subțire, iar apoi fugise cu iuțeala lui Bara, antilopa, spre soare-răsare.

Tarzan nu mai stătu pe gînduri și sărind pe crengile copacilor, o porni grăbit spre pădure. Cunoștea șerpuirile cărării elefanților pe unde o luase la fugă ucigașul Kalei, așa că tăie direct prin junglă ca să-i așină calea războinicului negru, care, de bună seamă, urma sinuozitățile potecii.

La șold îi atîrna cuțitul de vînătoare al necunoscutului său părinte, iar pe umăr lunga lui funie încolăcită. Un ceas mai tîrziu, coborî din nou pe cărare și lăsîndu-se pe vine, cercetă pămîntul cu atenție.

În noroiul moale de pe malul unui pîrîiaș găsi urme de tălpi, la fel cu cele care pîna acum, din întreaga junglă, numai picioarele lui le lăsaseră; atît că erau mult mai mari decît urmele lui. Inima începu să-i bată năvalnic. S-ar putea oare să urmărească un **OM** — unul din propria-i rasă?

Două șiruri de urme indicau direcția opusă. Deci prada lui trecuse pe acolo în drumu-i de întoarcere, în vreme ce examina urma nouă, o mică fărmă de pămînt se desprinsese de pe marginea formei de talpă și căzu în scobitura ușor întipărită în noroi — ah, urma era foarte proaspătă, probabil că prada lui trecuse de foarte puțin timp prin acel loc.

Tarzan se cațără din nou în copaci și sprinten, fără zgomot, porni în viteză, urmărind de sus cărarea. Abia parcursese o milă, cînd dădu peste războinicul negru, care stătea într-un luminiș. Ținea în mînă un arc suplu, în care potrivise una dintre săgețile lui purtătoare de moarte. În față, dincolo de micul luminiș, se afla Horta, mistrețul, cu capul proptit în piept, cu colții înspumați, gata să atace.

Tarzan privi cu uimire la strania făptură care se găsea dedesubtul său — atît de asemănător lui ca formă și totuși atît de diferit la față și la culoare. În cărțile sale văzuse o poză de **NEGRU**, dar ce deosebire între figura aceea tipărită, mată, moartă și trupul acesta de abanos lucitor, pulsînd de viață.

În timp ce omul sta acolo cu arcul încordat, Tarzan îl recunoscu nu numai ca **NEGRU**, dar și ca **ARCAȘ**, asemenea celui din cartea cu poze.

A PENTRU ARCAȘ

Ce minunat! Ațîțat de descoperirea lui, Tarzan fu cît p-aci să-și trădeze prezența. Dar dedesubtul lui, lucrurile începeau să se precipite. Brațul negru, musculos, trăgea de arc; Horta, mistrețul, se năpusti și în clipa aceea, negrul slobozi săgeata otrăvită, iar Tarzan o văzu zburînd cu iuțeala gîndului și pătrunzînd în pieptul țepos al mistrețului.

Abia se desprinsese săgeata din arc, că tînărul Kulonga își pregăti o a doua, dar Horta, mistrețul se repezi atît de fulgerător la el, încît băiatul n-avu timp s-o lanseze. Dintr-un salt, negrul sări dincolo de fiara turbată și răsucindu-se pe călcîie cu

o nemaipomenită repeziciune, împlîntă o a doua săgeata în spinarea animalului. După care, Kulonga sări în arborele cel mai apropiat.

Horta se roti o dată, căutînd să-și atace dușmanul dar abia făcu doisprezece pași, că se clătină pe picioare și căzu într-o rînă. O secundă, mușchii i se încordară și i se relaxară spasmodic, apoi rămase nemișcat.

Kulonga coborî din copac. Cu ajutorul unui cuțit care-i atîrna la șold, tăie cîteva felii mari din carnea mistrețului și drept în mijlocul cărării, aprinse un foc la care fripse carnea, ospătîndu-se apoi după placul inimii. Restul mistrețului îl lăsă acolo unde se prăbușise.

Tarzan asista la toate acestea, plin de interes. Dorința de a-l ucide pe negru îi frigea pieptul, dar dorința de a învăța era mai puternică. Avea să urmărească un timp făptura aceea, ca să afle de unde venea. Va putea să-l ucidă în tihnă mai tîrziu, cînd negrul va lăsa deoparte arcul și săgețile mortale.

După ce Kulonga își isprăvi ospățul și se făcu nevăzut pe o cotitură a drumeagului, Tarzan coborî în tăcere pe pămînt. Își tăie și el cîteva bucăți din carnea lui Horta, dar nu le fripse.

Mai văzuse el foc, însă numai cînd Ara, fulgerul, lovise cîte un arbore. Faptul că o făptură a junglei putuse face acei colți roșii și galbeni ce mînceau lemnul pînă nu mai rămînea decît pulbere din el îl miră din cale afară pe Tarzan, care, pe de altă parte, nu înțelegea de fel de ce războinicul negru își stricase bunătate de ospăț, muindu-l în dogoarea vătămătoare. Poate că Ara era prieten cu arcașul și, în felul ăsta își împărțiseră hrana între ei.

Dar, fie cum o fi, Tarzan n-avea de gînd să strice o mîncare bună într-un chip atît de prostesc, așa încît înfulecă o mare cantitate de carne crudă, îngropînd restul hoitului lîngă cărare, ca să-l poată găsi la întoarcere.

După care, Lordul Greystoke își șterse degetele unsuroase de coapsele goale și luă iar urma lui Kulonga, fiul lui Mbonga regele; în acest timp, în îndepărtata Londra un alt Lord Greystoke, refuza indignat cotletele, trimițîndu-le înapoi bucătarului-șef al clubului pentru că nu erau destul de bine fripte, iar după ce-și isprăvi dejunul, își muie degetele într-o cupă de argint cu apă parfumată, uscîndu-și-le apoi cu un șervet de damasc alb ca zăpada.

Tarzan îl urmări ziua întreagă pe Kulonga, dîndu-i tîrcoale prin copaci, ca un duh rău. Îl mai văzu de două ori azvîrlindu-și săgețile morții — o dată în Dango, hiena și a doua oară în Manu, maimuța. De fiecare dată, animalul murea aproape instantaneu, căci otrava lui Kulonga era foarte proaspătă și foarte primejdioasă.

În timp ce se ținea la o distanță sigură pentru prada lui, Tarzan se gîndi mult la această grozavă metodă de a ucide. Știa prea bine că numai înțepătura mică a vîrfului săgeții nu era de ajuns ca să le vină atît de repede de hac sălbăticiunilor junglei, care, adeseori, în lupta cu vecinii lor, își sfîșiau carnea, se zgîriau cu ghearele și se împungeau înfiorător, pentru ca apoi să se tămăduiască de fiecare dată. Nu, există o anumită taină legată de așchiile astea subțiri de lemn care aduc moartea doar cu o simplă zgîrietură! Trebuie să vadă despre ce-i vorba.

În noaptea aceea, Kulonga dormi în crăcăna unui arbore maiestuos, iar sus, mult mai sus decît el, se ghemui Tarzan din neamul maimuțelor.

Cînd Kulonga se deșteptă, constată că arcul și săgețile îi dispăruseră. Războinicul negru era furios și speriat, dar mai mult speriat decît furios. Scotoci pămîntul dedesubtul copacului și scotoci în copac, deasupra pămîntului; dar nici urmă de arc, de săgeți sau de tîlharul nocturn.

Kulonga era îngrozit. Sulița o azvîrlise în Kala și nu o mai putuse lua înapoi; și acum, cînd arcul și săgețile pieriseră, nu avea nici o armă de apărare în afară de cuțit. Singura lui speranță era să ajungă în satul lui Mbonga cît mai repede, bizuindu-se pe iuțeala picioarelor. Era incredințat că nu mai are mult pînă acasă, așa c-o apucă pe cărare cu pas grăbit.

Dintr-o masă densă de frunziș, cîțiva iarzi mai în spate, răsări Tarzan din neamul maimuțelor, pîndind de zor, în tăcere.

Arcul și săgețile lui Kulonga fuseseră legate, în siguranță, sus în vîrfurile unui arbore uriaș, de pe care Tarzan cojise cu lama cuțitului o fișie mare de scoarță, aproape de rădăcină, apoi frînsese pe jumătate o creangă, lăsînd-o să atîrne la vreo optsprezece metri distanță de pămînt. Astfel își creștea el urmele în pădure și-și marca ascunzătorile.

În timp ce Kulonga își continua drumul, Tarzan se apropie din ce în ce, pînă ajunse să călătorească chiar deasupra creștetului negrului. În mîna dreaptă își ținea funia încolăcită; era pregătit să ucidă.

Momentul fu amînat numai din pricină că Tarzan voia să se asigure de destinația spre care se îndrepta războinicul și în curînd fu răsplătit, deoarece nu trecu mult și în fața lor se ivi o rariște întinsă, la capătul căreia se aflau multe vizuini ciudate.

Cînd făcu această descoperire, Tarzan se găsea chiar deasupra lui Kulonga. Pădurea se sfîrșea brusc și dincolo de ea se întindeau două sute de iarzi de ogor cultivat, făcînd legătura între junglă și sat.

Tarzan trebuia să acționeze repede, altfel prada îi scăpa; dar antrenamentul vieții lui lăsa atît de puțin spațiu între decizie și acțiune în clipa cînd se ivea vreo primejdie, încît între una și cealaltă n-ar fi încăput nici măcar umbra unui gînd.

Așadar, cînd Kulonga ieși din întunecimea junglei, un colac de funie subțire șerpui asupră-i, pornind de pe craca cea mai de jos a unui arbore puternic, aflat chiar la marginea domeniilor lor Mbonga; fiul regelui nu apucă să facă nici șase pași în lumină, cînd un fel de laț i se înfășură iute în jurul gîtului.

Atît de repede își trase Tarzan prada, încît strigătul de alarmă al lui Kulonga i se opri în gîtlej. Ajuțîndu-se cu amîndouă mîinile, Tarzan îl tîrî îndărăt pe negrul care se zbătea, pînă cînd îl lăsă spînzurat de gît, în aer; apoi se cațără pe o cracă mare, trăgîndu-și victima, care însă se zvîrcolea, în adăpostul frunzișului unui copac. Aici legă zdravăn funia de o ramură tare și scoborînd din copac, își infipse cuțitul de vînătoare în inima lui Kulonga; Kala era răzbunată.

Tarzan îl cercetă cu luare-aminte pe negru, căci nu mai văzuse pînă atunci o ființă omenească în carne și oase. Privirile îi fură atrase de cuțit și de teaca lui. De

asemenea, îl fermecă o brățară de aramă prinsă în jurul gleznei, pe care și-o transferă la piciorul său. Cercetă și admiră tatuajul de pe frunte și de pe piept. Se minună de dinții piliți. Răsuci pe toate fețele și își însuși podoabele de pene, apoi se pregăti să coboare spre a-și vedea de treburi, întrucât lui Tarzan din neamul maimuțelor i se făcuse foame și avea la dispoziție carne; carne de vînat, care, conform cu etica junglei, putea fi mîncată.

Cum l-am putea condamna, după ce norme, pe acest om-maimuță, cu inima, capul și trupul unui gentleman englez și cu deprinderile unei fiare sălbatice? Pe Tublat, care-l urîse și pe care-l urîse, îl ucisese în luptă dreaptă și totuși nici o clipă nu-i trăznise prin minte să mănînce carnea lui Tublat. Ideea l-ar fi revoltat cum ne revoltă pe noi canibalismul.

Dar cine era Kulonga de nu putea fi mîncat asemenea lui Horta, mistrețul, sau lui Bara, antilopa? Era altceva decît una dintre nenumăratele sălbăticiuni ale junglei, care se pîndesc una pe alta pentru a-și astîmpăra pîntecele lihnit?

Deodată însă, o ciudată îndoială îi opri mîna. Nu-l învățaseră cărțile lui că el era **OM**? Și **ARCAȘUL** nu era și el **OM**? Oare oamenii mîncau oameni? Vai. Nu știa. Atunci, de ce această șovăială? Încercă încă o dată să treacă la treabă, dar brusc îl năpădi un val de greață. Nu înțelegea de ce. Tot ce știa era că nu putea să mănînce carnea acestui om negru și astfel, instinctul ereditar, vechi de milenii, zădărnici imboldurile animalice ale acestei ființe ignorante și-l salvă de la încălcarea unei legi universale de a cărei existență nu avea habar.

Coborî la iuțea trupul lui Kulonga pe pămînt, îi scoase lațul și o porni din nou prin copaci.

10.FANTOMA FRICII

Cocoțat într-un arbore semeț, Tarzan privea satul de colibe acoperite cu stuf, aflat dincolo de terenul cultivat. Văzu că, la unul din capete, pădurea atinge satul și se îndreptă spre acel loc, mînat de curiozitatea arzătoare de a vedea animale din rasa lui, de a învăța mai multe despre deprinderile lor și de a cerceta vizuinile ciudate în care trăiau.

Existența lui primitivă printre aprigile sălbăticiuni ale junglei nu-i lăsa loc pentru nici o urmă de îndoială că aceste fapte ar putea fi altceva decît dușmani. Asemănarea înfățișării nu-l îndemnă să-și făurească vreo idee greșită asupra primirii ce i s-ar fi făcut dacă ar fi fost descoperit de aceste ființe, primele din rasa lui pe care le văzuse vreodată.

Tarzan din neamul maimuțelor nu era un sentimental. Și nu știa nimic despre frăția dintre oameni. Toate viețuitoarele care nu făceau parte din tribul său îi erau dușmani de moarte, cu cîteva excepții dintre care Tantor, elefantul, constituia exemplul cel mai deosebit.

Tarzan își dădea seama de toate acestea fără răutate sau ură. A ucide era legea de bază a lumii sălbatice în care trăia. Plăcerile lui primitive erau puține la număr, dar cea mai mare dintre acestea era să hăituiască și să ucidă, astfel încât le acorda și celorlalți dreptul de a nutri aceleași dorințe ca și dînsul, chiar dacă obiectul vînătorii lor l-ar fi constituit propria lui persoană.

Viața lui ciudată nu-l făcuse nici ursuz, nici sîngeros. Faptul că-i plăcea să ucidă și că ucidea cu un rîs vesel pe buzele-i frumoase, ținea de cruzimea sa nativă. De cele mai multe ori ucidea ca să-și procure hrană, iar cînd ucidea din răzbunare sau pentru a se apăra, o făcea fără istericale, ca un profesionist care nu admite nici o ușurință.

Prin urmare, acum cînd se apropia cu băgare de seamă de cătunul lui Mbonga, era peregatit sau să ucidă sau să fie ucis. Se furișa cu neobișnuită prudență, căci Kulonga îl făcuse să nutrească un deosebit respect pentru așchiile acelea ascuțite ce aduceau atît de repede și fără greș moartea.

În cele din urmă se opri la un arbore mare cu frunzișul des și împovărat cu ghirlande de uriașe plante agățătoare. În acest umbrar de nepătruns, așezat deasupra satului. Tarzan se ghemui, privind scenele ce se desfășurau jos, mirîndu-se de fiecare aspect al acestei vieți noi, ciudate.

Pe ulița satului alergau și se zbenguiau copii goi. Cîteva femei pisau banane uscate în piulițe rudimentare de piatră, în timp ce altele plămădeau turte din făina cernută. Afară, pe ogoare, mai putea vedea alte femei săpînd, plivind sau culegînd. Toate purtau în jurul șoldurilor cingători din ierburi uscate și erau împopoțonate cu brățări de alamă și de aramă la glezne, brațe și încheieturile mîinilor. În jurul multor grumazuri tuciurii atîrnau fire de sîrmă curios împletite, în vreme ce alte femei erau împodobite cu inele uriașe ce le atîrnau de nas.

Tarzan din neamul maimuțelor se uita din ce în ce mai uimit la aceste stranii făpturi. Văzu și bărbați moțîind la umbră, în timp ce la marginea cea mai îndepărtată a luminișului întrezări din cînd în cînd războinici înarmați ce păreau să păzească satul împotriva unor dușmani care i-ar fi putut ataca prin surprindere.

Tarzan observă că numai femeile munceau. Nicăieri nu se vedea urmă de bărbat care să lucreze pămîntul sau să îndeplinească muncile gospodărești ale satului.

În cele din urmă, privirile-i căzură asupra unei femei aflate chiar sub copacul lui. Avea în față un mic ceaun, așezat deasupra unui foc mocnit și în care clocotea o pastă groasă, roșiatică, vîscoasă. Alături, lîngă femeie, se afla de o parte un maldăr de săgeți din lemn ale căror capete aceasta le înmuia pasta clocotită, așezîndu-le apoi pe un stelaj de crengi de cealaltă parte.

Tarzan din neamul maimuțelor era fascinat. Aici zăcea taina cumplitei forțe a micuțelor nuiiele folosite de **ARCAȘ**. Observă grija deosebită a femeii ca nici un strop din pasta aceea să nu-i atingă mîinile și la un moment dat, cînd o picătură îi sări pe deget, o văzu înfundîndu-și mîna într-un vas cu apă și apoi ștergînd iute stropul cu un pumn de frunze.

Tarzan nu știa nimic despre otrăvuri, dar mintea lui ageră îi spuse că pasta aceea ucide și nu mica săgeată, care nu era decît mesagerul ce o ducea în trupul victimei.

Ce i-ar mai fi plăcut să aibă un snop din așchiile acelea purtătoare de moarte! Dacă femeia și-ar fi părăsit numai o clipă îndeletnicirea, el ar putea să se lase iute în jos, să șterpească un mănunchi și apoi, cît ai clipi, să se cațare înapoi în copac.

În timp ce încerca să ticluiască un plan pentru a-i distrage atenția, auzi un răcnet sălbatic venind dinspre luminiș. Privi într-acolo și văzu un războinic negru stînd chiar sub copacul în care, cu o oră înainte, îl omorîse pe ucigașul Kalei.

Negrul striga și își flutura sulita deasupra capului. Din cînd în cînd arăta către ceva ce zăcea pe jos, în fața lui.

Pe dată se stîrni mare zarvă în sat. Bărbați înarmați dădură buzna afară din interiorul multor colibe și o porniră în goană mare de-a curmezișul luminișului, către santinela alarmată. În urma lor se buluciră bătrînii, femeile și copiii, pînă cînd, într-o clipă satul rămase pustiu.

Tarzan din neamul maimuțelor știu că găsiseră stîrvul inamicului său, dar lucrul acesta îl interesa mult mai puțin decît faptul că în sat nu mai rămăsese nimeni care să-l împiedice să-și însușească o parte din săgețile aflate dedesubtul lui. Repede și fără zgomot, se lăsă la pămînt lîngă ceaunul cu otravă. O clipă rămase nemișcat, ochii lui vioi și isteți iscodind perimetrul cuprins între palisade. Nu se vedea țipenie de om. Privirea i se opri apoi la ușa deschisă a unei colibe învecinate. O să-și arunce ochii înăuntru, își spuse Tarzan și se apropie tiptil de clădirea scundă, acoperită cu stuf, Rămase o clipă afară, trăgînd cu urechea. Nu se auzea nici un zgomot și se strecură în semiîntunericul din încăpere.

Pe pereți atîrnau arme: sulii lungi, cuțite cu forme ciudate, două scuturi înguste. În centrul încăperii era o oală de gătit, iar în fund un culcuș meșterit din ierburi uscate, acoperit cu rogojini împletite care, de bună seamă, slujeau proprietarului drept pat și așternut. Pe jos se înșirau cîteva tigve omenești.

Tarzan din neamul maimuțelor pipăi fiecare obiect, cumpăni în mîna sulitele, le adulmecă, deoarece el „vedea” în mare măsură și cu nările sale sensibile și experimentate. Hotărî să-și însușească una din vergelele acelea lungi și ascuțite, dar nu o putea lua acum, din cauza săgeților pe care avea de gînd să le înșface.

Pe măsură ce desprindea obiectele din perete, Tarzan le trîntea, claie peste grămadă, în mijlocul încăperii. Deasupra mormanului puse oala de gătit, răsturnată, iar peste oală așeză o tîgvă rînjită pe care o încunună cu podoabele de cap ale tînărului Kulonga. După aceea se dădu un pas îndărăt, își privi opera și rîse. Tarzan din neamul maimuțelor știa să guste o glumă.

Dar de afară se auzeau glasuri și bocete pline de jale și văicăreli. Rămase surprins. Întîrziase prea mult? Se repezi în pragul ușii și privi în josul uliței, spre palisadă.

Băştinaşii nu se vedeau încă, deşi îi auzea limpede apropiindu-se dinspre ogoare. Probabil că erau foarte aproape. Cu iuţeala fulgerului, sări din uşă drept la maldărul de săgeţi. După ce adună atâtea cîte putea să care sub un braţ, răsturnă dintr-o lovitură de picior ceaunul clocotit şi se făcu nevăzut în frunzişul de sus, chiar în clipa cînd băştinaşii intrară pe poarta de la celălalt capăt al uliţei. Apoi se opri ca să observe cele ce se petreceau jos, cocoţat în copac asemenea unei păsări sălbatice, gata să-şi ia zborul la primul semn de primejdie.

Băştinaşii umpluseră uliţa, patru dintre ei purtînd trupul neînsufleţit al lui Kulonga. În urma cortegiului se tîrau femeile, care scoteau ţipete ciudate şi văicăreli lugubre. Întîrîră pînă la coliba lui Kulonga, care era chiar aceea devastată de Tarzan.

Nici şase oameni nu apucaseră să păşească pragul, cînd năvăliră afară într-o învălmăşeală sălbatică şi viermuitoare. Ceilalţi din spate se grăbiră să se adune. Urmară gesticulări aţîţate, degete care arătau spre colibă, pălăvrăgeală; apoi mai mulţi războinici se apropiară şi priviră înăuntru.

În cele din urmă intră în colibă un bătrîn cu braţele şi picioarele încărcate cu ornamente de metal şi cu un colan din schelete de mîini omeneşti atîrnîndu-i pe piept.

Era Mbonga, regele, tatăl lui Kulonga.

Scurt timp domni o tăcere deplină, apoi Mbonga se ridică în picioare, faţa lui hîdă oglindind o expresie de furie amestecată cu frică superstiţioasă. Rosti cîteva cuvinte, adresîndu-se războinicilor adunaţi acolo şi o clipă mai tîrziu, oamenii se împrăştiară prin tot satul, pornind să scoţoească în amănunţime fiecare colibă şi fiecare colţişor din interiorul palisadelor.

Abia începuse investigarea, cînd fu descoperit ceaunul răsturnat şi furtul săgeţilor otrăvite. Nu descoperiră însă nimic altceva şi cîteva minute mai tîrziu, în jurul regelui se înghesui un grup de sălbatici înfricoşaţi.

Mbonga nu putu să le lămurească nici unul din straniile fenomene care avuseseră loc. Descoperirea cadavrului, cald încă, al lui Kulonga — chiar la hotarul ogoarelor sale, acolo de unde satul l-ar fi putut auzi cu uşurinţă — înjunghiat şi despuiat chiar în pragul căminului tatălui său, era un lucru destul de misterios în sine; dar aceste din urmă înfiorătoare surprize din sat, petrecute chiar în coliba răposatului Kulonga, le umpleau inimile de groază şi făceau să încolţească în minţile lor cele mai superstiţioase explicaţii.

Se adunaseră în grupuri mici, vorbind în şoaptă şi rostogolindu-şi întruna ochii, cu priviri speriate, aruncate peste umăr.

Tarzan din neamul maimuţelor îi urmări un timp din adăpostul copacului înalt. În purtarea lor erau multe lucruri pe care nu le putea înţelege, căci el nu ştia nimic despre superstiţii şi nu avea decît o vagă idee despre frică, de orice fel ar fi fost ea. Soarele se ridicase în cumpăna cerului. Tarzan nu-si luase încă gustarea de dimineaţă şi avea de străbătut multe mile pînă la locul unde pitise delicioasele rămăşiţe ale lui Horta, mistreţul. Aşa încît întoarse spatele satului lui Mbonga şi se mistui în citadela frunzoasă a pădurii.

11.,,REGELE MAIMUȚELOR"

Încă nu se inserase cînd ajunse la trib, deși zăbovise pe drum ca să dezgroape și să se desfete cu rămășițele mistrețului sălbatic, pe care la dosise cu o zi înainte și ca să dezlege arcul și săgețile lui Kulonga din copacul unde le ascunsese.

Un Tarzan bine echipat coborî dintre crengi, în mijlocul tribului lui Kerchak. Cu mare fală, istorisi glorioasele lui aventuri și arată prada cucerită. Kerchak mormăi și întoarse spatele, căci era gelos pe acest membru al tribului său. În mintea lui îngustă și bicisnică, el căuta un pretext ca să-și reverse ura asupra lui Tarzan.

A doua zi, de îndată ce mijiră zorii, Tarzan începu să facă exerciții cu arcul și săgețile. La început dădu greș aproape la fiecare tragere, dar în cele din urmă învăță să-și călăuzească proiectilele cu mare îndemînare și o lună mai tîrziu, era un arcaș destul de bun; dar dobîndirea acestei dexterități îl costase aproape întreaga provizie de săgeți.

Tribul continua să găsească vînat bun în vecinătea plajei așa încît Tarzan din neamul maimuțelor își alterna exercițiile de tragere cu arcul, cu cercetarea micii, dar alesei colecții de cărți a tatălui său.

Cam în această perioadă, tînărul englez găsi în fundul unui dulap din cabană o casetă de metal. Cheița era în deschizătoarea casetei și cîteva clipe de examinare și experimentare îi răsplătiră răbdarea izbutind să descuie cu succes micul sipet. Găsi înăuntru o fotografie îngălbenită a unui tînăr cu obrazul neted, un medalion de aur bătut în diamante ce atîrna pe un lănțisor de aur, cîteva scrisori și o cărțulie.

Tarzan studie totul cu amănunțime. Cel mai mult îi plăcea fotografia, deoarece ochii surîdeau, iar expresia feței era deschisă și sinceră. Fotografia înfățișa chipul tatălui său. Îl ispiți și medalionul așa că-și trecu lănțisorul în jurul gîtului, maimuțărind felul de a se împodobi atît de obișnuit printre negrii pe care-i vizitase. Pietrele prețioase seînteiau ciudat pe pielea lui arămie, catifelată.

Scrisorile nu putu să le descifreze deoarece nu cunoștea decît prea puțin sau aproape deloc scrisul de mînă, drept care le vîrî din nou în casetă, împreună cu fotografia și-și îndreptă atenția asupra cărțuliei.

Aceasta era plină, aproape în întregime, cu un scris foarte frumos, însă, cu toate că gîndăceii îi erau familiari, aranjamentul și combinația în care se înșiruiau îi erau străine și cu desăvîrșire de neînțelese.

Tarzan se deprinsese de multă vreme să folosească lexiconul, dar, spre mîhnirea și nedumerirea lui, în cazul de față acesta se dovedi lipsit de orice utilitate. Nu putu găsi nici un cuvînt din toate cîte se aflau scrise în cărțulie, așa că o puse la loc în caseta de metal, dar cu hotărîrea de a-i dezlega mai tîrziu tainele.

Nu știa Tarzan că acea cărticică păstra între copertile ei cheia originii sale — răspunsul la ciudata enigmă a ciudatei sale existențe. Era jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, scris în franțuzește, așa cum obișnuia el.

Tarzan puse caseta la loc în dulap, dar din acea clipă purta mereu în inimă chipul viguros și zîmbitor al tatălui său, iar în minte, hotărîrea de neînfrînt de a limpezi misterul cuvintelor bizare din cărțulia neagră.

Pentru moment însă avea treburi mult mai importante, căci stocul de săgeți se epuizase și trebuia să întreprindă neapărat o călătorie pînă-n cătunul negrilor pentru a-și reînnoi proviziile.

A doua zi de dimineață o porni la drum și călătorind vertiginos, ajunse la luminiș înainte de amiază își reluă vechiul loc în arborele înalt și la fel ca prima dată, văzu femeile la cîmp și pe ulița satului, precum și ceaunul cu otravă clocotind drept sub el. Zăcu așa ceasuri întregi, așteptînd un prilej să pice nevăzut și să șterpelească săgețile de dragul cărora venise; dar de astă dată nu se mai petrecu nimic care să-i îndepărteze pe negri de colibeile lor. Ziua era pe sfîrșite și Tarzan din neamul maimuțelor tot mai sta ghemuit deasupra neștiutoarei femei de la ceaun.

La un moment dat, truditoarele de pe ogoare se întoarseră. Războinicii vînători se iviră din pădure și cînd toți se adunară înlăuntrul palisadelor, porțile fură încuiate și baricadate.

În sat, vedeai acum pretutindeni oale de gătit. Dinaintea fiecărei colibe, o femeie prezida deasupra unei fierturi aburinde, în timp ce în fiecare mînă puteai vedea turte din făină de banane, sau plăcinte de manioca.

Deodată răsună o chemare dinspre marginea luminișului. Tarzan privi într-acolo.

Sosise un grup de vînători întîrziați, care, venind dinspre miazănoapte, împingeau și tîrau un animal ce se zbătea. Cînd se apropiara de sat, porțile fură deschise, iar după ce intrară și poporul văzu prada vînată, un strigăt sălbatic se înălță către ceruri, deoarece prada era un om.

Pe măsură ce omul era tîrît pe ulița satului și se împotriva din răsuputeri, femeile și copii zvîrleau într-însul cu bețe și pietre, iar Tarzan din neamul maimuțelor, tînăra și sălbatica fiară a junglei, se minună de brutalitatea celor din stirpea lui.

Din toată împărăția junglei, numai Sheeta, leopardul, își tortura prada. Etica tuturor celorlalte fiare le cerea să ofere victimelor o moarte rapidă și deci plină de îndurare.

În ce privește deprinderile omenești, Tarzan învățase din cărți numai frînturi răzlețe.

Cînd îl urmărise pe Kulonga prin pădure, se așteptase să dea peste un oraș cu case ciudate pe roți care azvîrleau nori de fum negru printr-un copac mare înfipt în acoperișul uneia dintre ele, sau peste o mare acoperită cu uriașe clădiri plutitoare, despre care învățase că se numeau în chip felurit: vapoare și bărci, nave și vase.

Fusese crunt dezamăgit cînd dăduse cu ochii de sărăcăciosul cătun al negrilor, prizărit în propria lui junglă, cu căsuțele sale dintre care nici una nu atingea proporțiile cabanei lui de pe plaja îndepărtată.

Constată că oamenii aceștia erau mai răi decît gorilele lui și la fel de sălbatici și cruzi ca Sabor. Tarzan începu să-și disprețuiască semenii.

Aceștia își legaseră sărmana victimă de un par înalt, aproape de centrul satului, chiar în fața colibei lui Mbonga și aici războinicii încinseseră o horă în jurul omului, dănțuind și răcnind, scînteindu-și cuțitele și amenințîndu-l cu sulițele. Femeile se așezaseră pe vine, într-un cerc mai larg, țipînd și bătînd din tobe. Îi aminteau lui Tarzan de Dum-Dum, așa încît știa la ce să se aștepte. Se întreba dacă aveau să-și sfîșie victima de vie. Gorilele nu făceau niciodată așa ceva.

Războinicii prinși în hora din jurul prizonierului, care se închircea, își împresurau tot mai strîns prada pe măsură ce dănțuiau, furați de sălbăticia ritmului înnebunitor al tobelor. Deodată, o suliță țîșni și împunse victima. Fu semnalul pentru alte cincizeci. Ochii, urechile, brațele și picioarele captivului fură străpunse; fiecare petic de carne ce nu acoperea un organ vital din trupul care se zvîrcolea deveni ținta cruzilor lăncieri.

Femeile și copiii țipau de plăcere. Războinicii își lingeau buzele hidoase în așteptarea ospățului ce avea să urmeze și se luau la întrecere în sălbăticia și grozăvia mîrșăviilor cu care-și torturau prizonierul, conștient încă.

În această clipă, Tarzan din neamul maimuțelor își dădu seama că sosise momentul prielnic pentru el. Lumina zilei făcuse loc întunericului unei nopți fără lună; numai focurile din preajma victimei fuseseră menținute și aruncau o strălucire sinistră peste o scenă sinistră.

Ușurel, băiatul mlădios se lăsă pe pămîntul moale de la capătul uliței, adună repede un braț de săgeți, luîndu-le de astă dată pe toate, căci adusesese cu el niște fibre lungi ca să le lege în snop. Fără grabă, le înfășură zdravăn și cînd să plece, demonul șotiilor îi dădu ghes. Se uită în jur, căutînd inspirația pentru vreun renghi pe care să-l joace acestor fiint stranii și grotești, ca ele să-și dea seama, o dată mai mult, de prezența lui printre dînșii.

Lăsîndu-și legătura de săgeți la rădăcina copacului, Tarzan se furișă printre umbrele de la marginea uliței, pînă ajunse la aceeași colibă unde intrase cînd făcuse prima lui vizită. Înăuntru stăruia o bezna s-o tai cu cuțitul, însă mîinile lui dibuiră pînă găsiră obiectul pe care-l căuta și fără zăbavă, se îndreptă iar spre ușă. Nu făcuse decît un pas, cînd urechea lui ageră prinse zgomotul unor pași ce se apropiiau venind de afară. O clipă mai tîrziu, silueta unei femei se profila la intrarea colibei.

Tarzan se retrase în tăcere pînă la peretele din fund și mîna lui pipăi cuțitul lung și ascuțit al lui taică-său. Femeia intră repede pînă-n mijlocul colibei. Acolo se opri o secundă, bîjbîind cu mîinile în căutarea unui obiect. De bună seamă, obiectul nu se găsea la locul său, deoarece orbecăi mai departe, tot apropiindu-se de peretele de care se rezema Tarzan. Era atît de aproape, încît omul-maimuță simți căldura animală a trupului ei gol. Cuțitul de vînătoare se înălță, dar în clipa aceea femeia se întoarse și în curînd, un „ah”! gutural dădu de veste că, în sfîrșit, căutarea ei fusese încununată de succes. Se răsuci pe loc și părăsi coliba, iar cînd ieși pe ușă, Tarzan văzu că ducea în mînă un cazan de gătit.

Porni pe urmele ei și iscodind din umbra ușii, văzu că toate femeile din sat intrau și ieșeau din diferite colibe, purtînd oale și ceaune. Le umpleau cu apă și le

așezau deasupra focurilor din preajma țepii în care atârna victima muribundă, o inertă și însîngerată masă de durere.

Pîndind un moment cînd nu se afla nimeni în preajmă, Tarzan se strecură în grabă pînă la legătura lui de săgeți de sub copacul uriaș de la capătul uliței. Ca și ultima dată, răsturnă ceaunul cu otravă înainte de a sări, unduios și zvelt ca o pisică, pe crengile de jos ale gigantului pădurii. Se cațără fără zgomot la mare înălțime, pînă găsi un loc de unde putea privi, printr-o spărtură în frunziș, la scena ce se desfășura dedesubt.

Femeile își supravegheau cazanele lor cu apă, în timp ce bărbații se odihneau, osteniți de nebuneasca dezlănțuire.

În comparație cu ce fusese mai înainte, acum domnea liniștea peste sat.

Tarzan ridică în sus obiectul pe care-l șterpeliase din colibă și cu îndemînarea dobîndită în urma unor ani întregi de aruncare la țintă cu fructe și cu nuci de cocos, îl zvîrli spre grupul de sălbatici. Acesta căzu drept în mijlocul lor, lovindu-l pe unul dintre războinici în cap și doborîndu-l la pămînt: apoi se rostogoli printre femei și se opri lîngă masa de carne pe jumătate măcelărită pe care o pregăteau pentru ospaț.

O clipă, toți priviră cu consternare obiectul, apoi, ca la un semn, o zbughiră care mai de care spre colibele lor.

De pe pămînt, se zgîia la ei, rînjind, o tigvă omenească. Căderea acesteia din cer era un miracol menit să le stîrnească spaimile superstițioase.

Și astfel, Tarzan din neamul maimuțelor îi părăsi pe negrii cutremurați de groază în fața acestei noi manifestări a prezenței unei forțe malefice, nevăzută și nepămînteană, care bîntuia pădurea din preajma satului lor.

Mai tîrziu, cînd descoperiră ceaunul răsturnat și noul furt de săgeți, li se năzări că or fi insultat cine știe ce mare zeu, prin faptul că și-au încropit așezarea pe acele meleaguri ale junglei fără să-l fi îmbunat mai întîi. Și de atunci, pentru a-l îndupleca pe zeul atotputernic, o ofrandă de hrană fu depusă zilnic la rădăcina copacului de sub care se făcuseră nevăzute săgețile.

Dar sămînța fricii se sădise adînc și fără s-o fi știut, Tarzan din neamul maimuțelor pusese temelia multor necazuri viitoare pentru el și pentru tribul său.

În noaptea aceea dormi în pădure, nu departe de sat și a doua zi de dimineată o porni agale în marșul lui spre casă, îndeletnicindu-se pe drum să-și caute hrană. Dar numai niște boabe și cîte o rîmă răsplătire scormonelile și se simțea lihnit de foame cînd, iscodind pe după o buturugă la rădăcina căreia scurmase, o văzu pe Sabor, leoaica, stînd în mijloci potecii, nici la douăzeci de pași depărtare de el. Ochii mari, galbeni, erau pironiți asupra-i cu o strălucire crudă și înveninată, iar limba roșie lingea buzele hulpave în timp ce fiara înainta pe furiș, ghemuindu-se, cu pîntecele lipit de pămînt.

Tarzan nu încercă să fugă. Fiind înarmat cu ceva mai mult decît o simplă funie, el întîmpină cu bucurie acest prilej pe care, odinioară, îl pîndise zile întregi. Își încorda la iuțea arcul și potrivea o săgeată bine unsă, iar cînd Sabor făcu saltul, proiectilul micuț țîșni și o întîlni în aer. În aceeași clipă, Tarzan din neamul maimuțelor

se feri în lături, iar cînd namila se prăbuși la pămînt, lîngă el, o altă săgeată cu vîrf otrăvit se înfipse adînc în spinarea leoaicei.

Cu un muget înfiorător, fiara se răsuci și dădu să se năpustească încă o dată, dar numai pentru a primi o a treia săgeată drept în ochi; însă de astă dată se afla prea aproape de omul-maimuță pentru ca acesta să se mai poată feri de prăvălirea corpului.

Tarzan din neamul maimuțelor se rostogoli sub greutatea dușmanului său, dar ținînd în mînă cuțitul lucitor și aplicînd lovitura de grație. O clipă rămase la pămînt, apoi își dădu seama că masa inertă care zăcea peste el nu mai poate vătăma vreodată om sau maimuță.

Se eliberă anevoie de sub uriașa povară și cînd se ridică și aruncă o privire spre trofeul îndemînării sale, fu năpădit de un val de exaltare. Umflîndu-și pieptul, își puse un picior pe leșul puternicului său vrăjmaș și zvîrlindu-și capul tînăr pe spate, mugii înspăimîntătorul răcnet de provocare al gorilei-mascul victorioase.

Pădurea răsfrînse ecourile sălbaticului imn de triumf. Păsările amuțiră, animalele mai mari și fiarele de pradă se strecurau cu fereală, căci puțini erau locuitorii junglei care să-și caute necazuri cu marile antropoide.

Și în acest timp, la Londra, un alt Lord Greystoke vorbea semenilor săi în camera Lorzilor, dar nimeni nu tremura la auzul glasului său plăcut.

Sabor se dovedi o hrană lipsită de savoare pentru Tarzan din neamul maimuțelor, însă foamea constitui cea mai eficientă deghețare a cărnii tari e cu gust rînced, așa încît, după ce-și umplu bine burta, omul-maimuță se simți gata să doarmă din nou. Dar mai întîi trebuia s-o jupoaie pe Sabor, pielea ei fusese unul dintre principalele motive pentru care Tarzan dorise moartea leoaicei.

Jupui cu abilitate pielea imensă, operație pe care o practicasese adeseori pe animale mai mici. După ce isprăvi, își depozită trofeul în crăcăna unui copac înalt și tot acolo, încovrigîndu-se în bifurcarea altei crengi, căzu într-un somn adînc și fără vise.

Fie din pricina nopții de nesomn, a muncii asidue sau a pîntecului plin, Tarzan din neamul maimuțelor dormi tot timpul cît soarele își făcu runda pe cer și se trezi a doua zi pe la ceasul prînzului. Se duse drept la stîrvul lui Sabor, dar, spre furia lui, oasele fuseseră curățate de carne de către alți locuitori flămînzi ai junglei. O jumătate de oră de drum în pas lenevos îi aduse în cale o căprioară tînără și mai înainte ca biata făptură să-și fi dat seama că se apropie un dușman, o săgeată subțire îi și străpunse grumazul. Veninul avu un efect atît de fulgerător, încît căprioara numai ce făcu vreo cîteva salturi, că se și prăbuși moartă în vegetația mărunță de sub arbori. Din nou se ospăta Tarzan pe săturate, dar de astă dată nu mai dormi. Dimpotrivă, zori pasul spre locul unde își lăsase tribul și cînd îl regăsi, le arătă mîndru pielea leoaicei Sabor.

— Ia uitați-vă! strigă el. Maimuțe ale lui Kerchak! Priviți ce a făcut Tarzan, neînfricatul omorîtor! Care dintre voi a omorît vreodată pe unul din neamul lui Numa? Tarzan este cel mai puternic dintre voi, pentru că Tarzan nu e maimuță. Tarzan este...

Dar aici se opri pentru că în limbajul antropoidelor nu există cuvîntul „om”, iar Tarzan știa doar să scrie cuvîntul în englezește; nu-l putea rosti.

Tribul se adunase ca să privească dovada minunatei lui bravuri și să-i asculte cuvintele. Numai Kerchak rămase deoparte, rumegindu-și ura și mînia. Deodată, în mintea îngustă și mirșavă a antropoidului, avu loc o străfulgerare. Cu un răget înpăimîntător, namila sări în mijlocul adunării. Înfigîndu-și colții și izbind cu labela-urîșe, ucise și schilodi o duzină de maimuțe pîna cînd restul izbuti să scape, refugiindu-se pe terasele de sus ale pădurii. Spumegînd și zbierînd în nebunia furiei, Kerchak se uita căutînd obiectul urii sale și iată că-l zări așezat pe o cracă mai joasă.

— Vino jos, Tarzan, mare omorîtor! strigă Kerchak. Vino jos și măsoară-te cu colții unuia și mai mare! Marii luptători se ascund prin copaci cînd simt că se apropie primejdia?

Și Kerchak slobozi torentul de provocare al neamului său.

Calm, Tarzan coborî pe pămînt. Din adăposturile cocoțate la înălțime, tribul îl urmărea cu răsuflarea tăiată pe Kerchak, care, urlînd întruna, se năpustise la făptura relativ plăpîndă.

Înălțat pe picioarele-i scurte, Kerchak măsura aproape doi metri și jumătate. Umerii lui enormi erau legați și puternic arcuiți de mușchi uriași. Ceafa grumazului scurt era o halcă tare ca de oțel ce se bulbuca la baza craniului, astfel încît capul părea o minge mică răsărind dintr-un morman de carne. Buzele-i răsfrinte într-un rînjit dezveleau colții mari, de luptător, iar în ochii mici, răi, injectați de sînge, licărea hîda-i nebunie.

În fața lui stătea Tarzan, la rîndu-i un animal vînjos, dar măsurînd doar un metru optzeci, iar mușchii care-i zvîcneau sub piele păreau jalnic de nepotrivîți pentru încercarea ce-i aștepta.

Arcul și săgețile se aflau la oarecare depărtare, unde le lăsase cînd se fălise cu pielea lui Sabor în fața celorlalte maimuțe, așa încît îl înfrunta acum pe Kerchak numai cu cuțitul de vînătoare și cu gîndirea sa superioară, arme menite să se ia la întrecere cu forța feroce a dușmanului.

Cînd adversarul se repezi cu un răget asupră-i, Tarzan își scoase cuțitul lung din teacă și cu un strigăt de răspuns la fel de înfricoșător și de cumplit ca și cel al fiarei cu care se afla față-n față, sări iute ca să întîmpine atacul. Era prea viclean ca să îngăduie brațelor păroase să-l încercuiască și chiar în clipa cînd trupurile, ciocnindu-se, fură pe punctul de a se prăbuși împreună, Tarzan din neamul maimuțelor își înșfacă atacatorul de uriașa încheietură a labei și sărind ușor în lături, își vîrî cuțitul pînă în plasele în trupul lui Kerchak, sub inimă.

Înainte de a fi putut să scoată lama cuțitului, saltul iute al namilei, care se străduia să-l încheșteze în năpraznicele-i brațe, smulse mînerul pumnalului din mîna lui Tarzan.

Kerschak intenționase să tragă o lovitură teribilă cu latul labei în capul omului-maimuță, lovitură care, dacă și-ar fi atins ținta, ar fi crăpat cu ușurință țeasta lui Tarzan. Omul fu însă mai iute și parînd lovitura, se aplecă pe sub brațul lui Kerchak, aplicînd la rîndu-i un pumn zdravăn drept în stomacul gorilei. Maimuța se clătină pe picioare și dată fiind rana mortală din piept, fu gata să se prăbușească la

pămînt, dar își adună din nou pentru o clipă întreaga-i forță, atîta cît îi trebui ca să-și smulgă brațul din strînsoarea lui Tarzan și să se prindă într-o vîrtoasă încheștare cu flexibilul său adversar.

Ținîndu-l pe omul-maimuță cît mai strîns, îi căuta beregata cu fălcile-i imense, însă degetele viguroase ale tînărului cuprinseseră grumazul lui Kerchak înainte ca dinții haini să se înfigă în carnea netedă și arsă de soare.

Și astfel se zbătură, unul vrînd să curme cu înfiorătorii săi dinți viața vrăjmașului, celălalt încercînd să-i înăbușe suflarea sub strînsoarea de fier cu care încheșta și împingea îndărăt botul rînjit.

Forța superioară a maimuței precumpănea din ce în ce și dinții fiarei încordate se aflară la un moment dat la o palmă de gîtul lui Tarzan, cînd, cu un tremur spasmodic, trupul uriaș înțepeni o secundă și apoi căzu fără vlagă la pămînt.

Kerchak își dăduse duhul. Smulgîndu-i din piept cuțitul, care în atîtea rînduri îl ajutase să biruie mușchi mai puternici decît ai săi, Tarzan din neamul maimuțelor puse piciorul pe grumazul dușmanului înfrînt și din nou pădurea răsună de strigătul mîndru și sălbatic al cuceritorului.

Și astfel ajunse tînărul Lord Greystoke să preia domnia în neamul maimuțelor.

12.RAȚIUNEA UMANA

În tribul lui Tarzan se găsea un membru care-i puneia autoritatea la îndoială și anume Terkoz, fiul lui Tublat, dar acesta se temea atît de mult de ascuțișul cuțitului și de săgețile mortale ale noului stăpîn, încît se mărginea să-și manifeste obiecțiile prin nesupuneri mărunte și atitudini sîcîitoare; totuși Tarzan știa că Terkoz pîndea un prilej ca să-i smulgă, prin cine știe ce neașteptat act de trădare, domnia, așa că era mereu cu ochii în patru spre a nu fi luat prin surprindere.

Luni de zile, viața micului grup se scurse în mare parte ca și mai înainte, cu excepția faptului că inteligența superioară a lui Tarzan și iscusința lui de vîntor îi îndestula cu mai mult belșug de hrană decît oricînd în trecut. De aceea cei mai mulți dintre supuși erau mulțumiți cu schimbările de conducere.

Tarzan îi călăuzea noaptea la ogoarele oamenilor negri și acolo, preveniți de înțelepciunea superioară a șefului lor, mîncau doar atît cît le poftea inima, fără să distrugă însă ce nu mai puteau mîncă, după cum făcea Manu, maimuțica și majoritatea celorlalte maimuțe.

În felul acesta, negrii, deși mînioși de furtișagurile neîncetate de pe ogoare, nu se descurajau în strădania lor de a cultiva pămîntul, așa cum s-ar fi întîmplat dacă Tarzan ar fi îngăduit supușilor săi să devasteze plantațiile după bunul lor plac.

În toată această perioadă, Tarzan făcu repetate vizite nocturne în sat, unde își reînnoia adeseori proviziile de săgeți. Curînd observă hrana care se afla regulat la rădăcina copacului ce-i oferea intrarea în interiorul palisadelor și după scurt timp,

începu să consume tot ce-i puneau negrii acolo. Când sălbaticii, împietriți de spaimă, văzură că hrana se făcea nevăzută peste noapte, fură năpădiți de consternare și de groază, pentru că una să aduci o ofrandă de hrană pentru înduplecarea unui zeu sau a unui duh rău și alta-i să știi că duhul bîntuie satul de-adevăratelea și că o mănîncă. Era un lucru ce nu se mai pomenise nicicînd și le împînzea mințile superstițioase cu tot felul de vagi spaima.

Și asta nu era totul. Disparația periodică a săgeților și veșnicele renghiuri jucate de mîini nevăzute le tociseră în asemenea hal nervii, încît viața în noul cămin devenise o adevărată corvoadă, iar Mbonga și căpeteniile lui începuseră să discute despre părăsirea satului și căutarea altui loc de sălaș, pe meleaguri mai îndepărtate ale junglei.

Cînd mergeau la vînătoare, războinicii negri începură să se abată tot mai departe înspre miazăzi, chiar în inima pădurii, căutînd un lăcaș potrivit pentru noul sat. Și tot mai des, tribul lui Tarzan era tulburat de acești vînători pribegi. Singurătatea tăcută, sălbatică a pădurii virgine era spintecata acum de strigăte noi, stranii. Liniștea păsărilor și a fiarelor se spulberase. Venise omul. Și alte lighioane străbăteau jungla, zi și noapte, în sus și-n jos — fiare aprige, crude — dar vecinii mai slabi fugeau și se ascundeau din preajma lor pentru a se reîntoarce după ce primejdia trecea.

Cu omul, însă, lucrurile stau altfel. Cînd se ivește omul, multe dintre animalele mai mari, mîinate de instinct, părăsesc cu desăvîrșire acele locuri și arareori se mai întorc; așa se întîmplă cu marile antropoide. Fug de om, cum fuge omul de ciumă.

Un timp, tribul lui Tarzan zăbovi prin preajma plajei, pentru că noul șef nu se împăca de fel cu ideea de a-și părăsi pentru totdeauna comorile din cabană. Dar cînd, într-o bună zi un membru al tribului descoperi o puzderie de negri pe malurile unui rîuleț la care se adăpau gorilele de generații întregi și-i văzu pregătindu-se să taie pădurea și să-și dureze acolo numeroase colibe, nimic nu mai putu ține locului maimuțele; și astfel Tarzan le conduse, după lungi marșuri, în inima junglei, într-un ioc pe unde nicicînd nu călcase picior de ființă omenească.

Ori de cîte ori se ivea luna nouă, Tarzan se repezea, legănîndu-se iute din ram în ram, să-si petreaca o zi printre cărțile lui și sa-și reînoiasca stocul de săgeți. Aceasta din urma îndeletnicire devenea din ce în ce mai anevoioasă, pentru că negrii începuseră să-și ascundă, noaptea, teancurile de săgeți în șuri sau în colibe. De aceea Tarzan se vedea nevoit să-i pîndească ziua pentru a descoperi locurile unde doseau săgețile.

De două ori pătrunsese noaptea în colibe, în timp ce locatarii lor dormeau pe rogojini și furase săgețile chiar de sub nasul războinicilor. Dar își dădu seama că era prea riscant, așa incit începu să culeagă, cu lațul lui lung și ucigător, războinici răzleți pe care-i deposea de arme și de podoabe, aruncînd apoi cadavrele din vîrful unui arbore înalt drept în ulița satului în timpul veghii de noapte.

Negrii erau atît de îngroziți de aceste felurite întîmplări, încît, dacă n-ar fi fost răgazul de o lună dintre vizitele lui Tarzan, răstimp în care trăgeau nădejde că

fiecare nouă incursiune se va dovedi și ultima, ar fi abandonat în scurtă vreme și noul sat.

Nu dăduseră încă peste cabana lui Tarzan, aflată departe, pe plajă, dar omul-maimuță, ori de câte ori se afla cu tribul său, trăia cu groaza că negrii îi vor descoperi și-i vor jefui comoara. Așa se făcea că petrecea tot mai mult timp în vecinătatea ultimului lăcaș al tatălui său și tot mai puțin cu tribul. Și membrii micii colectivități începură să sufere de pe urma deplasării lui Tarzan, căci în permanență se iscau ciocniri și gâlcevi, pe care numai regele lor le putea soluționa pașnic.

În cele din urmă, câteva dintre gorilele mai vârstnice îi vorbiră lui Tarzan despre acest lucru și drept urmare, el rămase o lună întreagă în mijlocul tribului său.

Îndatoririle regale printre antropoide nu sînt numeroase și nici foarte grele.

Să presupunem că după-masă vine Thaka să se plîngă că bătrînul Mungo i-a răpit noua soție. Atunci Tarzan are datoria să-i adune pe toți cei interesați și dacă constată că soția răpită îl preferă pe noul ei stăpîn, poruncește ca lucrurile să rămîină așa cum sînt sau, eventual, Mungo să-i dea în schimb lui Thaka pe una dintre fiicele sale. Oricare ar fi hotărîrea, gorilele o acceptă ca absolută și se întorc satisfăcute la preocupările lor.

Apoi vine Tana, țipînd de zor și oblojindu-și coapsa din care curge sînge. Gunto, soțul ei, a mușcat-o cu cruzime! Și Gunto, chemat să dea socoteală, spune că Tana e leneșă și nu-i aduce alune și cărăbuși și nu-l scarpină pe spinare. Iar Tarzan îi dojenește pe amîndoi, îl amenință pe Gunto că-o să-l facă să simtă gustul așchiilor purtătoare de moarte dacă o mai chinuiește pe Tana, iar Tana, la rîndul ei, trebuie să promită că va fi mai grijulie în ce privește îndatoririle ei femeiești.

Și așa se desfășoară lucrurile — mici ciondăneli familiale în cea mai mare parte, dar care, lăsate fără rezolvare, ar duce la certuri mari și la facțiuni, precum și la eventuala dezmembrare a tribului.

Dar Tarzan se plictisi repede de sarcinile sale cînd își dădu seama că domnia însemna o îngrădire a libertății. Tînjea după cabana lui și după marea sărutată de soare, după interiorul unei case bine clădite, după minunile fără de sfîrșit ale nenumăratelor lui cărți.

Își dădu seama că, pe măsură ce se maturizase, se înstrăinase de tribul său. Interesele lor și ale lui erau tot mai deosebite. Gorilele nu țînuseră pasul cu el și nu puteau înțelege nimic din visurile ciudate și frumoase ce încolțeau în mintea activă a conducătorului lor uman. Vocabularul le era atît de mărginit, încît Tarzan nici nu putea discuta măcar cu ele despre multele adevăruri noi, despre largile cîmpuri de gîndire pe care lecturile le deschiseseră în fața ochilor săi lacomi și nu le putea face să înțeleagă ambițiile ce fremătau în sufletul lui.

Acum nu mai avea prieteni în trib, ca pe vremuri. Un copil poate găsi tovarăși de joacă printre numeroasele fapte simple, dar pentru un om matur, o relație, ca să fie plăcută, trebuie să aibă la bază o oarecare comuniune de gîndire.

Dacă ar fi trăit Kala, Tarzan ar fi sacrificat totul ca să rămîină aproape de ea, dar acum că murise, iar jucăușii lui prieteni din copilărie se prefăcuseră în fiare crunte

și bicusnice, Tarzan simțea că preferă pacea și singurătatea cabanei lui, îndatoririlor sîcîitoare ale conducerii unei hoarde de bestii atroce.

Ura și gelozia lui Terkoz, fiul lui Tublat, traseră greu în cumpănă împotriva dorinței lui Tarzan de a renunța la domnie, pentru că, tînăr englez încăpățînat cum era, nu se putea hotărî să abdice în fața unui inamic atît de înverșunat.

Știa foarte bine că Terkoz avea să fie ales conducător în locul lui, deoarece, în numeroase rînduri, această brută feroce își revendicase supremația fizica asupra gorilelor-masculi care cutezaseră să protesteze împotriva actelor sale de sălbatică teroare.

Lui Tarzan i-ar fi plăcut grozav să răpună jigodia asta urîcioasa fără ajutorul cuțitului sau al săgeților. În perioada maturizării, forța și îndemînarea lui sporiseră în asemenea măsură, încît ajunsese să creadă că l-ar fi putut domina pe temutul Terkoz, într-o luptă corp la corp, dacă antropoidul nu s-ar fi bucurat de avantajul pe care i-l dădeau colții săi uriași asupra slab înarmatului Tarzan.

Dar într-o zi, întreaga chestiune fu luată, prin forța împrejurărilor, din mîinile lui Tarzan, iar viitorul i se deschise liber în față, astfel încît de acum înainte putea veni sau pleca, fără ca vreo pată să-i întunece mîndrul blazon.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor:

Tribul se hrănea pe îndelete, răspîndit pe o suprafață considerabilă, cînd un strigăt puternic izbucni la oarecare depărtare, spre răsărit de locul unde Tarzan, întins pe burtă lîngă un pîrîiaș limpede, încerca să prindă un pește care-i tot scăpa din mîinile iuți, rumenite de soare. Ca la un semn, tot tribul se repezi spre locul de unde veneau strigătele înfricoșate și acolo dădură peste Terkoz, care ținea de pînă o femelă mai virstnică și o bătea fără milă cu labele lui mari.

Tarzan se apropie și înălță o mînă, semn pentru Terkoz să înceteze, căci femela nu era a lui, ci aparținea unei sărmane gorile bătrîne, ale cărei vremuri de luptător apuseseră demult și care, prin urmare, nu-și putea ocroti familia.

Terkoz știa că a lovi femela altuia însemna o încălcare a legii semenilor săi, dar, fiind un tiran, profitase de slăbiciunea soțului femelei pentru a o pedepsi fiindcă refuzase să-i cedeze un rozător tînăr și fraged pe care aceasta îl prinsese.

Cînd Terkoz îl văzu pe Tarzan apropiindu-se fără săgeți, continuă s-o chinuiască pe biata femelă, străduindu-se cu bună știință a-și sfida șeful pe care-l ura atîta.

Tarzan nu-și repetă semnalul de avertizare, ci se năpusti asupra lui Terkoz, care stătea în așteptare. Omul-maimuță nu mai purtase o bătălie atît de aprigă din zilele de demult, cînd Bolgani, uriașul rege gorilă îl maltratase îngrozitor pînă în clipa cînd vîrfurile cuțitului proaspăt găsit împunsese din înțîmplare inima-i haină.

În cazul de față, cuțitul lui Tarzan abia de compensa colții scăpărători ai lui Terkoz, iar belșugul de forță brută care constituia avantajul maimuței asupra omului era contracarat de uimitoarea iuțeală și agilitate a celui de-al doilea.

Totuși la scorul final, antropoidul adunase ceva mai multe puncte și dacă n-ar fi intervenit un alt atribut personal cere să influențeze rezultatul ultim, Tarzan din

neamul maimuțelor ar fi murit așa cum a trăit — o fiară sălbatică, necunoscută, din Africa ecuatorială.

Dar vezi că exista acel ceva care-l ridicase atît da mult deasupra semenilor săi din junglă — acea scînteie care sintetizează toată imensa diferență dintre om și animal — rațiunea. Aceasta l-a salvat pe Tarzan de la moarte, de sub mușchii de oțel și colții sfîșietori ai lui Terkoz.

La douăsprezece secunde după ce începuseră lupta, se și rostogoliseră la pămînt, cărîndu-și pumni, sfîșiindu-se și sfîrtecîndu-se — două fiare încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte.

Terkoz se alesese cu vreo duzină do tăieturi de cuțit la cap și piept, iar Tarzan era rănit și însîngerat — într-un loc, pielea capului îi era pe jumătate desprinsă de pe țeastă în asemenea hal, încît o fișie mare îi atîrna peste ochi împiedicîndu-i vederea.

Totuși tînărul englez reușise să țină colții aceia îngrozitori departe de beregata lui și cum o clipă încleștarea lor își mai pierdu din intensitate, atît cît le trebui la amîndoi ca să-și tragă răsuflarea, Tarzan ticlui o stratagemă. O să se strecoare în spatele lui Terkoz și agățîndu-se de el cu ghearele și dinții o să-i înfigă cuțitul pînă o să-l dea gata.

Manevra fu dusă la îndeplinire cu mai multă ușurință decît sperase Tarzan, deoarece bruta lipsită de judecată, neînțelegînd ce avea de gînd adversarul său, nu făcu nici o încercare de a-i zădărnici planul. Dar cînd, în cele din urmă, își dădu seama că Tarzan îl încleștase într-un fel în care nu se putea apăra nici cu dinții, nici cu pumnii, Terkoz se azvîrli jos cu atîta violență, încît Tarzan trebui să se agate cu disperare de trupul ce se zbătea, se zvîrcolea și se răsucea și fără a fi apucat să-și împlînte mai mult decît odată cuțitul, îl scăpă din mînă cînd se izbi cu forță de pămînt, pomenindu-se brusc lipsit de orice armă de apărare.

În următoarele clipe cît se rostogoliră și se vînzoliră, Terkoz reuși în mai multe rînduri să se elibereze din înlănțuirea brațelor adversarului, pînă cînd, în cele din urmă, după nenumărate zvîrcoliri iuți și schimbări de poziție succesive, Tarzan ajunse întîmplător să-l cuprindă cu brațul drept într-un fel absolut inatacabil.

Aflîndu-se în spatele lui Terkoz, tînărul își petrecuse brațul pe sub brațul acestuia, încercuindu-i gîtul cu brațul și antebrațul. E figura „semi-Nelson” din luptele corp la corp moderne, pe care neștiutorul om-maimuță o nimerise din întîmplare, dar rațiunea sa superioară îi dezvăluisese într-o clipită avantajele descoperirii sale. Pentru el însemna întreaga deosebire dintre viață și moarte.

Și astfel, se căzni să-și aducă și brațul sîng în aceeași poziție de încercuire și cîteva momente mai tîrziu, grumazul lui Terkoz pîrîia în menghina unui „plin Nelson”. Acum nu mai exista nici o posibilitate de salt și zvîrcolire. Amîndoi zăceau pe jos, cu desăvîrșire nemișcați, Tarzan agățat pe spinarea lui Terkoz. Treptat, capul rotund al gorilei era împins în jos, tot mai în jos, spre piept.

Tarzan știa care avea să fie sfîrșitul. Într-o clipă, gîtul o să se frîngă. Și atunci sări în ajutorul lui Terkoz exact același element care îl împinsese într-un

asemenea chinuitor impas: rațiunea unui om.

„Dacă îlucid — își spuse Tarzan — care va fi folosul? N-ar însemna oare să văduvesc tribul de un bun luptător? Și dacă Terkoz moare, înseamnă să nu fie conștient de supremația mea, pe cînd, dacă-l las în viață, va fi totdeauna o pildă pentru celelalte gorile.”

— Ka-goda? șuieră Tarzan la urechea lui Terkoz, ceea ce, pe limba maimuțelor, în traducere liberă înseamnă: „Te predai?”

O secundă nu se auzi nici un răspuns și Tarzan își întetă puțin apăsarea, fapt care-i smulse bestiei un înfricoșător strigăt de durere.

— Ka-goda? repetă Tarzan.

— Ka-goda! urlă Terkoz.

— Ascultă, spuse Tarzan, înmuind un pic strînsoarea, fără să-l slăbească însă din clește. Eu sînt Tarzan, regele maimuțelor, vînător puternic, luptător puternic. În toată jungla nu mai e altul atît de mare. Tu mi-ai spus Ka-goda. Tot tribul a auzit. Niciodată să nu te mai încaieri cu regele tău sau cu cei din neamul tău, că de vei mai face asta o singură dată, te omor. Ai înțeles?

— Huh, se învoi Terkoz.

— Ești mulțumit?

— Huh, repetă gorila.

Tarzan îl lăsă liber și cîteva minute mai tîrziu, toți se aflară din nou la treburile lor, ca și cum nimic nu tulburase seninătatea hăituielilor prin pădurea virgină.

Dar adînc, în mințile lor, se săpase convingerea că Tarzan era un mare luptător și o făptură ciudată. Ciudată, pentru că stătuse în puterea lui să-și ucidă vrăjmașul și totuși îl lăsase să trăiască, nevătămat.

În după-amiaza aceea, cînd tribul se adună, după datină, înainte de a se fi lăsat seara peste junglă, Tarzan, cu rănile spălate în apele rîului, chemă în juru-i pe toți masculii vîrstnici.

— Ați văzut azi din nou că Tarzan din neamul maimuțelor este cel mai puternic dintre voi — li se adresă el.

— Huh, răspunseră cu toții într-un glas. Tarzan e mare.

— Tarzan, continuă el, nu e maimuță. El nu-i la fel cu ceilalți. Felul lui de a fi nu se aseamănă cu al lor, așa că Tarzan se duce înapoi la cuibul celor de-un fel cu el, lîngă apele marelui lac ce nu are al doilea țarm. Trebuie să vă alegeți un alt conducător, pentru că Tarzan nu o să se mai întoarcă.

Și astfel, tînărul Lord Greystoke făcu primul pas către țelul spre care năzuia — acela de a găsi alți oameni albi, de felul lui.

13.CEI DE FELUL LUI

A doua zi dimineța, Tarzan, șchiopătînd și îndurerat de rănile primite în lupta cu Terkoz, o porni spre apus, către coasta mării. Înainta foarte încet, petrecînd noaptea

în junglă și ajunse la cabană spre sfârșitul dimineții următoare. Cîteva zile nu se prea îndepărtă de casă, decît doar ca să adune fructele și alunele trebuincioase să-i astîmpere foamea. După zece zile era din nou teafăr și sănătos, în afară de o cumplită cicatrice, numai pe jumătate tămăduită, care pornea de deasupra ochiului stîng, străbătea creștetul și sfîrșea la urechea dreaptă. Era semnul lăsat de Terkoz cînd îi sfîșiase pielea capului.

În răstimpul convalescenței, Tarzan încercă să-și croiască o mantie din pielea Saborei, care zăcuse în toată această vreme în cabană. Dar constată că pielea se scorțoșise, devenind tare ca lemnul și cum nu avea idee despre tăbăcit, fu nevoit să renunțe la dorința îndelung nutrită.

Apoi se hotărî să șterpelească puținele veșminte pe care le putea găsi la vreunul din negrii lui Mbonga, căci Tarzan din neamul maimuțelor decisese să marcheze în fel și chip evoluția sa din ordinul animalelor inferioare și nimic nu i se părea a fi o mai distinsă emblemă a umanității decît îmbrăcămintea și podoaabele.

În acest scop adună toate ornamentele pentru brațe și picioare pe care le culesese de la războinicii negri ce picaseră în strînsoarea lațului său iute și tăcut și se împodobi cu ele întocmai cum îi văzuse pe alții purtîndu-le.

La gît îi atîrna lanțul de aur de care era prins medalionul încrustat cu diamante ce aparținuse mamei sale, Lady Alice. La spate purta o tolă cu săgeți, legată pe umăr cu o curea de piele, altă pradă luată de la unul din negrii învinși. În jurul mijlocului avea o cingătoare pe care o meșterise din fișii subțiri de piele netăbăcită și care-i slujea drept suport pentru teaca făcută tot de el, în care ținea cuțitul tatălui său. Arcul lung ce aparținuse lui Kulonga îi atîrna pe umărul stîng.

Tînărul Lord Greystoke era într-adevăr o apariție stranie și neîmblînzită, cu coama-i de păr negru căzîndu-i pe umeri, iar în față, retezată cu cuțitul de vînătoare într-un breton oprit grosolan pe frunte, ca să nu-i intre în ochi. Trupul său drept și perfect, musculos cum numai trupurile gladiatorilor romani trebuie să fi fost și totuși zvelt și mlădiu ca al unui zeu grec. Trăda de la prima ochire miraculoasa îmbinare dintre forța colosală, suplețe și agilitate.

O întruchipare a omului primitiv, a vînătorului, a războinicului, iată ce era Tarzan din neamul maimuțelor.

Cu capul frumos, semeț cumpănit pe umerii vînjoși cu licărul vitalității și al inteligenței strălucindu-i în ochii limpezi, putea lesne personifica un semizeu al unei apuse semînții sălbatice și războinice din antica lui pădure.

Dar lui Tarzan nu-i sta mintea la asemenea lucruri. Era necăjit că nu avea îmbrăcămintea care să le indice tuturor locuitorilor junglei că el era om și nu maimuță și adeseori îl munceau bănuieli amare că s-ar putea, pînă la urmă, să devină și el maimuță.

Nu începuse oare să-i crească păr pe față? Toate maimuțele aveau păr pe față. În timp ce negrii, cu puține excepții, erau complet spîni.

Adevărat, văzuse în cărțile lui poze de oameni cu smocuri mari de păr deasupra buzelor, pe obraji și bărbie, totuși Tarzan era speriat. Aproape în fiecare zi își

ascuțea tăișul cuțitului și-și reteza barba tânără, ca să smulgă această amprentă degradantă a neamului maimuțelor.

Și astfel învăță să se bărbierească — grosolan și dureros, ce-i drept, însă în orice caz cu efect.

Cum își redobîndi pe deplin forțele după sîngeroasa încăierare cu Terkoz, Tarzan o porni într-o bună dimineată spre satul lui Mbonga. Înainta nepăsător pe o cărăruie șerpuită din junglă, în loc să-și croiască drum prin copaci, cînd, deodată, se pomeni față-n față cu un războinic negru.

Expresia de surpriză zugrăvită pe fața sălbaticului era aproape comică și înaintea ca Tarzan să-și fi putut desprinde arcul de pe umăr, negrul se și răsucise pe călcie și o luase la goană pe potecă, strigînd cît îl ținea gura, de parcă voia să dea alarma altora aflați în fața lui.

Tarzan începu să-l urmărească prin copaci și cîteva clipe mai tîrziu, îi apărură înaintea ochilor un grup de oameni care se dădeau de ceasul morții să scape. Erau trei și goneau ca nebunii, unul în spatele celuilalt, prin hățușul vegetației mărunte.

Tarzan le-o luă cu ușurință înaintea; sălbaticii nu-l observară cînd trecu în tăcere peste capetele lor și nici nu-i zăriră silueta ghemuită, chircită pe o ramură joasă, drept deasupra cărării pe unde fugeau ei.

Tarzan îi lăsă pe primii doi să treacă, dar cînd al treilea îi urmă grăbit, lațul căzu lin în jurul gîtului negru. O smucitură iute îl strînse zdravăn. Strigătul de agonie al victimei îi făcu pe ceilalți doi să se întoarcă la timp pentru a zări trupul cuprins de spasme al tovarășului lor înălțîndu-se încet, ca prin magie, în frunzișul des al arborilor de deasupra. Cu țipete înspăimîntate își continuară drumul și se înfundară în junglă, în strădania de a se salva.

Tarzan isprăvi cu prizonierul său, repede și fără zgomot; îl despuie de arme și de podoabe ca și de — o, bucuria bucuriilor! — O frumoasă piele de căprioară în jurul coapselor, pe care o transferă iute asupra persoanei sale. Acum era într-adevăr îmbrăcat așa cum se cuvine să fie un om. Nimeni nu s-ar mai fi putut îndoi de obîrșia lui. Ce i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la trib și să se împăuneze cm gîteala lui în fața privirilor invidioase ale celorlalți.

Luînd cadavrul negrului pe umăr o porni ceva mai încet prin copaci, spre micul sat înconjurat de palisade, deoarece avea iar nevoie de săgeți. Cînd sa apropie de împrejmuire, văzu o gloată agitîndu-se în jurul celor doi negri care izbutiseră să scape și care, tremurînd de groază și de istovire, abia de puteau să istorisească misterioasele amănunte ale aventurii lor.

Povesteau că Mirando, care se aflase la o mică depărtare înaintea lor, se înapoiase brusc, strigînd și urlînd că-i urmărește un cumplit războinic alb și despuiat. Toți trei o luaseră la goană spre sat, cît de repede îi duceau picioarele. Și din nou, țipătul de moarte al lui Mirando îi făcu să privească îndărăt, unde li se înfățișase ochilor cea mai îngrozitoare priveliște: trupul tovarășului lor zburînd în sus, în copaci, în timp ce brațele și picioarele i se zbăteau în aer, iar limba îi ieșise afară de un cot. După aceea nu mai scoase nici un sunet și nici o altă ființă nu se zărise în jur.

Sătenii fură cuprinși de o frică vecină cu panica, dar bătrînul înțelept Mbonga se arată sceptic în legătură cu povestea auzită și atribui întreaga născocire spaimei lor în fața unei primejdii adevărate.

— Ne înșirați toate scornelile astea pentru cu n-aveți curaj să spuneți adevărul. Nu îndrăzniți să recunoașteți că, atunci cînd leul s-a repezit la Mirando, voi ați luat-o la fugă și l-ați părăsit. Sînteți niște lași.

Abia isprăvi Mbonga de rostit aceste cuvinte, cînd un zgomot puternic în copacul de deasupra capetelor lor îi îndemnă pe toți să privească în sus, cu o nouă groază. Priveliștea ce li se înfățișă îl făcu pînă și pe bătrînul Mbonga să se cutremure, căci, legănîndu-se și răsucindu-se în văzduh, cobora cadavrul lui Mirando, care li se așternu apoi la picioare, cu un zgomot menit să le ia mințile.

Ca la un semn, toți negrii o rupseră la fugă și nu se opriră pînă cînd ultimul dintre ei nu se topi în umbrele întunecate ale junglei din jur.

Din nou Tarzan descinse în sat și își reînnoi stocul de săgeți. Apoi se ospăta din ofranda cu care negrii se străduiau să-i înduplece mînia. Înainte de a părăsi satul, trase cadavrul lui Mirando pînă la gard și-l propti de palisadă în așa fel, încît chipul mortului părea să scruteze, peste vîrfurile parilor, cărăruia ce ducea în junglă. Apoi Tarzan se întoarse vîînd pe drum, vîînd întruna, pînă la cabana de lîngă plajă.

Pătruîși de groază pînă-n măduva oaselor, negrii se apropiară și se întoarseră înapoi de vreo douăsprezece ori pînă să se încumete să intre în sat, trecînd pe lîngă chipul hidos rîîjit al consăteanului lor mort, iar cînd descoperiră că săgețile și hrana se făcuseră nevăzute, știură cu siguranță ceea ce pînă atunci bănuiseră numai: anume că Mirando dăduse ochii cu duhul cel rău al junglei.

Aceasta li se părea explicația logică a faptelor. Numai cei care vedeau cumplita zeitate mureau; nu era oare adevărat că nimeni din cei rămași în viață, în sat, nu dăduse vreodată ochii cu el? Așadar, toți cei care muriseră de mîna lui, de bună seamă că-l văzuseră și plătiseră cu viața această fărădelege. Deci atîta timp cît o să-i ofere săgeți și hrană, n-o să le pricinuiască nici un rău dacă or să se ferească de a-l privi; prin urmare, Mbonga porunci ca, pe lîngă merinde, să se pregătească și o ofrandă de săgeți aceluia Munanfo-Keewati și de atunci încolo așa făcură.

Cînd Tarzan se întoarse pe plaja unde se afla cabana, un spectacol straniu și neobișnuit se oferi privirilor sale. Pe apele liniștite ale golfului încercuit de pămînt plutea un vapor mare, iar pe plajă acostase o barcă mică. Dar, lucrul cel mai miraculos din toate, o mulțime de oameni albi, asemănători cu el, se mișcau de zor între plajă și cabana lui.

Tarzan văzu că, din multe puncte de vedere, semănau cu oamenii din cărțile lui cu poze. Se strecură prin copaci mai aproape, pînă ajunse chiar deasupra lor. Erau zece bărbați, niște indivizi oacheși, arși de soare, cu expresii mîrșave întipărite pe față. Se adunaseră în jurul bărcii și vorbeau cu glas tare și mîîios, gesticulînd și amenințînd cu pumnul. La un moment dat, unul dintre ei, un omuleț pipernicit, cu fața slabă și cu o barbă neagră, iar pe chip cu o expresie care-i amintea lui Tarzan de Pamba, șobolanul, își puse mîîna pe umărul unui uriaș de lîîngă el, cu care se ciorovăiseră și se

dondăniseră toți ceilalți. Omulețul îi indică o direcție spre interiorul junglei, așa încât uriașul fu nevoit să-și întoarcă fața de la ceilalți pentru a se uita într-acolo. Când uriașul se întoarse, pipernicitul cu fața slabă scoase un revolver de la brâu și-l împușcă în spate. Omul cel voinic își înălță brațele deasupra capului, genunchii i se muie și fără un sunet, se prăbuși cu fața în jos pe plajă, mort.

Pocnetul armei de foc, primul de acest fel pe care-l auzise Tarzan vreodată, îl umplu de uimire, dar nici măcar acest zgomot neobișnuit nu-i putu zgudui nervii sănătoși, făcându-l să simtă ceea ce s-ar numi măcar un dram de spaimă.

Purtarea străinilor albi îl ului însă din cale-afară. Își încruntă sprâncenele într-o adâncă îngândurare. Bine a făcut, își spuse el, că n-a ascultat de primul impuls care-i dădea ghes să se repeadă spre oamenii albi pentru a-i saluta ca pe niște frați.

Fără îndoială, nu se deosebeau cu nimic de oamenii negri, nu erau cu nimic mai civilizați decât maimuțele și cu nimic mai puțin fioroși decât Sabor.

O clipă, ceilalți rămaseră locului privind la omulețul cu fața slabă și la uriașul care zăcea mort pe plajă. Apoi, unul dintre ei izbucni în râs și-l bătă pe omuleț cu palma pe spate. Se porniră vorbească și mai vîrtos, să gesticuleze, dar cearta se potoli.

După un timp lansară barca la apă, săriră cu toții în ea și vîsliră înspre vaporul cel mare, unde Tarzan putu desluși alte siluete foindu-se pe punte. După ce se cățără la bord Tarzan se lăsă în sfîrșit jos, îndărătul unui copac masiv și se strecură pînă la cabană, punînd întruna între el și vas stavila unui arbore.

Intrînd pe uşă, văzu că totul în cabană era răsturnat cu susu-n jos. Cărţile şi creioanele lui zăceau risipite pe podea. Armele, scuturile şi celelalte comori fuseseră împrăştiate pretutindeni. Un val de mînie îl năpădi în faţa acestei isprăvi şi cicatricea proaspătă de pe frunte îi ieşi dintr-odală la iveală: o dungă purpurie, reliefată, pe pielea-i de bronz. Alergă la dulap şi căută în sertarul ultimului raft. Ah! Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze cînd scoase caseta de metal şi deschizînd-o, îşi găsi neatinsă cea mai preţioasă dintre comori. Fotografia tînărului surîzător, cu faţa dîrză şi misterioasa cărticică neagră se aflau acolo.

Dar asta ce mai era?

Urechea lui ageră prinsese un zgomot slab, însă nefamiliar. Alergînd la fereastră, Tarzan privi în direcţia golfului şi văzu că o a doua barcă era coborîită de pe puntea vaporului cel mare, alături de cea care se afla la apă. Curînd văzu o mulţime de oameni dîndu-şi drumul pe marginile vasului şi coborînd în bărci: se înapoiau în număr sporit.

Tarzan mai privi o clipă, timp în care o sumedenie de lăzi şi de pachete fură încărcate în bărcile care aşteptau, apoi, cînd le văzu îndepărtîndu-se de navă, omul-maimuţă rupse o foaie de hîrtie şi luînd un creion caligrafie cîteva minute pînă cînd pe filă apărură o serie de litere puternice, bine conturate, aproape perfecte. Prinse biletul pe uşă cu o mică aşchie de lemn ascuţită, apoi, luîndu-şi preţioasa casetă de metal şi atîtea săgeţi şi suliţe cîte putea căra el, ieşi în grabă şi dispăru în pădure.

Cînd cele două bărci fură trase la ţărm, pe nisipul argintiu coborî din ele o ciudată adunătură de exemplare umane. Să fi fost cu totul douăzeci de făpturi, cincisprezece dintre ele arătînd a oameni de mare, grosolani şi înrăiţi.

Restul grupului era de cu totul altă calitate.

Unul dintre aceştia era un bărbat în vîrstă, cu părul alb şi ochelari cu rame groase. Trupul lui, uşor gîrbovit, era îmbrăcat într-o redingotă imaculată, deşi prost croită, la care se adăuga un cilindru de mătase lucioasă ce completa discordanţa dintre acest echipament şi jungla africană. Cel de-al doilea membru al grupului era un tînăr înalt, într-un costum de doc alb; imediat în spatele acestuia se afla un alt bătrînel, cu o frunte foarte înaltă şi avînd un fel de a fi agitat şi gălăgios. În urma lor păşea o negresă uriaşă, îmbrăcată în culori ţipătoare, ca regele Solomon. Ochii mari, i se roteau în cap cu vădită spaimă, îndreptîndu-se ba spre junglă, ba spre banda de mateloţi care înjurau de zor, descărcînd lăzile şi cutiile din bărci. Ultimul

membru al grupului care debarcă era o fată de vreo nouăsprezece ani; tînărul în alb fu cel care o săltă peste marginea bărcii, depunînd-o pe uscat fără să se ude. Fata îi dăruie un drăgălaș surîs de mulțumire, dar nu schimbă o vorbă între ei.

Grupul înainta în tăcere spre cabană. Era limpede că, oricare ar fi fost intențiile lor, totul fusese hotărît înainte de a fi coborît de pe vas; așadar, se îndreptară direct spre ușa cabanei, mai întîi marinarii care cărau lăzile și baloturile, iar în urma lor cei cinci care păreau atît de deosebiți. Mateloții lăsară jos poverile și unul dintre ei zări biletul pe care-l prinsese Tarzan.

— Hei, băieți! strigă el. Ce mai e și asta? Îmi mănînc pălăria dacă foaia asta era aici acum un ceas.

Ceilalți se strînseseră în jur, cei din spate lungindu-și gîturile peste umerii celor din față, dar cum numai puțini dintre ei știau să citească și aceia cu mare strădanie, cel ce vorbea se adresă în cele din urmă omulețului cu cilindru și redingotă.

— Hei, dom' prăfesar! strigă el. Ia fă-te-ncoa' și cetește blagoslovita asta de scresoare.

Bătrînul căruia i se adresase, înainta spre locul unde erau adunați marinarii, urmat fiind ele ceilalți membri ai grupului său. Potrivindu-și ochelarii, privi o clipă afișul, apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă, mormăind ca pentru sine:

— Remarcabil, extrem de remarcabil!

— Hei, focă bătrînă! strigă omul care-i ceruse, mai înainte ajutor. Crezi că pentru sufletu' tău ți-am cerut să cetești blagoslovita de scresoare? Fă-te înapoi și cetește-o tare, gîscă bătrînă cu ochelari ce ești!

Bătrînul se opri din mers și întoreîndu-se, replică:

— Oh, da, dragul meu domn, o mie de scuze! A fost o neatenție din partea mea, da, o mare neatenție. Remarcabil, extrem de remarcabil.

Se postă din nou în fata biletului, îl reciti și fără îndoială, sar fi întors iarăși ca să mediteze asupra conținutului, dacă marinarul nu l-ar fi înșfăcat cu brutalitate de guler și nu i-ar fi răcnit în ureche:

— Citește-l tare, idiot bătrîn ce ești!

— Ah, da, într-adevăr, da, într-adevăr — replică profesorul, cu glas suav și potrivindu-și încă o dată ochelarii, citi cu glas tare:

ACEASTA ESTE CASA LUI TARZAN, OMORÎTORUL DE FIARE ȘI DE MULȚI NEGRI. NU ATINGEȚI LUCRURILE LUI

TARZAN. TARZAN PÎNDEȘTE...

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR.

— Cine dracu mai e și Tarzan? strigă marinarul care vorbise mai înainte.

— Evident, știe englezește, își dădu cu părerea tânărul în alb.

— Dar ce să însemne „Tarzan din neamul maimuțelor” ! strigă fata.

— Nu știu, domnișoară Porter, răspunse tânărul, decât dacă am nimerit peste vreun exemplar simianesc fugit de la Grădina Zoologică din Londra și care a adus civilizația europeană în căminul său din junglă. Ce părere aveți, domnule profesor Porter? adăugă el, întorcându-se spre bătrîn.

Profesorul Archimedes Q. Porter își potrive ochelarii pe nas.

— Ah, da, într-adevăr... da, într-adevăr, remarcabil, extrem de remarcabil, observă profesorul, dar nu pot adăuga nici un element în plus față de cele ce am spus pînă acum în vederea elucidării acestui fenomen realmente impresionant.

Acestea fiind zise, profesorul porni agale în direcția junglei.

— Dar, tătucule, n-ai spus încă nimic! strigă fata.

— Țțț, Țțț, fetișo, Țțț, Țțț, Țistui profesorul Porter pe un ton binevoitor și indulgent — nu-ți munci căpșorul tău dulce cu probleme atît de dificile și obscure.

Și din nou o porni agale în altă direcție, cu ochii pironiți în pămînt și cu mîinile încleștate la spate, sub cozile fluturînde ale redingotei.

— Io zic ca Țicnitu' ăsta de porc bătrîn nu știe mai multe ca noi — mîrii marinarul cu față de șobolan.

— Măsoară-ți cuvintele și vorbește cuviincios! strigă la el tânărul, pălind de furie la auzul vorbelor jignitoare. Ați ucis ofițerii de pe vas și ne-ați jefuit. Sintem cu desăvîrșire în puterea voastră. Dar dacă n-o să-i tratezi cu respect pe profesorul Porter și pe domnișoara Porter, îți făgăduiesc să-ți frîng gîtul cu mîinile mele, indiferent dacă mai am o armă sau nu!

Și tânărul se apropie atît de amenințător de marinarul cu chip de șobolan, încît acesta, deși era înarmat cu două revolvere și ținea în mînă un cuțit sinistru, se dădu îndărăt, stingherit.

— Laș afurisit ce ești! continuă să strige tânărul. N-ai cuteza să împuști un om decât pe la spate. Și în mine n-ai îndrăzni să tragi nici în cazul ăsta.

Și tânărul se întoarse înapoi cu spatele la marinar, îndepărtându-se nepăsător, ca și cum l-ar fi pus la încercare. Mîna matelotului se furișă perfid spre mînerul unuia dintre revolve; în ochii lui ticăloși scînteie dorința de răzbunare, în timp ce urmărea silueta tânărului englez care se îndepărta. Privirile celorlalți mateloți erau ațintite asupra lui și totuși omul șovăia. În străfundurile inimii sale era și mai laș decît îl bănuia domnul William Cecil Clayton.

Din frunzișul unui arbore vecin, doi ochi ageri urmăriseră fiecare mișcare a grupului. Tarzan fusese martor la surpriza pricinuită de biletul său și cu toate că nu putea înțelege nimic din limbajul vorbit de acești oameni bizari, totuși gesturile și expresia fețelor erau foarte elocvente pentru el.

Faptul că omulețul cu mutra de șobolan își ucisese unul din camarazi îi displăcuse profund lui Tarzan și acum, cînd îl vedea certîndu-se cu tânărul acela chipeș, antipatia lui spori și mai mult. Tarzan nu mai văzuse niciodată pînă atunci urmările unei arme de foc, deși cărțile lui îl învățaseră cîte ceva despre ele, dar cînd observă că omul cu mutră de șobolan își plimbă degetele pe mînerul revolverului, își aminti de scena al cărei martor fusese cu puțin timp în urmă și firește, se așteptă să-l vadă și pe tânăr ucis asemenea marinarului uriaș, doborît cu puțin timp înainte. Așa încît Tarzan potrivi o săgeată otrăvită în arc și-l ochi pe marinarul cu chip dr șobolan, dar frunzișul copacului era atît de des, încît își dădu seama că traiectoria săgeții avea să fie deviată de frunze sau de rămurelele mîi mici, drept care, în locul săgeții lansă din adăpostul său înalt o suliță grea.

Clayton nu făcuse nici doisprezece pași. Marinarul cu chip dr șobolan își trăsese pe jumătate revolverul afară din toc; camarazii lui urmăreau cu atenție, încordată scena. Profesorul Porter dispăruse în jungla, urmat de agitatul Samuel T. Philander, secretarul și asistentul său. Esmeralda, negresa, era ocupată să aleagă deoparte bagajele stăpînei ei, din maldărul de baloturi și lăzi de lîngă cabană, iar domnișoara Porter venea pe urmele lui Clayton, cînd ceva o făcu să întoarcă din nou capul către marinar.

Și în clipa aceea se petrecură simultan trei lucruri. Marinarul smuci revolverul din toc și ținti spatele lui Clayton, domnișoara Porter scoase un strigăt de alarmă și o suliță lungă cu virf de metal țîșni ca un fulger de undeva de sus și străpunse umărul drept al omului cu fața de șobolan.! Revolverul se descarcă în aer fără să atingă pe nimeni, iar matelotul se chirci cu un urlet de durere și de groază.

Clayton se întoarse și alergă la locul unde se întâmplase scena de mai sus. Marinarii se strînseră într-un grup înspăimîntat, cu armele în mînă, iscodind umbrele junglei. Omul rănit se zvîrcolea pe jos și zbiera.

Fără să fie observat, Clayton ridică de jos revolverul scăpat de marinar și-l strecură în cămașă, apoi se apropie de ceilalți, scrutînd și el, derutat, jungla.

— Cine să fi fost? șopti Jane Porter, iar tînărul se întoarse și o văzu lîngă el, cu ochii larg deschiși de uimire.

— Aș spune că Tarzan din neamul maimuțelor ne pîndește într-adevăr, răspunse el pe un ton îndoielnic. Mă întreb însă cui îi era destinată sulita asta? Dacă-i era destinată lui Snipes. Atunci amicul nostru maimuță e un prieten adevărat. Pentru Dumnezeu, unde-o fi tatăl dumitale și domnul Philander? În jungla asta bîntuie cineva sau ceva și orice-ar fi, e înarmat. Hei! Domnule profesor! Domnule Philander! strigă tînărul Clayton. Nici un răspuns. Ce-i de făcut, domnișoară Porter? continuă tînărul, cu fața înnegurată de îngrijorare și nehotărîre. Nu te pot lăsa aici singură cu tîlharii ăștia și în nici un caz nu te poți hazarda să pătrunzi în junglă cu mine; și totuși cineva trebuie să meargă în căutarea tatălui dumitale. E mai mult decît în stare să rătăcească pe unde-l duc picioarele, la împlinire și fără să se gîndească la primejdii, iar domnul Philander e doar cu un pic mai puțin distrat decît dînsul. Iartă-mi brutalitatea, dar aici viețile noastre sînt în permanent pericol și după ce-o să-l aducem înapoi pe tatăl dumitale, trebuie să găsim o metodă de a-l face să înțeleagă primejdia la care ne expune și se expune prin neatenția lui.

— Sînt de acord cu dumneata, răspunse fata și nu mă simt ofensată de fel. Bietul meu tătic și-ar sacrifica viața pentru mine fără a șovăi o secundă, cu condiția ca atenția lui să poată fi reținută o întreagă secundă de o chestiune atît de neimportantă. Nu există decît o singură cale de a-l pune pe tata în siguranță și anume, să-l legăm de un copac. Dragul de el, e atît de lipsit de simț practic!

— Am găsit! strigă Clayton deodată. Știi să te folosești de un revolver, nu-i așa?

— Da. De ce?

— Am unul. Înarmată cu revolverul dumneata și Esmeralda o să vă aflați în relativă siguranță în cabană, cît timp îl caut pe tatăl dumitale și pe domnul Philander. Haide, cheam-o pe femeie, iar eu pornesc după ei. Nu cred că s-au putut îndepărta prea mult.

Jane procedă așa cum o sfătuisese Clayton și după ce tînărul văzu ușa cabanei închizîndu-se în siguranță în urma celor două femei, se îndreptă spre junglă.

Cîțiva marinari extrăgeau sulița din umărul camaradului rănit și Clayton, apropiindu-se îi întrebă dacă unul din ei nu i-ar putea împrumuta un revolver pe timpul cît îl va căuta pe profesor în junglă. Mutra de șobolan, constatînd că nu murise, își recapătă stăpinirea de sine și cu un potop de înjurături adresate iui Clayton, refuză, în numele camarazilor săi, să încredințeze tînărului vreo armă de foc. Omul acesta, Snipes, își asumase rolul de șef, după ce-1 ucisese pe conducătorul mai vechi și trecuse atît de puțină vreme de atunci, încît nici unul dintre membrii echipajului nu apucase să-i pună autoritatea la îndoială.

Clayton răspunse doar printr-o înălțare din umeri, dar cînd îl părăsi, culese sulița care-l străpunsese pe Snipes și înarmat în acest fel primitiv, fiul actualului Lord Greystoke pătrunse în hățîșul junglei. La fiecare cîteva clipe striga cu glas puternic numele celor doi rătăciți. Cele două femei care-l urmăreau din cabana de pe plajă auziră ecoul glasului său devenind din ce în ce mai stins, pînă cînd fu înghițit de miriadele de zgomote ale pădurii virgine.

Cînd profesorul Archimedes Q. Porter și asistentul său, Samuel T. Philander, în urma repetatelor stăruințe ale acestuia, își îndreptară, în sfîrșit, pașii spre tabără, se pomeniră cu desăvîrșire pierduți în sălbaticul și încîlcitul labirint al junglei, deși nu-și dădeau seama de acest fapt. Doar printr-un capriciu al soartei o luară în direcția coastei africane de vest, în loc s-o ia spre Zanzibar, adică în partea opusă a continentului negru.

Cînd, după scurtă vreme, ajunseră la plajă și nu văzură nici urmă de tabără, Philander afirmă hotărît că se aflau la nord de destinația lor, deși, în realitate, se aflau la două sute de iarzi depărtare spre sud.

Nici o clipă nu le trăsni prin cap acestor teoreticieni lipsiți de simț practic să strige cu glas tare pentru a atrage atenția prietenilor lor. Dimpotrivă, cu acea siguranță pe care ți-o dă un raționament deductiv bazat pe o premisă falsă, domnul Samuel T. Philander îl înșfacă pe profesorul Archimedes Q. Porter de braț și-l împinse grăbit pe bătrînul domn, care protesta fără vlagă, în direcția Cape Town, aflat la o mie cinci sute de mile spre sud.

După ce Jane și Esmeralda pătrunseră în interiorul cabanei, în siguranță, primul gînd al negresei, a fost să baricadeze ușa pe dinăuntru. Cu

această idee în minte, se întoarse să caute mijloacele prin care să-și pună planul în aplicare; dar cea dintâi privire pe care o aruncă în încăpere, îi smulse un țipăt de groază și asemenea unui copilăș înspăimântat, uriașa femeie alergă să-și îngroape fața în umărul stăpânei sale.

Jane, întorcînd capul la auzul strigătului, dădu cu ochii de motivul care-l determinase: zăcînd întins pe jos, la picioarele lor, se afla scheletul înălbit al unui bărbat. O a doua privire le dezvălui un al doilea schelet pe pat.

— În ce lăcaș al groazei ne aflăm? murmură fata, împietrită..

Dar în teama ei nu se simțea nici urmă de panică.

În cele din urmă, desprinzîndu-se din îmbrățișarea frenetică a Esmeraldei, care continua să țipe, Jane străbătu camera pentru a se uita în micul leagăn, știind ce avea să vadă acolo chiar înainte' ca micuțul schelet să i se dezvăluie privirilor, în toată jalnica și patetica sa fragilitate.

Ce cumplită tragedie trădau aceste sărmane oseminte mute? Fata se cutremură la gîndul nenorocirilor care-i așteptau poate pe ea și pe prietenii ei în această cabană lugubră, bîntuită de făpturi misterioase, probabil ostile. Dar repede, bătînd nervoasă cu piciorușul în podea, se sili să-și alunge presimțirile funeste și întorcîndu-se spre Esmeralda, îi ceru să înceteze cu văicărelile:

— Gata, Esmeralda, oprește-te chiar în clipa asta! strigă Jane. Nu faci decît să înrăutățești lucrurile.

Își sfîrși cuvintele neconvingător, cu un tremur în glas, cînd se gîndi la cei trei bărbați de a căror ocrotire depindea și care rătăceau acum în adîncurile acestei păduri îngrozitoare.

Curînd, fata descoperi că ușa era prevăzută pe dinăuntru cu o bară grea de lemn și după cîteva strădanii, puterile unite ale celor două femei izbutiră s-o facă să lunece la locul ei, pentru prima dată după douăzeci de ani. Apoi se așezară pe o băncuță, petrecîndu-și brațul una în jurul celeilalte și începură să aștepte.

14.ÎN PUTEREA JUNGLEI

După ce Clayton se înfundă în junglă, marinarii răzvrățiți de pe vasul Arrow — se apucară să discute ce aveau de făcut mai departe; asupra unui singur punct căzură cu toții de acord și anume, că trebuiau s-o întindă

cît mai repede la vasul Arrow unde, cel puțin, se puteau adăposti de sulile nevăzutului lor inamic. Și astfel, în timp ce Jane Porter și Esmeralda se baricadau în cabană, ceata lașă de nelegiuți o pornea grabnic spre vas, cu cele două bărci care o adusesse la țarm. Tarzan văzuse atîtea noutăți în ziua aceea, încît capul lui era un adevărat vîrtej de uluire. Dar cel mai minunat lucru, din tot ce văzuse, era pentru el fața frumoasei fete albe. Iată, în sfîrșit, cineva din neamul lui; de asta era convins. La fel și tînărul și cei doi bătrîni; și aceștia erau în bună măsură așa cum își închipuise că trebuie să arate cei de-un neam cu el. Dar, fără doială și ei erau la fel de fiorosi și de cruzi ca și ceilalți oameni pe care-i văzuse. Faptul că numai ei, în tot grupul, erau neînarmați, s-ar fi putut să semne că nu uciseseră pe nimeni. Însă, dacă ar avea arme, ar fi posibil să se poarte cu totul altfel. Tarzan îl văzu pe tînăr luînd pistolul căzut al lui Snipes cel rănit și ascunzîndu-l în sîn; și-l mai văzuse strecurîndu-l cu grijă fetei, cînd aceasta intrase în cabană. Nu înțelegea nimic din rațiunile ce se ascundeau îndărătul a tot ce văzuse; dar în chip instinctiv, îi plăcea tînărul și cei doi bătrîni, iar pentru fată simțea un soi de dor ciudat, pe care nu-l putea înțelege. Cît despre femeia cea mare, neagră și aceasta era într-un fel legată de fată, așa că-i plăcea și ea.

Față de marinari însă și mai cu seamă față de Snipes, resimțea o ură feroce. Înțelesese din gesturile lor de amenințare și mai ales din expresia fețelor lor rele că erau dușmanii celorlalți din grup, așa încît hotărî să-i pîndească îndeaproape.

Tarzan se întrebă mirat de ce s-or fi dus bărbații în junglă, dar nici o clipă nu-i dădu prin minte că cineva s-ar fi putut pierde în hățîșul vegetației mărunte, care pentru el era un drum la fel de simplu cum e pentru dumneavoastră strada principală din orașul natal.

Cînd îi văzu pe marinari vîslind spre vapor și știu că fata și păzitoarea ei se găseau în siguranță în cabană, Tarzan hotărî să-l urmărească pe tînăr în junglă, ca să afle ce căuta acolo. O porni grăbit în direcția luată de Clayton și după scurt timp, auzi slab, din depărtare, chemările, acum rare, pe care englezul le adresa prietenilor săi.

Curînd, Tarzan îl ajunse pe omul alb, care, aproape sleit de puteri, sta rezemat de un copac, ștergîndu-și transpirația de pe frunte. Omul-maimuță, așezîndu-se îndărătul unui paravan de frunziș, rămase locului, pîndind cu atenție acest nou specimen din rasa lui. Din cînd în cînd, Clayton striga cu glas tare și în cele din urmă, i se năzări lui Tarzan că-l căuta pe bătrîn.

Tarzan tocmai se pregătea să plece să-i caute el pe cei doi, când zări sclipirea gălbuie a unei piei lucioase înaintînd prudent prin junglă către Clayton. Era Sheeta, leopardul. Tarzan auzi foșnetul moale al ierbii călcate în picioare și se miră de ce tînărul cel alb nu se alarma. Oare nu auzise zgomotul distinct care ar fi trebuit să-l avertizeze? Niciodată pînă atunci n-o văzuse Tarzan pe Sheeta atît de stîngace.

Nu, tînărul alb nu o auzea. Sheeta se ghemuise, gata să sară, dar chiar în clipa aceea, tăcerea junglei fu spintecată de înfiorătorul strigăt de provocare al gorilei, iar Sheeta se întoarse brusc, pierzîndu-se în hățiș.

Clayton se ridică în picioare, cu o puternică tresărire. Sîngele îi înghețase în vine. Niciodată în viața lui urechile nu-i fuseseră izbite de un sunet atît de înspăimîntător. Nu era laș, dar dacă vreodată un om a simțit degetele reci ale spaimei încleștîndu-i inima, acela a fost W'illiam Cecil Clayton, fiul cel mare al Lordului Greystoke din Anglia, în acea zi, în fortăreața junglei africane.

Zgomotul unui corp mare strivind, atît de aproape de ei vegetația și urletul acela care-ți înscrîncena carnea venind de undeva de sus, puseră curajul lui Clayton la o încercare-limită; dar Clayton nu avea de unde să știe că tocmai acestui urlet își datora viața și nici că făptura care-l salvase era propriul său var, adevăratul Lord Greystoke.

După-amiaza era pe sfîrșite și Clayton, mîhnit și descurajat, se găsea într-un teribil impas cu privire la ceea ce trebuia să facă; nu știa dacă să stăruie în căutarea profesorului Porter, cu riscul aproape sigur al propriei sale vieți, în jungla învăluită de noapte, sau să se întoarcă la cabană, unde ar fi putut cel puțin să fie de ajutor, ocrotind-o pe Jane de primejdiile ce o înconjurau de pretutindeni. Nu voia să se întoarcă în tabără fără să-l fi găsit pe tatăl ei; totuși îi repugna și mai mult gîndul de a o lăsa singură și lipsită de apărare în mîinile răzvrătiților de pe Arrow sau expusă sutelor de pericole necunoscute ale junglei. De asemenea, era cu puțință, se gîndea el, ca profesorul și Philander să se fi întors la tabără. Da, era mai mult decît probabil. În orice caz, avea să se ducă să vadă înainte de a continua ceea ce părea să fie o căutare zadarnică. Așadar, o porni, împiedicîndu-se în vegetația mărunță și încîlcită, în direcția în care credea el că s-ar afla cabana.

Spre surpriza lui Tarzan, tînărul se îndrepta către inima junglei, în direcția satului lui Mbonga, iar istețul om-maimuță fu convins că străinul se rătăcise. Pentru Tarzan lucrul era de neînțeles; judecata lui îi spunea că nici

un om nu s-ar aventura spre cătunul aprigilor negri, înarmat numai cu o sulită, care, după felul stîngaci cum o ținea, părea să nu fie o armă familială acestui alb. Și nici nu mergea pe urma celor doi bătrîni. Aceștia trecuseră de mult și se îndepărtaseră de acele locuri, deși urmele lor erau proaspete și clare pentru ochiul lui Tarzan.

Era nedumerit. Străinul acesta lipsit de apărare va deveni în scurt timp o pradă lesnicioasă pentru crîncena junglă, dacă nu va fi călăuzit iute spre plajă. Da, chiar și acum, iată-l pe Numa, leul, strecurîndu-se tiptil la vreo doisprezece pași în dreapta omului alb. Clayton auzi colosul care pășea paralel cu drumul lui și curînd, văzduhul serii fu cutremurat de răgetul tunător al fiarei. Omul se opri cu sulita înălțată și înfruntă desigur din care ieșise înfiorătorul urlet. Umbrele înserării se îndesau, întunericul se înstăpînea.

Dumnezeule! să mori singur, în locul acesta, sub colții unei lighioane; să fii sfîrtecat și spintecat; să simți pe față răsuflarea fierbinte a fiarei și laba-i uriașă strivindu-ți pieptul!

O clipă, totul păru încremenit. Clayton sta țeapăn, cu sulita ridicată. După un timp, un foșnet slab îi dădu de veste că făptura ascunsă îndărătul tufișului se furișă tîrîș. Se pregătea să se năpustească. În cele din urmă, tînarul văzu la mai puțin de șapte metri trupul prelung, flexibil, musculos și capul roșiatic al unui leu uriaș, cu coamă arămie.

Lighioana se tîra pe pîntece, înaintînd foarte încet. Cînd ochii ei întîlniră ochii lui Clayton se opri și cu mare încetineală și precauție, își trase labele dindărăt sub ea. Omul o urmărea cu moartea în suflet, temîndu-se să-și lanseze sulita și neputincios s-o ia la fugă. Deodată auzi un zgomot în copacul de deasupra lui. „Vreun nou pericol” — gîndi Clayton, dar nu îndrăzni să-și desprindă privirile de la globurile galben-verzui pironite asupra-i. Urmă un zbîrnîit asemănător cu acela al unei coarde de banjo cînd pleznește și în aceeași clipă, o săgeată se înfipse în pielea galbenă a leului culcat.

Cu un urlet de durere și de furie, fiara sări în sus, dar Clayton se împletici și căzu pe o parte, iar cînd se întoarse din nou ca să-l înfrunte pe furiosul rege al animalelor, fu îngrozit de priveliștea ce i se înfățișă. Aproape simultan cu încordarea leului care se pregătea să-și reînnoiască atacul, un gigant pe jumătate gol pică din copac drept pe spatele dihaniei. Cu iuțeala fulgerului, un braț armat în mușchi ca de oțel încercui grumazul

uriaș și colosul fu ridicat din spate, în timp ce răgea și bătea aerul cu labele — ridicat cu aceeași ușurință cu care Clayton ar fi luat în brațe un cățel.

Scena aceasta la care a fost martor în penumbra amurgului din jungla africană se întipări pe vecie în mintea englezului. Omul din fața lui era intruchiparea perfecțiunii fizice și a forței de nedescris; dar nu pe aceste attribute se întemeia el în lupta cu anjmalul uriaș, pentru că, oricât de puternici ar fi fost mușchii sai, nu însemnau nimic în comparație cu ai lui Numa. Omul își datora supremația agilității sale, inteligenței și cuțitului său lung și ascuțit. Brațul drept continua să strângă grumazul leului ca într-o menghină, în timp ce mîna stîngă înfîgea mereu cuțitul în porțiunea neprotejată de sub umărul stîng. Fiara întăritată se smucea în sus și îndărăt, pînă ajunse să se țină vertical, proțăpită pe picioarele din spate, luptînd neputincios în această nefirească poziție.

Dacă lupta s-ar mai fi prelungit cîteva secunde, poate că rezultatul ei ar fi fost altul, dar totul se petrecu atît de repede, încît leul abia de avu timp să-și revină din nedumerirea surprizei, că se și năruî, mort, la pămînt. Apoi straniul personaj care-l răpusese se urcă în picioare pe stîrv și zvîrlindu-și pe spate capul sălbatic și frumos, scoase strigătul acela înfiorător care, cu cîteva minute mai înainte, îl speriasse atît de cumplit pe Clayton.

Dinaintea lui se înălța un tînr gol, cu excepția unei piei ce-i acoperea coapsele și a unor podoabe barbare la brațe și la glezne; pe piept îi atîrna un medalion bătut în nestemate, care strălucea pe pielea-i netedă și arămie. Cuțitul de vînătoare fusese din nou vîrît în teacă și omul își aduna acum arcul și tolba cu săgeți, pe care le aruncase cînd sărise în spinarea leului.

Clayton se adresă străinului în englezește, mulțumindu-i pentru vitejia cu care-l salvase și complimentîndu-l pentru forța miraculoasă și îndemînarea de care dăduse dovadă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu o privire intensă și o ușoară ridicare a umerilor puternici, ceea ce ar fi putut să însemne ori o minimalizare a serviciului adus, ori necunoașterea limbii lui Clayton.

După ce își puse din nou pe umăr arcul și săgețile, omul sălbatic, pentru că așa îl socotea Clayton, își scoase din nou cuțitul și cu mare iscusință, despică vreo duzină de halci de carne din leșul animalului.

Apoi, lăsîndu-se pe vine, porni să mănînce, după ce mai întîi îi făcu semn lui Clayton să poftască la ospăț. Dinții albi și puternici se

înfigeau cu vădită poftă în carnea crudă din care se prelingeau picături de sânge, dar Clayton nu se putu hotărî să împartă această delicată cu ciudata sa gazdă; în schimb îl cercetă stăruitor și îi trăsni prin minte că acesta o fi Tarzan din neamul maimuțelor, al cărui bilet îl găsiseră pe ușa cabanei în dimineața aceleiași zile. Dar în acest caz ar fi trebuit să vorbească englezește.

Clayton încercă din nou să lege o discuție cu omul-maimuță; însă răspunsurile, de astă dată exprimate vocal, sunară într-o limbă ciudată, care semăna cu trăncăneala maimuțelor amestecată cu mîrîielile vreunei jivine.

Nu, omul acesta nu putea fi Tarzan din neamul maimuțelor pentru că, vezi bine, nu știa o boabă de engleză.

După ce Tarzan sfîrși ospățul, se ridică și arătînd cu degetul în direcția opusă celei pe care o urma Clayton, o porni prin junglă într-acolo. Clayton, uimit și descumpănit, șovăi să-l urmeze, fiind convins că-l înfundă mai adînc în labirintul pădurii, dar omul-maimuță, văzînd că n-avea chef să vină după el, se întoarse și apucîndu-l de haină, îl trase pînă se încredința că tînărul înțelesese ceea ce i se cerea. Apei îl lăsă să-l urmeze de bună voie.

Englezul, ajungînd în cele din urmă la concluzia că era prizonier, nu văzu altă soluție decît să-l urmeze pe cel care-l capturase și astfel străbătură încet jungla în timp ce zăbranicul nopții din pădurea de nepătruns se înfășură în jurul lor, iar pașii furișați ai labelor căptușite cu pernițe se amestecau cu trosnetele rămurelelor ce se frîngeau și cu chemările vieții sălbatice de care Clayton se simțea împresurat.

Deodată, Clayton auzi ecoul îndepărtat al unei arme de foc; o singură împușcătură, apoi tăcere.

În cabana de pe plajă, două femei inspăimîntate se strîngeau în brațe, chircindu-se pe băncuța joasă, în întunericul din ce în ce mai adînc.

Negresa hohotea isteric, blestemînd yiuua nefericita cînd plecase din dragul ei Maryland, în timp ce fata albă, cu ochii uscați și aparent calmă, era sfîșiată de temeri și presimțiri lăuntrice. Nu se temea atît pentru ea cît pentru cei trei bărbați pe care-i știa pribegind prin hăurile de beznă ale junglei sălbatice, dinspre care răzbeau acum neîncetat urletele și răgetele, lătrăturile și mîrîitul inspăimîntătorilor și crîncenilor ei locuitori, hăituind prada.

Și deodată se auzi zgomotul unui corp greoi care se freca de peretele cabanei. June putea desluși pașii vătuiți călcînd în băătura casei. O clipă, totul fu învăluit în tăcere, pînă și vacarmul pădurii păru să se fi stins

într-un murmur slab; apoi auzi deslușit sforăitul fiarei în fața ușii, la șaizeci de centimetri de locul unde se pitea ea. Instinctiv, fata fu scuturată de un fior și se strînse mai tare lângă negresă.

— Sst! șușoti ea. Ssst, Esmeralda!

Pentru că sughițurile de plîns și gemetele femeii păreau să fi atras făptura aceea care se opintea dincolo de peretele subțire.

Se auzi un rîcîit ușor pe lemnul ușii. Bestia încerca să forțeze intrarea; dar după un timp, zgomotul încetă și fata auzi din nou pașii labelor capitonate furișându-se în jurul cabanei. Iarăși se opriră — de astă dată dedesubtul ferestrei, asupra căreia se pironiră ochii îngroziți ai fetei.

— Dumnezeule! murmură ea, deoarece în clipa aceea, profilat pe cerul scăldat de lună, se decupa în cadrul ferestrei zăbrelite capul unei leoaice uriașe. Ochii licăritori erau ațintiți asupra-i cu o intensă ferocitate. Esmeralda, privește! șopti fata. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să facem? Uită-te! Repede! La fereastră!

Esmeralda, cuibărindu-se și mai strîns lângă stăpîna ei, aruncă un ochi speriat spre micul pătrat prin care pătrundea clarul de lună, taman în clipa cînd leoaica scoase un mîrîit gros, sălbatic. Priveliștea care întîmpină privirea sărmaneii femeii însemnă prea mult pentru nervii ei supraîncordați.

— Oh, Gaberelle! strigă negresa și lunecă pe podea, o masă uriașă, inertă.

Un răstimp ce păru lung cît o eternitate, fiara rămase cu labele din față proptite pe pervaz, zgîindu-se în mica încăpere. După aceea se apucă să încerce cu ghearele trăinicia grilajului de lemn.

Fata aproape că încetase să respire cînd, spre ușurarea ei, capul dispăru și auzi pașii fiarei îndepărîtîndu-se de fereastră. Dar nu trecu mult și se apropiară din nou de ușă și din nou fiara începu să rîcîie; de astă dată cu forță sporită pînă ce namila se porni să scrijelească scîndurile groase, în dorința-i aprigă de a-și înhăța victimele lipsite de apărare.

Dacă Jane ar fi cunoscut extraordinara trăinicie a ușii clădite bucată cu bucată, s-ar fi temut mai puțin de un atac al leoaicei pe această cale.

— La fel de puțin își închipuise John Clayton, cînd cioplise acea poartă rudimentară dar rezistentă, că într-o bună zi, cu douăzeci de ani mai tîrziu, va sluji să ocrotească o frumoasă și tînăra americană — care nici nu era născută pe vremea lui — împotriva colților și ghearelor unei lighioane mîncătoare de oameni.

Timp de douăzeci de minute bune, jivina sforăi și scrijeli la ușă, slobozind cînd și cînd un răcnet fioros, sălbatic, de furie zadarnică. În cele din urmă totuși renunță la strădania ei și Jane o auzi reîntorcîndu-se la fereastră, dedesubtul căreia se opri o secundă, pentru ca apoi să se arunce cu toată greutatea în împletitura de zăbrele mîncate de vreme.

Fata auzi vergelele de lemn pîrîind sub povară; totuși vergelele rezistară și namila se prăbuși la pămînt. Leoaica repetă, iar și iar, aceeași tactică, pînă cînd, îngrozita prizonieră din cabană văzu o porțiune din zăbrele cedînd și în aceeași clipă, o labă enormă și capul animalului apărură înăuntru. Încetul cu încetul, grumazul vînjos și umerii îndoiau și lărgeau zăbrelele, iar trupul mlădios pătrundea tot mai mult în încăpere.

Ca în transă, fata se ridică, apăsîndu-și inima cu palma și privind cu ochii dilatați de groază fiara ce-și rînjea colții la mai puțin de trei metri depărtare. La picioarele ei, zăcea negresa în nesimțire. Ah, de-ar putea s-o trezească, poate că strădaniile lor unite ar izbuti să izgonească aprigul și sîngerosul intrus. Jane se aplecă și apucă femeia de umăr. O zgîlții zdravăn.

— Esmeralda! Esmeralda! îi strigă. Ajută-mă, altfel sîntem pierdute!

Esmeralda deschise încet ochii. Primul lucru asupra căruia îi căzură privirile fură colții leoaicei hămesite, de pe care se prelingeau balele. Cu un urlet de groază, biata femeie se ridică în patru labe și în această postură, începu să alerge prin cameră, strigînd cît o ținea gura: O, Gaberelle! O, Gaberelle!

Esmeralda cîntărea vreo sută patruzeci de kilograme și graba ei extremă, dimpreună cu corpolența-i extremă produsese un efect uluitor mai ales cînd negresei îi veni cheful să circule în patru labe. O clipă, leoaica rămase încremenită, holbîndu-se la Esmeralda, care fugea de zor, avînd, pare-se, drept țintă dulapul, în care încercă să-și propulseze mătăhălosul trup; dar cum distanța dintre rafturi era doar de vreo treizeci de centimetri, nu reuși să-și vîre decît capul; drept care, cu un răcnet final ce făcu să pălească toate zgomotele junglei, leșină din nou.

O dată cu leșinul Esmeraldei, leoaica își reînnoi eforturile de a-și introduce trupul masiv printre zăbrelele șubrezite.

Fata, albă ca varul și țeapănă, stînd rezemată de peretele din fund, își scormonea mintea în căutarea vreunei porțițe de scăpare. Deodată, mîna cu care-și apăsa puternic pieptul simți conturul rigid al revolverului lăsat de Clayton, mai înainte, în aceeași zi. Îl smulse iute din locul unde-l ascunsese

și țintind din plin capul leoaicei, apăsă pe trăgaci. Urmă o țîșnire de foc, bubuitul descărcării și un răget de durere și furie ca răspuns din partea animalului.

Jane Porter văzu namila dispărînd de la fereastră, apoi leșină la rîndul ei, revolverul căzîndu-i alături.

Sabor însă nu fusese ucisă. Glonțul îi săpase doar o rană dureroasă într-unui din umerii ei uriași. Numai surpriza fulgerării orbitoare și a detunăturii asurzitoare o determinară să se retragă pripit, dar vremelnic. O clipă mai tîrziu se repezi la zăbrele și trase cu o furie reînnoită, însă cu ceva mai puțin efect, din cauză că nu se mai putea folosi de membrul rănit.

Iși văzu prada — cele două femei — zăcînd în nesimțire pe podea. Nu mai avea de întîmpinat deci nici o rezistență. Carnea din care avea să se înfrupte se găsea acolo, în fața ei; Sabor nu trebuia decît să-și croiască drum printre zăbrele ca s-o poată lua. Centimetru cu centimetru, își împingea trupul greu prin spărtură. Iată, capul răzbise în întregime, apoi laba din față, cu omoplat cu tot. Grijulie, își ridică iaba rănită pentru a o introduce ușurel pe sub barele apăsătoare. Încă o clipă și ambii omoplați fiind dincolo de zăbrele, corpul mlădios, cu coapsele-i înguste, avea să lunece cu repeziciune.

Asupra acestei priveliști deschise din nou ochii Jane Porter.

15.ZEUL PĂDURII

Cînd Clayton auzi detunătura armei de foc, fu cuprins de temeri și îngrijorări chinuitoare. Știa că era posibil ca unul dintre mateloți să fi tras; dar faptul că-i lăsase revolverul lui Jane, adăugîndu-se la starea lui de surescitare nervoasă, îi dădea o convingere bolnăvicioasă că fata este amenințată de o mare primejdie. Poate chiar în această clipă încerca să se apere împotriva cine știe cărei sălbăticiuni, om sau animal.

Clayton nu-și putea da scama decît foarte vag de ceea ce se petrecea în mintea straniului său capturator sau ghid; era însă lucru vădit că auzise împușcătura și că aceasta îl afectase într-un anumit fel, pentru că își iuți atît de simțitor mersul, încît englezul, poticnindu-se orbește în drumul său și căznindu-se zadarnic să țină pasul cu el, căzu de douăsprezece ori în tot atîtea minute; curînd fu lăsat, fără speranță, în urmă.

Temîndu-se ca nu cumva să se piardă din nou, fără nici o nădejde, începu să strige după omul sălbatic care i-o luase înainte și după o clipă, avu mulțumirea să-l vadă lăsîndu-se jos, ușor, lîngă el, din crăcile de deasupra capului.

O secundă, Tarzan îl privi atent pe tînăr, ca și cum nu se putea hotărî cum e mai bine să procedeze; apoi, îndoindu-se în fața lui Clayton, îi făcu semn să se prindă de gîtul lui și luîndu-l pe alb cîrcă, o porni prin copaci.

Niciodată în viața lui, tînărul englez n-avea să uite următoarele cîteva minute pe care le trăi atunci. Purtat pe sus, printre ramurile care se legănau și se încovoiau, înainta cu, ceea ce i se părea lui, o uimitoare repeziciune, în timp ce Tarzan bombănea din pricina încetinelii cu care mergea.

Din vîrfurile unei crengi foarte înalte, iscusita făptură sări, cu Clayton în spinare, descriind un arc amețitor, într-un copac vecin; apoi, pe un parcurs de circa o sută de iarzi, picioarele îndemînatice călcară pe o împletitură de ramuri încolăcite una în jurul alteia, balansîndu-se ca un acrobat pe sîrmă deasupra prăpastiei de verdeață de dedesubt.

De la prima senzație de spaimă care-l înghețase, Clayton trecu la o vie admirație și invidie față de mușchii extraordinari și de miraculosul simț de orientare care-l călăuzea pe acest zeu al pădurii prin întunericul de smoală al nopții, făcîndu-l să se miște cu aceeași ușurință și siguranță cu care Clayton s-ar fi plimbat pe o stradă londoneză în miezul zilei.

Din cînd în cînd pătrundeau în cîte un loc unde frunzișul era mai puțin compact și razele argintii ale lunii iluminau, în fața ochilor uluiți ai lui Clayton, drumul straniu pe care îl străbăteau.

În asemenea momente, omul aproape că-și pierdea răsuflarea la vederea hăului îngrozitor ce se căsca sub ei, pentru că Tarzan urma calea cea mai ușoară, ce ducea adeseori la înălțimi de peste treizeci de metri deasupra solului.

Și totuși, în ciuda aparentei viteze cu care înaintau, în realitate, Tarzan își dibuia drumul cu relativă încetineală, căutînd întruna ramurile cele mai puternice, care să poată susține dubla greutate.

La un moment dat ajunseră în luminișul dinaintea plajei. Urechile agere ale lui Tarzan deslușiră zgomotele neobișnuite ale strădaniei Saborei de a-șj croi cu forță drum printre zăbrele, iar Clayton avu impresia că picaseră de-a dreptul pe pămînt de la o înălțime de treizeci de metri, atît de

amețitoare fu coborîrea lui Tarzan. Și totuși atinseră pământul aproape fără nici o hurducătură; cînd Clayton își desfăcu brațele din jurul gîtului omului-maimuță, îl văzu țîșnind ca o veveriță spre partea laterală a cabanei. Englezul sări iute după el, la timp ca să vadă labele din spate ale unei lighioane uriașe, gata să dispară pe fereastră.

Cînd Jane deschise ochii și ghici pericolul inevitabil care o amenința, renunță în inima ei tînără și curajoasă la orice urmă da speranță. Dar în clipa aceea, spre marea ei surprindere, observă că animalul uriaș era tras înapoi pe fereastră, iar în clarul de lună din fundal se conturară capetele și umerii a doi bărbați.

Clayton, după ce ocolise cabana și zărise dihania dispărînd înăuntru, îl văzu totodată pe omul-maimuță că se agață cu amîndouă mîinile de coada lungă a animalului și proptindu-se cu ambele picioare pe peretele lateral, își adună toate puterile în efortul de a trage jivina afară din casă.

Clayton se grăbi să-l ajute, însă omul-maimuță bodogăni ceva pe un ton de poruncă, iar Clayton știu că era un ordin, deși nu înțelese nimic. În urma strădaniilor lor reunite, trupul masiv începu să fie tras îndărăt pe fereastră și în acea secundă, Clayton își dădu seama de bravura și de tenacitatea faptei săvîrșite de tovarășul său.

Ca un om despuiat să îndepărteze, trăgînd de coadă, o fiară devoratoare de oameni, care urla turbată și se agăța cu ghearele și asta numai pentru a salva o tînără albă, străină, părea într-adevăr un eroism suprem.

În ce-l privește pe Clayton, lucrurile aveau cu totul alte rațiuni, căci fata nu numai că făcea parte din categoria și din rasa lui, dar era unica femeie din lume care-i cîștigase iubirea. Deși știa bine că leoaica ar fi isprăvit cu ei în doi timpi și trei mișcări Tarzan trăgea din răspuțeri ca s-o îndepărteze de Jane Porter. Apoi Clayton își aminti de lupta dintre acest om și leul cu coama arămie, luptă la care asistase cu puțin înainte și se simți mai încrezător.

Tarzan continua să dea ordine pe care Clayton nu le înțelegea. Încerca să-i spună acestui om alb, nătîng, să împlînte în spinarea și în coapsele Saborei săgețile lui otrăvite și să-i înfigă în inimă cuțitul de vînătoare, lung și subțire, care-i atîrna la șold; dar omul nu prirepea și Tarzan nu se încumeta să slăbească strînsoarea ca să-și scoată singur armele, căci vedea bine că omul ăsta alb, sfrijit, n-ar fi izbutit s-o țină singur pe Sabor nici măcar o secundă.

Încetul cu încetul, leoaica ieșea pe fereastră, în cele din urmă îi traseră afară omoplații. Și-atunci Clayton văzu lucrul cel mai de necrezut. Tarzan, scormonindu-și mintea pentru a găsi un mijloc de a stăvili cu o singură mînă bestia turbată, își aduse deodată aminte de lupta lui cu Terkoz și cînd omoplații uriași ieșiră pe fereastră, așa încît leoaica rămăsese agățată de pervaz numai cu labele din față, Tarzan își desfăcu brusc brațele din jurul nărilor.

Cu repeziciunea șarpelui care se azvîrle asupra victimei, se aruncă și el în spatele Saborei, brațele lui tinere încercînd și izbutind figura „plin Nelson” asupra gîtului leoaicei, așa cum învățase în ziua aceea cînd repurtase victoria în lupta corp la corp cu Terkoz. Cu un răget, leoaica se răsturnă pe spate, căzînd cu toată greutatea peste dușmanul ei; dar uriașul cu plete negre își spori și mai mult încleștarea.

Plesnind și sfîșiiind cu labele pămîntul și văzduhul, Sabora începu să se rostogolească și să se arunce ba într-o parte, ba în alta, în strădania ei de a scăpa de ciudatul ei adversar; dar din ce în ce mai puternică era apăsarea barelor de oțel care-i împingeau capul tot mai jos, în pieptul roșiat. Și tot mai sus se deplasau antebrațele de fier ale omului-maimuță pe ceafa Saborei, iar zbaterile leoaicei erau tot mai lipsite de vlagă.

În cele din urmă, Clayton văzu, în clarul de lună argintat mușchii imenși ai omoplaților lui Tarzan și bicepșii săi proiectîndu-se în afară ca niște corzi puternic înnodate. Urmă un ultim și susținut efort din partea omului-maimuță și vertebrele gîtului Saborei trosniră cu un pîrîit puternic.

Într-o clipă, Tarzan sări în picioare și pentru a treia oară în aceeași zi, Clayton auzi sălbaticul răgnet de victorie al gorilei-mascul. Apoi auzi vocea îngrozită a tinerei Jane:

— Cecil... domnule Clayton! Ce înseamnă asta? Ce este?

Alergînd iute la ușa cabanei, Clayton îi strigă că toate sînt în regulă și-i ceru să deschidă. Jane ridică, pe cît de repede putu, bara mare de lemn și-l trase pe Clayton înăuntru.

— Ce-a fost răcnetul ăsta înfiorător? șopti Jane, strîngîndu-se cît mai aproape de Clayton.

— A fost strigătul de izbîndă al omului care ți-a salvat viața, domnișoară Porter. Așteaptă, ți-1 aduc îndată ca să-i poți mulțumi.

Fata, înspăimîntată, nu voia să rămînă singură, așa încît îl însoți pe Clayton acolo unde zăcea leșul leoaicei.

Tarzan din neamul maimuțelor se făcuse nevăzut. Clayton îl strigă de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns și în cele din urmă, cei doi se întoarseră în adăpostul sigur, oferit de interiorul cabanei.

— Ce strigăt înfiorător! exclamă Jane. Tremur toată numai cât îmi amintesc de el. Nu-mi spune că un gîtlej omenesc a putut scoate asemenea răcnet hidos și înfiorător.

— Ba da, domnișoară Porter — răspunse Clayton — sau dacă nu era gîtlejul unui om, atunci era al unui zeu al pădurii.

După aceea îi istorisi aventurile trăite de el alături de acea stranie făptură și felul în care omul sălbatic îi salvase de două ori viața; îi descrie apoi miraculoasa forță, agilitate și vitejie ale acestei ființe cu piele arămie și chip frumos.

— Nu înțeleg nimic — încheie Clayton. La început am crezut că s-ar putea să fie Tarzan din neamul maimuțelor, dar nici nu vorbește, nici nu înțelege englezește, așa că teoria nu ține.

Mă rog, oricine ar fi, îi datorăm viețile noastre, încît mă rog Domnului să-l binecuvînteze și să-l ocrotească în această aprigă și sălbatică junglă.

— Amin! adăugă Clayton cu căldură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am murit? Cei doi se întoarseră spre a o vedea pe Esmeralda ridicîndu-se pe podea în capul oaselor și rostogolindu-și ochii mari în toate direcțiile, ca și cum nu se putea încrede în mărturiile lor asupra tărîmului pe care se află.

Și abia acum se dezlănțui reacția tinerei Jane Porter, care se trînti pe băncuță, cutremurată de hohote de rîs nervos.

16.,„EXTREM DE REMARCABIL"

La câteva mile depărtare spre sud de cabană, pe un petic de plajă nisipos, stăteau doi bătrîni, discutînd în contradictoriu. Dinaintea lor se așternea nemărginitul Atlantic; în spatele lor, Continentul Negru. De jur împrejur îi împresurau tenebrele de nepătruns ale junglei.

Lighioane sălbatice răgeau și urlau; zgomote cumplite și lugubre le asaltau urechile. Rătăciseră mile întregi în căutarea taberei, pornind însă mereu în direcție greșită. Erau pierduți, la fel de iremediabil pierduți de parcă ar fi fost duși pe altă lume.

În asemenea clipe, de bună seamă, fiecare fibră a creierelor lor ar fi trebuit să fie concentrată asupra chestiunii vitale a minutului respectiv: problema, pentru ei de viață și de moarte, cum să facă să regăsească tabăra.

Samuel T. Philander vorbea:

— Dar, dragă domnule profesor, eu îmi mențin punctul de vedere că, dacă Ferdinand și Isabella nu i-ar fi cucerit pe mauri în secolul al XV-lea, omenirea ar fi fost astăzi cu o mie de ani mai avansată față de nivelul de civilizație la care ne găsim. Maurii erau un neam funciarmente îngăduitor, receptiv, liberal, un popor de agricultori, meșteșugari și neguțători, adică exact tipul de oameni care au făcut posibile civilizațiile pe care le întâlnim azi în America și în Europa, în timp ce spaniolii...

— Țțț, Țțț, domnule Philander, îi curmă vorba profesorul Porter, religia lor însemna un obstacol categoric în calea posibilităților pe care le sugerezi dumneata. Mahomedanismul a fost, este și va fi întotdeauna un mijloc de subminare a progresului științific, care a marcat...

— Vai de mine, domnule profesor! exclamă domnul Philander, care-și întorsese privirea spre junglă. Am impresia că se apropie ceva de noi.

Profesorul Archimedes Q. Porter se întoarse în direcția indicată de domnul Philander cel miop.

— Țțț, Țțț, domnule Philander, îl dojeni el, de câte ori trebuie să-ți atrag atenția că numai o concentrare absolută a facultăților spirituale îți poate permite să atingi înaltul nivel intelectual necesar soluționării importantelor probleme care se ivesc în câmpul de gândire al minților luminate? Și acum te fac vinovat de o flagrantă încălcare a politetei, întrerupându-mă din argumentarea mea erudită doar pentru a-mi atrage atenția asupra unui patruped de genul Felis.

— Dumnezeule, domnule profesor, un leu?! strigă domnul Philander, ațintindu-și ochii miopi în direcția formei confuze ce se profila pe fundalul întunecat al vegetației tropicale.

— Da, da, domnule Philander, dacă ții să folosești terminologia vulgară. Dar, după cum îți spuneam...

— Dumnezeule mare, domnule profesor! îl întrerupse din nou domnul Philander. Îngăduiți-mi să vă spun că, fără îndoială, maurii, care au fost robiți în secolul al XV-lea, vor continua, cel puțin pentru moment, să se afle în aceeași regretabilă condiție, chiar dacă noi am amîna discuția asupra acestei calamități mondiale pînă am reuși să obținem încîntătoarea imagine

a îndepărtării aceluia felis carnivora, care e cunoscut a fi cu atât mai generos cu cât e mai departe.

Între timp, leul se apropiase, cu o calmă demnitate, pînă la vreo zece pași de cei doi oameni, unde se opri, urmărindu-i plin de curiozitate.

Clarul de lună inunda plaja și ciudatul grup se zugrăvea deslușit pe nisipul gălbui.

— Condamnabil, extrem de condamnabil! exclamă profesorul Porter, cu o urmă de iritare în glas. Niciodată, domnule Philander, niciodată în viața mea n-am pomenit să i se permită unui asemenea animal s-o ia razna afară din cușcă. Voi raporta negreșit această scandaloaasă încălcare de etică, directorilor grădinii zoologice celei mai apropiate.

— Foarte just, domnule profesor, încuviință domnul Philander și cu cât o veți face mai curînd, cu atât mai bine. Haideți s-o facem acum!

Luîndu-l pe profesor de braț, domnul Philander porni în direcția care părea să mărească depărtarea dintre ei și leu. Parcurseseră doar o scurtă distanță, cînd, întorcînd capul, domnul Philander constată cu groază că leul venea după ei. Încleșta mai puternic brațul profesorului, care protestă și-l sili să mărească viteza.

— După cum îți spuneam, domnule Philander, reluă profesorul Porter...

Domnul Philander mai furișă o privire în spate. Leul își iuțise la rîndul său pasul și menținea cu îndărătnicie aceeași distanță între el și ei.

— Ne urmărește! icni domnul Philander, luînd-o fugă.

— Țțț, Țțț, domnule Philander, îl muștră profesorul, fuga aceasta rușinoasă nu cadrează cu niște oameni de litere. Ce-ar gîndi despre noi prietenii care s-ar întîmpla să fie pe stradă și să asiste la isprăvile noastre atât de poznașe? Te rog, haide să procedăm cu mai multă distincție.

Domnul Philander mai aruncă o privire îndărăt. Leul înainta în salturi elastice și se afla la cinci pași în urma lor.

Domnul Philander își retrase mîna de pe brațul profesorului și o rupse la fugă într-o viteză care ar fi făcut cinste oricărei echipe universitare de cros.

— După cum îți spuneam, domnule Philander strigă profesorul Porter în timp ce, metaforic vorbind, își luă și el picioarele la spinare.

Avusese aceeași fugară viziune, peste umăr, a unor ochi galbeni și feroci, precum și a unui bot întredeschis la o uimitoare apropiere de persoana sa.

Profesorul Archimedes Q. Porter, cu cozile redingotei fluturînd și cu cilindru-i de mătase lucioasă, fugea prin noaptea scăldată de lună, ținîndu-se strict pe urmele domnului Samuel T. Philander.

În fața lor, un ieșind al junglei se sfîrșea într-un promontoriu îngust și înspre refugiul copacilor pe care-i vedea acolo își îndreptă domnul Samuei T. Philander prodigioasele salturi și Țopăieli, în timp ce din tenebrele aceluiași loc, doi ochi ageri urmăreau cursa cu mare interes și prețuire.

Tarzan din neamul maimuțelor privea, hlizindu-se, acest joc de-a.. hoții și vardiștii!

Știa bine că cei doi oameni erau în siguranță în ce privește un eventual atac din partea leului. Simplul fapt că Numa nu se repezise imediat la o pradă atît de lesnicioasă era de ajuns pentru Tarzan, înzestrat cu desăvîrșita cunoaștere a pădurii, ca să-l încredințeze că leul mîncase pe săturate.

S-ar fi putut ca lighioana să-i hăituiască pînă i s-ar fi făcut din nou foame; dar, după toate probabilitățile, dacă nu-l întăritau, leul avea să se plictisească curînd de sport și să se mistuie în junglă.

Într-adevăr, singurul pericol ar fi fost ca unul dintre oameni să se împiedice și să cadă; în acest caz, diavolul galben s-ar fi năpustit într-o clipită asupra-i, iar bucuria de a ucide ar fi fost o ispită prea mare ca să-i poată rezista.

Așa încît Tarzan lunecă repede pe o cracă mai joasă, în dreptul fugarilor care se apropiau și cînd domnul Samuei T. Philander, gîfîind și suflînd din greu, ajunsese dedesubtul lui, prea sleit de puteri ca să se mai poată cățara pe o creangă, Tarzan se aplecă și apucîndu-l de gulerul hainei, îl săltă pe ram, alături de el.

O clipă mai tîrziu se ivi și profesorul în zona prietenoasei înșfăcări și la rîndul său, fu tras în sus, în adăpost, exact în secunda cînd dezamăgitul Numa, cu un răget, făcu un salt pentru a-și dobîndi prada ce+i scăpa.

Un scurt răstimp, cei doi bărbați se cramponară, gîfîind, de ramura puternică, în timp ce Tarzan, cu spațele lipit de trunchiul copacului, îi urmărea cu un amestec de curiozitate și amuzament.

Profesorul rupse primul tăcerea.

— Sînt profund întristat, domnule Philander, că ai dat dovadă de o asemenea lipsă de bărbăție în prezența unui specimen din ordinele

inferioare și că, prin crasa dumitale lașitate, m-ai obligat să mă extenueze în asemenea mod neobișnuit pentru a-mi putea continua expunerea. Așa cum îți spuneam, domnule Philander, înainte de a mă fi întrerupt, maurii...

— Domnule profesor Archimedes Q. Porter — i-o reteză domnul Philander — a sosit vremea când răbdarea devine o crimă, iar josnicia se împodobește cu mantia virtuții. M-ai acuzat de lașitate. Ai insinuat că dumneavoastră ai luat-o la fugă doar ca să mă ajungeți pe mine din urmă și nu ca să scăpați din ghearele leului. Luați seama, domnule profesor Archimedes Q. Porter! Sînt un om disperat! Îmboldit de-o suferință îndelung îndurată și viermele ajunge să se răscoale.

— ȚȚȚ, ȚȚȚ, domnule Philander, ȚȚȚ, ȚȚȚ, îl dojeni profesorul, ai uitat ce-i buna-cuviință!

— N-am uitat nimic, domnule profesor Archimedes Q. Porter, dar credeți-mă, nu mai am mult pînă să uit de înalta dumneavoastră poziție în lumea științei și de tîmplele dumneavoastră cărunte...

Profesorul rămase tăcut cîteva minute și întunericul îi ascunse zîmbetul îndîrjit ce-i schimonosi fața zbîrcită.

— Uite ce-i, Philander Sfrijitu, rosti în cele din urmă pe-un ton oțărît, dacă ți s-a făcut de o chelfăneală, scoate-ți haina și vino jos pe pămînt și-o să-ți dau o lecție așa cum ți-am mai dat în urmă cu șaizeci de ani pe alea din spatele șopronului lui Evans Purcelul.

— Ark! exclamă uimit domnul Philander. Dumnezeu, ce frumos sună asta ! Ark, cînd ești uman te iubesc; dar s-ar zice că de douăzeci de ani încoace ai uitat să fii uman!

Profesorul ridică o mîină bătrînă, osoasă, tremurătoare și dibui pe întuneric, pînă găsi umărul vechiului său prieten.

— Iartă-mă, Sfrijitule! rosti el cu duioșie. Nu chiar de douăzeci de ani și Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu uman de dragul lui Jane și de dragul tău, de-atunci de cînd tot el mi-a luat-o pe cealaltă Jane.

O altă mîină bătrînă se ridică dinspre partea domnului Philander pentru a strînge mîna care se rezema pe umărul său și nici un alt mesaj nu ar fi putut stabili o comunicare mai directă între o inimă și cealaltă.

Cîteva minute nu-și spuseră nimic. Sub ei, leul pășea iritat în sus și-n jos. Cel de-al treilea om din copac stătea ascuns în umbrele dese ce învăluiau tulpina. Și el era tăcut — nemișcat ca o imagine gravată.

— M-ai ridicat sus în copac la momentul oportun, spuse în cele din urmă profesorul. Vreau să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața.

— Dar nu te-am ridicat eu, profesore! replică domnul Philander. Cerule! Emoția momentului m-a făcut să uit că și eu am fost tras în copac de un factor exterior; presupun că mai e cineva sau ceva în acest copac împreună cu noi.

— Cum? făcu profesorul Porter. Ești sigur, domnule Philander?

— Mai mult ca sigur, domnule profesor, replică domnul Philander, apoi adăugă: Cred că trebuie să mulțumim respectivului factor. S-ar putea să se afle chiar alături de dumneavoastră, domnule profesor.

— Cum? Ce tot spui? Țțț, Țțț, domnule Philander, Țțț, Țțț! Făcu profesorul Porter, trăgându-se mai aproape de domnul Philander.

În clipa aceea i se năzări lui Tarzan din neamul maimuțelor că Numa se fițuise destul pe sub copac, astfel încât își înălță capul tînăr spre ceruri și în urechile mortificate ale celor doi bătrîni, răsună aprigul strigăt de provocare al antropoidelor.

Cei doi prieteni, cuibăriți în echilibru instabil pe creanga copacului, îl văzură pe mareșul leu oprindu-se din neastîmpărata-i naveta de îndată ce racnetul cumplit îi izbi urechile, apoi strecurîndu-se în junglă, unde se facu nevăzut.

— Pîna și leul tremură de frică, șopti domnul Philander..

— Remarcabil, extrem de remarcabil... murmură profesorul Porter, agățîndu-se cu disperare de domnul Philander pentru a-și redobîndi echilibrul, pe care spaima subită i-l periclitase.

Dar din nefericire pentru amîndoi, în chiar acel moment, centrul de greutate al domnului Philander atîrna în gol, așa încît n-a fost nevoie decît de slabul impuls oferit de greutatea adițională a profesorului Porter pentru a-l răsturna pe devotatul său secretar de pe cracă.

O clipă, amîndoi se clătinară, apoi, cu țipete unite și cît se poate de necărturărești, căzură din copac, înlănțuiți într-o frenetică îmbrățișare.

Trebuiră să treacă mai multe minute pînă cînd unul din ei să cuteze a se clinti, amîndoi fiind convinși că o asemenea încercare se va solda cu atîtea rupturi și fracturi, încît nu va mai exista nici o posibilitate să-și continue drumul.

În cele din urmă, profesorul Porter încercă să-și miște un picior. Spre surprinderea lui, piciorul răspunse comenzilor ca și în trecut. Atunci făcu aceeași încercare cu piciorul pereche și-l întinse în față.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! murmură el.

— Slavă Domnului, profesore, șopti domnul Philander cu fervoare. Deci n-ai murit?

— ȚȚȚ. ȚȚȚ. Domnule Philander, ȚȚȚ, ȚȚȚ, îl preveni profesorul Porter, încă nu știu cu certitudine.

Cu infinită grijă, profesorul Porter își flutură brațul drept. Fericire! Era intact. Ținându-și răsuflarea, își flutură și brațul stîng pe deasupra corpului trîntit la pămînt — și acesta se mișca!

— Remarcabil, extrem de remarcabil! rosti el.

— Cui semnalizați, domnule profesor? întrebă domnul Philander pe un ton ațîțat de curiozitate.

Profesorul Porter nu catadicsi să răspundă acestei întrebări puerile. Dar își ridică ușurel capul de pe pămînt, mișcîndu-l de vreo șase ori în față și în spate.

— Extrem de remarcabil! șopti el. Rămîne intact.

Domnul Philander nu se urnise de pe locul unde căzuse; nu îndrăznise să încerce vreo mișcare. Cum să te miști, cînd brațele, picioarele și spinarea ți-s fărîmate? Un ochi îi era îngropat în lutul moale celălalt, privind lateral, era fixat asupra mișcărilor giratorii ale profesorului Porter.

— Ce dureros! exclamă domnul Philander aproape cu glas tare. Traumatism al creierului, corelat cu totală aberație mintală. Cît de dureros, într-adevăr! Și la o persoană încă în floarea vîrstei!

Profesorul Porter se rostogoli cu fața în jos; cu mare gingășie își arcui spatele pînă ajunse să semene cu un uriaș cotoi zbîrlit în imediata vecinătate a unui dulău gălăgios. După care, se așează în capul oaselor și începu să-și pipăie diverse porțiuni ale propriei anatomii.

— Toate sînt la locul lor! exclamă el în cele din urmă. Extrem de remarcabil! Cu aceste cuvinte se ridică și aruncînd o privire nimicitoare siluetei culcate încă a domnului Samuei T. Philander, rosti: ȚȚȚȚȚ, ȚȚȚȚȚ, domnule Philander; nu-i timpul să-ți acorzi un răgaz de trîndăvie. Trebuie să ne ridicăm și să acționăm.

Domnul Philander își înălță și al doilea ochi din noroi și privi cu o furie fără cuvinte la profesorul Porter. Apoi făcu un efort să se ridice; n-ar fi putut exista om mai surprins decît el, cînd strădania îi fu pe dată încununată de un marcat succes. Totuși clocotea încă de mînie în fața cruntei nedreptăți a insinuării făcute de profesorul Porter și era pe punctul de a-i trînti o replică usturătoare, cînd ochii îi căzură asupra unei ciudate figuri aflată doar la cîțiva pași și care-i privea cu deosebit interes.

Profesorul Porter își culesese de pe jos cilindrul de mătase lucioasă, pe care-l frecase cu grijă de mîneca redingotei și-l plasase din nou pe cap. Când îl văzu pe domnul Philander arătîndu-i cu degetul ceva în spatele lui, se întoarse și dădu cu ochii de un uriaș gol, cu excepția unei legături în jurul șalelor și a cîtorva podoabe de metal, care se înălța nemișcat în fața lor.

— Bună seara, domnule! i se adresă profesorul, scoțîndu-și pălăria.

Drept răspuns, uriașul le făcu semn să-l urmeze și o porni pe plajă în direcția dinspre care ei tocmai veniseră.

— Cred că cel mai înțelept lucru ar fi să-l urmărim — spuse domnul Philander.

— ȚȚȚ, ȚȚȚ, domnule Philander, ripostă profesorul. Cu foarte puțin înainte mi-ai expus o argumentare foarte logică în sprijinul teoriei dumitale că tabăra se află drept la sud de noi. Eu m-am arătat sceptic, însă pînă la urmă m-ai convins, așa încît acum afirm categoric că trebuie s-o luăm spre sud pentru a ne regăsi prietenii. Deci eu îmi voi continua drumul spre sud.

— Dar, domnule profesor Porter, omul acesta s-ar putea să știe mai mult decît fiecare dintre noi. Pare un băștinaș al acestui colț de lume. Să-l urmărim măcar pe o mică distanță.

— ȚȚȚ, ȚȚȚ, domnule Philander, repetă profesorul. Eu mă las greu convins, dar, odată ce-mi formează o convingere, decizia mea e inalterabilă. Voi continua drumul în direcția justă, chiar dacă ar trebui să fac pe jos înconjurul întregului continent african spre a-mi atinge ținta.

Discuțiile ulterioare fură întrerupte de Tarzan, care, văzînd că acești oameni bizari nu-l urmează, se înapoie lîngă ei. Le făcu din nou semn, însă ei continuau discuția în contradictoriu. La un moment dat, omul-maimuță își pierdu răbdarea în fața ignoranței lor stupide. Îl înșfacă pe speriatul domn Philander de umăr și înainte ca acest stimabil domn să-și fi dat seama dacă îl ucide sau îl schilodește pe viață, Tarzan îl și legă de gît cu un capăt al funiei lui.

— ȚȚȚ, ȚȚȚ, domnule Philander, protestă profesorul Porter, e rușinos din partea dumitale să accepți asemenea umilințe.

Dar abia apucase să rostească aceste cuvinte, că și el, la rîndu-i, fu înșfăcat și legat de gît cu aceeași funie. Apoi Tarzan o porni spre nord, trăgîndu-i după el pe înspăimîntatul profesor și pe secretarul său.

Un răstimp, care celor doi bătrâni istoviți și disperați li se păru că însumase ceasuri întregi, înaintară într-o tăcere mormîntală, însă după ce urcară o mică ridicătură de pămînt, fură mai mult decît fericiți să zărească în fața lor cabana, la o distanță mai mică de o sută de iarzi. Aici, Tarzan îi dezlegă și arătîndu-le cu degetul clădirea mică, se mistui în jungla de lîngă ei.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! făcu profesorul. Dar ai văzut, domnule Philander, că tot eu am avut dreptate, ca de obicei; dacă n-ar fi fost încăpățînarea dumitale, am fi fost scutiți de o serie de incidente cît se poate de umilitoare, ca să nu spun periculoase. Te rog ca pe viitor, ori de cîte ori e nevoie de o părere avizată, lasă-te ghidat de o minte mai matură și mai practică decît a dumitale.

Domnul Samuei T. Philander era prea bucures de deznodămîntul fericit al aventurii lor pentru a încerca vreun resentiment în fața înțepăturii aruncate de profesor. Ba chiar îl apucă pe prietenul său de braț și-l sili să grăbească pasul în direcția cabanei.

Un grup de exilați bucuroși se găsi reunit în acea noapte. Zorile îi aflară povestindu-și încă diversele aventuri și făcînd speculații asupra identității straniului păzitor și protector pe care-l găsiseră pe această coastă sălbatică.

Esmeralda susținea categoric că era, nici mai mult nici mai puțin, un înger al Domnului, trimis special ca să vegheze asupra lor.

— Dacă l-ai fi văzut cum devora carnea crudă a leului, l-ai fi socotit un înger foarte terestru, Esmeralda, rîse Clayton.

— Și n-avea nimic ceresc în glas, adăugă Jane Porter, scuturată de un mic fior la amintirea răcnetului cumplit care urmase după uciderea leoaicei.

Și nici nu s-a comportat cu ceea ce aş numi ideea mea apriorică despre demnitatea mesagerilor divini— remarcă profesoral Porter, atunci cînd... hm... acest domn a înjugat de gît doi cărturari respectabili și erudiți și i-a tras ducă el prin junglă, de parc-ar fi fost două vaci.

17.FUNERALII

Cum se lumineă de ziuă, dat fiind că nimeni din grup nu pusese nimic în gură și nu închisese un ochi din dimineața zilei anterioare, începură să se

agite ca să prepare ceva de mâncare. Răzvrătiții de pe Arrow debarcaseră o cantitate de conserve de carne, supe și legume, biscuiți uscați, făină, ceai și cafea pentru cei cinci abandonați și toate acestea fură iute folosite spre a le satisface pofta de mâncare îndelung neastîmpărată.

Următoarea sarcină era aceea de a face cabana locuibilă și în acest scop, hotărîră să îndepărteze de urgență relicvele lugubre ale tragediei ce se consumase acolo, cîndva, în trecut.

Profesorul Porter și domnul Philander se arătară foarte interesați să studieze scheletele. Cele două mai mari, susțineau ei, aparținuseră unui bărbat și unei femei. Scheletului mic nu-i dădură decît o atenție trecătoare, din pricina localizării sale în leagăn, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că era pruncul acelei perechi nefericite.

Cînd pregătiră scheletul masculin pentru îngropăciune, Clayton descoperi un inel masiv, care, evident, se aflase pe degetul omului în momentul morții, pentru că o falangă subțire a mîinii mai era încă vîrîtă în cercul de aur. Ridicîndu-l ca să-l examineze, Clayton scoase un strigăt de uimire, căci inelul purta blazonul Casei Greystoke.

În același timp, Jane descoperi cărțile din dulap și deschizînd coperta uneia, citi pe pagina de gardă numele John Clayton — Londra. Într-o a doua carte pe care o cercetă în grabă găsi un singur nume : Greystoke.

— Domnule Clayton, strigă ea, ce înseamnă asta? Am găsit în cărțile de aici numele familiei dumitale.

— Și dincoace, replică el cu gravitate, este marele inel al Casei Greystoke, dispărut odată cu unchiul meu John Clayton, fostul Lord Greystoke, care a pierit, presupus fiind că s-a înecat în mare.

— Dar cum îți explici existența acestor lucruri aici, în sălbatica junglă africană? exclamă fata.

— Nu există decît o singură explicație, domnișoară Porter, răspunse Clayton. Răposatul Lord Greystoke nu a pierit înecat. A murit aici, în această cabană și sărmanul schelet de pe jos este tot ce a mai rămas din el.

— Atunci aceasta trebuie să fi fost Lady Greystoke, spuse Jane, înfiorată de respect, indicînd mormanul de oase de pe pat.

— Frumoasa Lady Alice, răspunse Clayton, despre ale cărei virtuți și farmec personal i-am auzit discuțînd de atîtea ori pe tatăl și pe mama mea. Biata femeie! murmură el cu tristețe.

Cu adîncă reverență și solemnitățe, scheletele răposăților Lord și Lady Greystoke fură îngropate lîngă mica lor cabană africană și între ei fu așezat scheletul minuscul al puiului Kalei, maimuța.

Cînd domnul Philander înveli oscioarele fragile ale puiului într-o fîșie de pînză de catarg, examina craniul cu atenție, apoi îl chemă lîngă el pe profesorul Porter și cei doi dezbătură chestiunea cîteva minute, pe un ton scăzut.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! observă profesorul Porter.

— Doamne sfinte! exclamă domnul Philander. Trebuie să facem imediat cunoscută domnului Clayton descoperirea noastră.

Țț, țț, domnule Philander, țț, țț! îl dojeni profesorul Archimedes Q. Porter. Să lăsăm morții cu morții!

Și astfel, bătrînul cu păr alb rosti asupra acestui mormînt bizar rugăciunea de îngropăciune, în timp ce ceilalți patru tovarăși ai săi asistau cu capetele descoperite și înclinate.

Tarzan din neamul maimuțelor urmărea din copac ceremonia solemnă; dar privirile îi întîrziau cel mai mult pe fața dulce și silueta grațioasă a Janei Porter.

În inima lui sălbatică, neștiutoare, se stîrniseră emoții noi. Nu le putea descifra. Se întreba de ce-o fi simțind atîta interes pentru acești oameni, de ce se canonise atîta ca să-i salveze pe cei trei bărbați? Dar nici un moment nu se întreba de ce-o smulsese pe Sabor de pe carnea fragedă a fetei ciudate. Fără îndoială, bărbații erau proști, ridicoli și lași. Pînă și Manu, maimuțica, era mai deșteaptă decît ei. Dacă așa erau fapăturile de-un neam cu el, atunci se îndoia că mîndria lui din trecut fusese întemeiată.

Dar fata, ah, aici era cu totul altceva. Cînd era vorba de fată, nu mai raționa. Știa că fusese creată ca să fie ocrotită și că el fusese creat ca s-o ocrotească.

Acum se mira ce le-o fi venit să sape o gaură mare în pămînt, numai ca să îngroape niște oase uscate. Era, firește, un lucru lipsit de noimă; doar nimeni n-avea să fure niște oase uscate. Dacă ar fi avut carne pe ele, ar fi înțeles, pentru că numai în felul ăsta îți puteai feri hrana de Dango, hiena, sau de alți prădători din junglă.

După ce groapa fu astupată cu pămînt, micul grup se întoarse în cabană, iar Esmeralda, continuînd să plîngă în hohote pentru cei doi despre care nici nu auzise măcar pînă în acea zi și care muriseră în urmă cu douăzeci de ani, privi din în-tîmplare spre golf. Pe dată, lacrimile îi secară.

— Ia uitați-vă la spurcații ăia albi de-acolo! țipă ea, arătînd cu degetul spre Arrow. Ne abundează aici, pe insula asta pervertită.

Și, într-adevăr, Arrow își croia drum spre larg, ieșind încet pe gura golfului.

— Au promis să ne lase arme și muniții! striga Clayton. Bestii fără inimă!

— Asta-i isprava individului ăluia, Snipes, sînt sigură, adăugă Jane. King era o lichea dar, de bine, de rău, mai avea un pic de omenie în el. Dacă nu l-ar fi omorît, sînt sigură că el ar fi avut grijă să ne aprovizioneze cu tot ce ne trebuie înainte de a ne lăsa în voia soartei.

— Regret că nu ne-au vizitat înainte de a ridica ancora — spuse profesorul Porter. Mi-am propus să le cer să ne lase comoara, căci, dacă se pierde, sînt un om ruinat.

Jane își privi tatăl cu tristețe.

— Nu te mai gîndi la asta, dragule. Nu ne-ar fi folosit la nimic, doar știi bine că din cauza acestei comori și-au ucis ofițerii și ne-au debarcat pe țărmul ăsta îngrozitor.

— Țțț, Țțț, copila mea, Țțț, Țțț, replică profesorul Porter. Ești o fată bună, dar n-ai pic de experiență în ceea ce privește chestiunile practice.

Profesorul Porter întoarse spatele și o porni agale spre junglă, cu mîinile împreunate la spate, sub cozile redingotei și cu ochii pironiți în pămînt. Fiică-sa îl urmări cu un zîmbet patetic pe buze, apoi, întorcîndu-se spre Philander, îi șopti:

— Vă rog, nu-l mai lăsați să hoinărească așa ca ieri. Știți, contăm pe dumneavoastră să-l țineți din scurt.

— Devine pe zi ce trece tot mai puțin maleabil, răspunse domnul Philander, cu un suspin și o clătinare a capului. Bănuiesc că acum se duce să raporteze directorilor Grădinii Zoologice că unul dintre lei s-a plimbat aseară în libertate. Ah, domnișoară Jane, nu-ți poți imagina cît am de furcă cu el!

— Ba îmi imaginez, domnule Philander, dar din moment ce noi cu toții îl iubim, dumneavoastră sînteți cel mai indicat să-l supravegheați, pentru că indiferent de ceea ce vă spune, are o mare considerație pentru erudiția dumneavoastră și în consecință, are o încredere nețărmurită în judecata dumneavoastră. Bietul de el, nu izbutește să facă distincție între erudiție și înțelepciune.

Domnul Philander, cu o expresie vag derutată zugrăvită pe chip, se întoarse ca să-l urmeze pe profesorul Porter, rumegînd în minte întrebarea dacă trebuie să se simtă măgulit sau ofensat de complimentul cam întortocheat al domnișoarei Porter.

Tarzan văzuse consternarea de pe fețele celor din micul grup cînd priviseră plecarea vasului Arrow; și cum vaporul era în plus o minunată noutate pentru el, hotărî să se deplaseze rapid spre limba de pămînt din nordul gurii golfului, ca să vadă mai bine nava și totodată să afle, dacă ar fi fost cu putință, direcția în care se îndrepta.

Circulînd cu mare viteză din creangă în creangă, ajunse la punctul de observație la un minut după ieșirea vasului din golf, așa încît obținu o excelentă imagine a minunățiilor de pe această curioasă casă plutitoare.

Vreo douăzeci de oameni alergau încoace și încolo pe punte, trăgînd și tîrînd după ei odgoane.

Sufla o briză ușoară dinspre uscat și vaporul fusese scos din golf cu o viteză redusă, dar acum cînd ieșise în larg, toate pînzele fuseseră amplu desfășurate pentru a putea ține piept, cu cît mai mare ușurință, mării.

Tarzan urmări în extaz grațioasele unduiri ale navei și tînji să se afle la bordul ei. După un timp, ochii lui ageri deslușiră o dîră foarte vagă de fum la orizont și se minună ce anume o fi putut stîrni fum pe apă.

Cam în același timp, marinarul de cart de pe Arrow văzu la rîndul său fumul și timp de cîteva minute, Tarzan urmări felul cum pînzele navei erau întoarse și scurtate. Vaporul își schimbă direcția și Tarzan înțelese că se întorcea la țarm. Un om aflat la prora cufunda întruna în mare o funie la capătul căreia era legat un mic obiect. Tarzan se întreba ce rost or fi avînd toate astea.

În cele din urmă, vaporul luă vîntul în față, ancora fu coborîtă, pînzele de asemenea. Pe punte era zarvă mare.

O barcă fu lăsată la apă și în ea depozitară un sipet masiv; apoi o duzină de marinari puseră mîna pe vîsle și înaintară rapid spre locul unde Tarzan se cuibărise printre ramurile unui copac. Cînd barca se apropie, Tarzan îl recunoscă la pupa pe omul cu mutră de șobolan.

Cîteva minute mai tîrziu, barca atinse țarmul. Oamenii săriră pe uscat și depuseră cufărul cel mare pe nisip. Se aflau pe limba de pămînt dinspre nord, astfel încît prezența lor nu putea fi văzută de cei din cabană. Cîteva clipe, marinarii se ciorovăiră furioși. Apoi mutra de șobolan,

împreună cu alți câțiva, urcară dîmbul pe care se afla arborele unde sta pitit Tarzan. Cîteva minute scrutară împrejurimile.

— Aicea-i un loc bun, spuse marinarul cu mutră de șobolan, indicînd un petic de pămînt sub arborele lui Tarzan.

— La fel de bun ca oricare altul, răspunse unul din ceilalți. Oricum, dacă ne prinde cu comoara la bord, ne-o confiscă pe dată. O putem îngropa aici în speranța că unul din noi o să scape de ștreang și o să vină mai tîrziu înapoi, să se bucure de ea.

Mutra de șobolan strigă ceva oamenilor care rămăseseră lîngă barcă și aceștia urcară încet faleza înaltă, aducînd cu ei sape și tîrnăcoapc.

— Hei, mișcați mai iute! le strigă Snipes.

— Ia mai slăbește-ne! i-o întoarce unul dintre marinari pe un ton posac. Ce, te-i fi crezînd amiral, nemernic pricăjit ce ești!

— Nerozilor, am să vă fac să-nțelegeți că eu sînt căpitan aici! strigă Snipes, însoțindu-și cuvintele cu o salvă de înjurături.

— Astîmpărați-vă, băieți! interveni unul dintre oameni, care pînă atunci nu vorbise. Dacă începem să ne mîncăm între noi, asta n-o să ne ducă la nimic bun.

— Chiar că, răspunse marinarul care se revoltase la auzul tonului autocratic al lui Snipes, dar nici dacă-ncepem să ne dăm aere, n-o să ne ducă la nimic.

— Voi săpați aici! porunci Snipes, indicînd un loc sub copac. Și-n timpul ăsta Peter poa', să disineze o 'artă a locului ca să-l mai putem găsi. Tu, Tom și tu, Bill, mai luați încă doi de colo și aduceți cufăru'!

— Și tu ce dracu faci? întrebă din nou cel care protestase înainte. Te mulțumești să dai porunci?

— Vezi-ți acolo de treabă! mîrîi Snipes. Doar nu ți-oi fi închipuind că un căpitan o să s-apuce să sape?

Oamenii îl priviră mîniați. Nici unul nu-l avea la stomac pe Snipes și toată această neplăcută autoritate ostentativă pe care și-o aroga de cînd îl omorîse pe King, adevăratul cap și conducător al răzvrătiților, nu făcea decît să toarne gaz peste focul urii lor.

— Vrei să spui că n-ai de gînd să iei o sapă și să dai o mînă de ajutor la treaba asta? Doar umărul nu ți-o fi așa de vătămat — spuse Tarrant, cel care vorbise mai înainte.

— Nici prin cap nu-mi trece, replică Snipes, plimbîndu-și nervos degetele pe mînerul revolverului.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Tarrant, dacă nu vrei să iei o sapă, ia un topor!

Rostind cuvintele de mai sus, își ridică toporul deasupra capului și cu o lovitură puternică, îi înfipse tăișul în creierii lui Snipes.

O clipă, oamenii statură locului, în tăcere, privind la rezultatul sinistrei toane a camaradului lor. Apoi unul dintre ei vorbi:

— Asta-i trebuia dihorului de Snipes! zise.

Un altul începu să izbească cu tîrnăcopul în pămînt. Solul era moale, așa încît zvîrli tîrnăcopul și luă o lopată; ceilalți îi urmară pilda. Nimeni nu rosti o vorbă în legătură cu omorul, dar oamenii lucrau într-o stare de spirit mult mai bună decît avuseseră vreodată de cînd Snipes preluase comanda.

Cînd săpară un șanț destul de mare ca să poată îngropa sipetul, Tarrant le dădu ideea să-l lărgească și să înmormînteze și cadavrul lui Snipes pe capacul lăzii.

— Ca să-l înșele pe-ăl care s-o întîmpla să sape vreodată pe aici, explică dînsul.

Ceilalți pricepură șiretlicul acestei sugestii, așa încît șanțul fu lungit după dimensiunile cadavrului, iar în centru săpară o groapă mai adîncă pentru cufăr, pe care-l înveliră mai întîi în pînză de catarg, apoi îl coborîră în pămînt, la vreo treizeci de centimetri sub șanțul principal. Zvîrliră pămînt peste ladă și 1 bătătoriră cu picioarele pînă cînd fundul șanțului păru neted și uniform. Apoi doi dintre oameni rostogoliră în groapă, fără nici un pic de ceremonie, cadavrul mutrei de șobolan, despuindu-l mai întîi de arme și de alte diverse articole după care rîvneau cîțiva membri din grup. După aceea astupară groapa cu pămînt și-l bătătoriră cu picioarele cît mai bine. Restul pămîntului destelenit fu împrăștiat pe toată suprafața și un maldăr de vegetație uscată fu risipit, în chip cît mai firesc, deasupra mormîntului proaspăt pentru a înlătura orice urmă care ar fi putut trăda faptul că țărîna fusese răscolită în acel loc. După ce-și isprăviră treaba, marinarii se întoarseră la barcă și vîsliră iute spre vasul Arrow.

Vîntul se întetise considerabil și cum trîmba de fum de la orizont se vedea acum foarte clar și într-o cantitate mai mare, răzvrătiții nu statură la gînduri și o porniră cu toate pînzele sus în direcția sud-vest.

Tarzan, spectator plin de interes al tuturor celor întîmplate, stătea deoparte, meditănd la ciudatele acțiuni ale acestor bizare personaje. Într-

adevăr, oamenii erau mai proști și mai cruzi decît sălbăticiunile junglei! Cît de fericit era el că trăia în tihna și siguranța marii păduri!

Tarzan se întrebă ce-o fi conținînd lada pe care o îngropaseră. Dacă n-o voiau, de ce oare n-au aruncat-o pur și simplu în apă? Ar fi fost mult mai ușor. „Ah — își spuse Tarzan — dar pesemne c-o voiau!" O ascunseseră în acel loc pentru că aveau de gînd să se întoarcă mai tîrziu s-o ia.

Se lăsă jos din copac și începu să examineze pămîntul din jurul gropii. Urmărea să vadă dacă ființele acelea nu scăpaseră vreun obiect pe care i-ar fi plăcut să și-l însușească. Curînd descoperi o sapă ascunsă de un tufăriș pe care-l deplasaseră, așezîndu-l peste groapă.

O luă și încercă s-o folosească așa cum îi văzuse pe marinari slujindu-se de ea. Era o treabă anevoioasă și-i rănea tălpile, dar stăruî pînă cînd dezgropa parțial cadavrul. Îl trase apoi afară din groapă și-l zvîrli deoparte. Continuă apoi să sape pînă cînd dezgropa și cufărul. Îl trase și pe acesta, așezîndu-l lîngă cadavru. După care, astupă cu pămînt gaura de sub mormînt, așeză din nou cadavrul, puse pămînt deasupra și în jurul lui, îl acoperi cu tufăriș și se reîntoarse la cufăr.

Patru mateloți asudaseră din greu cărîndu-l. Tarzan din neamul maimuțelor îl ridică însă de parc-ar fi fost o ladă de ambalaj goală și legînd sapa cu o frîngnie pe care și-o petrecu peste umăr, transportă cufărul în partea compactă a junglei. Încărcat cu această povară apăsătoare, nu putea circula prin copaci, dar ținu potecile, așa încît înainta destul de repede.

Călători cîteva ore spre nord-est pînă ajunse la un impenetrabil zid de vrejuri împletite și încîlcite. De aici se cațără pe crengile mai joase și cincisprezece minute mai tîrziu, descinse în amfiteatrul maimuțelor, locul unde se întruneau la sfat sau pentru a celebra ritualul Dum-Dum-ului.

În centrul acestui luminiș, nu departe de tobă sau altar, Tarzan începu să sape. De astă dată munca era mai trudnică decît atunci cînd Îndepărtase țărîna afinată de pe mormînt, dar Tarzan din neamul maimuțelor persevera și nu se lăsă pînă cînd nu săpă o groapă destul de adîncă pentru a depozita lada și a o ascunde de alți ochi.

De ce-și dăduse atîta osteneală fără a cunoaște valoarea sau conținutul lăzii? Tarzan din neamul maimuțelor avea o înfățișare și o minte de om, dar prin deprinderi și mediul în care trăise era maimuță. Mintea lui îi spunea că lada conținea ceva de preț, altfel oamenii n-ar fi ascuns-o. Deprinderea îl învățase să imite tot ce vedea nou și neobișnuit, acum însă,

curiozitatea firească, comună atât oamenilor cât și maimuțelor, îi dădu ghes să deschidă cufărul și să-i examineze conținutul. Dar lacătul greu și barele masive de fier care-l fereceau îi dejucară istețimea și uriașa putere, așa încât fu nevoit să îngroape lada fără a-și fi satisfăcut curiozitatea.

Cînd Tarzan își croi din nou drum în vecinătatea cabanei, hrănindu-se din mers, se întunecase de-a binelea.

În micuța clădire ardea o lumină, pentru că Clayton descoperise un bidon nedeschis cu gaz, rămas intact timp de douăzeci de ani și care făcuse parte din proviziile cu care Michael cel Negru îi înzestraseră pe cei doi Clayton. Lămpile putuseră fi încă folosite, astfel încât interiorul cabanei apăru stralucitor ca ziua în ochii uimiți ai lui Tarzan.

Se minunase adeseori de rostul pe care lor fi avînd lămpile. Lecturile lui și pozele îi arătaseră ce anume erau, dar n-avea habar cum puteau fi făcute să producă acea minunată strălucire de soare pe care o revărsau asupra obiectelor din jur, în poze.

Cînd se apropie de fereastra de lîngă ușă, văzu că interiorul cabanei fusese împărțit în două încăperi printr-o cortină rudimentară, alcătuită din crengi și pînze de catarg.

În încăperea din față se aflau cei trei bărbați; cei doi mai vîrstnici erau prinși într-o discuție înflăcărată, în timp ce tînărul, așezat pe un scăunel improvizat și rezemîndu-se cu spatele de perete, era adîncit în lectura uneia dintre cărțile lui Tarzan.

Tarzan nu manifesta un deosebit interes față de bărbați, așa încât se duse la a doua fereastră. Acolo o văzu pe fată. Ce trăsături frumoase avea! Ce gingașă și lăptoasă îi era pielea! Scria la măsura lui Tarzan, de sub fereastră. Pe un morman de ierburi, la capătul celălalt al încăperii, dormea negresa.

Timp de un ceas, Tarzan își desfată ochii cu frumusețea fetei, care scria. Cum mai jinduia să-i vorbească, dar nu îndrăznea să încerce, convins că, asemenea tînărului, nu-l va înțelege; pe de altă parte, se temea că ar putea s-o sperie.

În cele din urmă, fata se ridică, lăsîndu-și scrisoarea pe masă. Se duse la patul pe care fuseseră împrăștiate cîteva straturi de ierburi moi. Le orîndui în alt chip, apoi își lăsă pe umeri valurile de păr auriu, care-i încununau creștetul. Ca o cascadă scînteietoare, prefăcută în aur lichid de un asfințit învăpăiat, îi lunecară pletele în jurul chipului oval, apoi se revărsară, unduioase, pînă mai jos de mijloc.

Tarzan era vrăjit. După aceea, fata stinse lampa și cabana fu învăluită într-o beznă cimeriană^[1].

Totuși Tarzan continuă să vegheze. Ghemuindu-se sub fereastră, pîndi, cu urechile ciulite, încă o jumătate de oră. În cele din urmă fu răsplătit, auzind respirația calmă care însemna somn. Cu grijă, își strecură mîna prin ochiurile grilajului pînă cînd își vîrî tot brațul înăuntru. Dibui precaut pe măsută. În cele din urmă dădu peste filele scrise de Jane Porter și-și retrase la fel de precaut mîna, cu prețioasa comoară cu tot. Tarzan împături fileleși le îndesă în tolba cu săgeți. Apoi se mistui în junglă, ușor și tăcut ca o umbră.

18.DANGĂTUL JUNGLEI

Tarzan se deșteptă devreme a doua zi dimineața și primul gînd al zilei noi, ca și ultimul gînd al zilei ce trecuse, se îndreptă spre manuscrisul ascuns în tolba cu săgeți. Îl scoase grăbit, sperînd din toată inima să poată descifra ceea ce scrisese frumoasa fată cu o seară înainte. La prima vedere, încercă o dezamăgire amară; niciodată pînă atunci nu dorise ceva cu atîta ardoare cum dorea acum să poată tălmăci mesajul zeității cu părul de aur, care se ivise atît de brusc și atît de neașteptat în viața lui.

Ce importanță avea că mesajul nu-i era adresat lui? Constituia o expresie a gîndurilor ei și aceasta era de ajuns pentru Tarzan din neamul maimuțelor. Și iată că totul era zădărnicit din pricina literelor, ciudate, dezordonate, cum nu mai văzuse altele pînă acum. Ba chiar mergeau pînă acolo, încît se înclinau în direcția opusă, în comparație cu tot ce examinase el în cărțile tipărite sau în caligrafia celor cîteva scrisori pe care le găsisese. Pînă și gîndăceii din cărticica lui neagră îi erau familiari, cu toate că felul în care erau rînduiți nu-i spunea nimic; dar gîngăniile astea de acum i se păreau noi și nemaivăzute.

Timp de douăzeci de minute se zgîi la ele, cînd deodată, începură să prindă forme familiare, doși denaturate. Ah, erau vechii lui prieteni, însă rău schilodiți. Apoi începu să descifreze ici colo cîte un cuvînt. Inima îi sălta în piept de bucurie. Pînă la urmă va putea să-l citească și-l va citi. O jumătate de oră mai tîrziu, progresa rapid și, cu excepția cîte unui cuvînt, totul i se părea simplu.

Iată ce citi:

Coasta de vest a Africii la vreo 10° latitudine sudică

*(Așa zice domnul Clayton,
3 (?) februarie 1909)*

Scumpa mea Hazel,

S-ar părea că-i o nebunie să-ți scriu o epistolă pe care s-ar putea să n-o primești niciodată, dar pur și simplu trebuie să povestesc cuiva peripețiile îngrozitoare prin care am trecut de când am plecat din Europa pe bordul blestematei nave Arrow.

Dacă nu ne vom reîntoarce niciodată în sânul civilizației, ceea ce e foarte probabil să se întâmple, scrisul meu va constitui o succintă înregistrare a întâmplărilor care ne-au împins spre soarta noastră finală, oricare va fi ea.

După cum știi, noi am întreprins o așa-zisă, expediție în Congo. Se părea că tata avea o faimoasă teorie asupra unei civilizații neînchipuit de vechi, ale cărei rămășițe zăceau îngropate undeva pe valea fluviului Congo. Dar, după ce-am pornit în larg, adevărul a ieșit la iveală.

De fapt, un bătrîn șoarece de bibliotecă, proprietar al unui anticariat și al unei dughene de vechituri din Baltimore, a descoperit între filele unui antic manuscris spaniol o misivă scrisă în 1550, unde se descriau în amănunt pățaniile unui echipaj de răzvrătiți de pe o corabie spaniolă care plecase din Spania în America de Sud, purtând la bord o imensă comoară de „dublioni” și de „piese de aur”, așa presupun cel puțin, pentru că sună mai misterios și pirateresc.

Autorul misivei făcuse parte din echipaj, iar scrisoarea îi era adresată fiului său, care, la vremea respectivă, era comandantul unui vas comercial.

Se scurseseră mulți ani de când se petrecuseră întâmplările zugrăvite în scrisoare și între timp bătrînul devenise un cetățean onorabil al unui obscur orașel spaniol, dar setea lui de aur era atît de puternică, încît și-a asumat riscul de a aduce la cunoștința fiului său mijloacele de a pune mîna pe o avere fabuloasă numai pentru ei doi.

Îi povestea fiului cum, la o săptămînă după ce părăsiseră coasta Spaniei, echipajul se răsculase și omorîse pe toți ofițerii și pe toți cei ce li se împotriviseră; dar prin acest fapt își zădărniseră propriul lor plan, deoarece nu mai rămăsese nimeni priceput să conducă vasul pe mare.

Două luni de zile au navigat în voia vîntului pînă cînd, roși de boală, de scorbut, de foame și de sete, au naufragiat pe o insuliță. Corabia

s-a izbit de faleză și s-a făcut țândări, dar asta nu s-a întîmplat mai înainte ca supraviețuitorii, zece suflete cu totul, să fi salvat unul din cuferele mari ale comorii. Pe acesta îl îngropară mai în interiorul insulei și zăcură acolo vreme de trei ani cu speranța că vor fi salvați. Unul cîte unul se îmbolnăviră și muriră, pînă cînd nu mai rămase în viață decît un singur om, autorul scrisorii.

Din rămășițele corăbiei, oamenii construiseră o barcă, dar neavînd habar unde anume era situată insula, nu îndrăzniseră să se avînte pe mare. Totuși, pe unicul supraviețuitor, autorul scrisorii, singurătatea îl apăsă atît de rău, încît nu mai putu răbda și preferă să înfrunte moartea în largul mării decît nebunia pe insula pustie, așa încît, după aproape un an de solitudine, porni pe mare în bărcuță.

Din fericire naviga înspre nord și o săptămînă niai tîrziu, se află în calea vaselor comerciale spaniole care făceau naveta între Indiile de Vest și Spania și fu cules de una dintre aceste nave ce se îndrepta spre patrie. Omul le îndrugă o poveste despre un naufragiu în care pieriseră cu toții în afară de cîtiva, iar restul supraviețuitorilor, cu excepția lui, muriseră după ce ajunseseră pe insulă. Nu pomeni un cuvînt despre răzvrătire sau despre lada cu comoara îngropată.

Comandantul vasului comercial îl asigură că, socotind după poziția unde se aflase barca în momentul cînd îl culeseră și ținînd seama de direcția vînturilor care precumpăniseră în ultima săptămînă insula din care plecase făcea negreșit parte din Arhipieleagul Capului Verde, care se găsește pe coasta de vest a Africii, la circa 16 sau 17 grade latitudine nordică.

Scrisoarea descria insula în amănunțime, precum și locul comorii și era însoțită de cea mai grosolană și mai caraghioasă hartă veche pe care ai văzut-o vreodată: cu copaci și stînci, toate marcate cu un X mîzgălit ca să arate locul exact unde fusese îngropată comoara.

Cînd tata ne-a mărturisit adevăratul scop al expediției, eu am fost foarte deprimată, pentru că știam cît de idealist și nepractic a fost întotdeauna, bietul de el și eram convinsă că s-a lăsat din nou înșelat; mai ales cînd mi-a mărturisit că a plătit o mie de dolari pe scrisoare și pe hartă. Și ca mîhnirea mea să fie și mai mare, am aflat că împrumutase zece mii de dolari de la Robert Canler, angajîndu-și semnătura pentru această sumă.

Domnul Canler nu a cerut nici o garanție și dacă tata nu va putea onora această datorie, îți dai seama, drăguța mea, ce va însemna acest

lucru pentru mine. Ah, cît îl detest pe acel om!

Am încercat cu toții să privim lucrurile cu optimism, dar atît domnul Philander, cît și domnul Clayton, care ni s-a alăturat la Londra doar de dragul aventurii, erau le fel de sceptici ca și mine.

Ei bine, ca să scurtez povestea, am găsit și insula și comoara: un cufăr din lemn de stejar legat în chingi de fier, înfășurat într-o sumedenie de pînze gudronate și la fel de trainic și masiv ca atunci cînd a fost îngropat, cu aproape patru sute de ani în urmă.

Cufărul era pur și simplu ticsit cu monede de aur și atît de greu, încît patru oameni abia l-au putut căra în spinare. Dar acest obiect înfiorător pare că aduce numai moarte și nenorocire celor care au de-a face cu el, pentru că numai la trei zile după ce-am plecat din Arhipelagul Capului Verde, propriul nostru echipaj s-a răsculat și a ucis toți ofițerii.

Oh, a fost cea mai înspăimîntătoare experiență care se poate imagina! Nici nu pot măcar scrie despre acest lucru.

Era cît pe-acî să neucidă și pe noi, dar unul dintre ei, capul răscoalei, pe nume King, nu le-a dat voie, așa că au cîrmit spre sud, de-a lungul coastei, pînă într-un loc pustiu unde au găsit un golf bun și aici ne-au abandonat.

Azi au ridicat pînzele și au plecat cu comoară cu tot, dar domnul Clayton spune că îi așteaptă o soartă asemănătoare cu cea a răsculaților de pe vechea corabie, pentru că King, singurul om de pe bord care avea cunoștințe despre navigație, a fost omorît pe plajă de unul din echipaj chiar în ziua cînd am debarcat.

Aș vrea să-l poți cunoaște pe domnul Clayton; e cel mai drăguț om care se poate închipui și dacă nu cumva mă înșel, e grozav de îndrăgostit de mine. Este unicul fiu al Lordului Greystoke și într-o bună zi va moșteni titlul și domeniile. În plus, e foarte bogat, dar faptul că va deveni cîndva un lord englez mă întristează: tu cunoști sentimentele mele dintotdeauna cu privire la tinerele americane care se mărită cu străini posesori de titluri nobiliare. Ah, de-ar fi doar un simplu gentleman american!

Dar nu-i vina lui, săracul de el și în orice altă privință, cu excepția originii sale, ar face cinste țării mele și ăsta-i cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unui bărbat.

De cînd am fost debarcați aici, am trecut prin cele mai bizare întîmplări. Tata și domnul Philander rătăciți în junglă și hăituiți de un leu

adevărat. Domnul Clayton răătăcit și atacat de două fiare sălbatice. Eu și Esmeralda prizoniere într-o veche cabană și amenințate de o înfiorătoare leoaică devoratoare de oameni. Ah, a fost pur și simplu terolizant, cum ar spune Esmeralda.

Dar cea mai ciudată parte a aventurilor noastre este minunata făptură care ne-a salvat. Eu nu l-am văzut, dar domnul Clayton, tata și domnul Philander l-au întâlnit și spun că e un om alb, frumos ca un zeu, avînd o culoare bronz-arămie, o putere de elefant sălbatic, o agilitate de maimuță și un curaj de leu. Nu vorbește englezește și dispare atît de misterios de îndată ce a înfăptuit vreo ispravă vitejească, de parc-ar fi un duh răătăcitor.

Mai avem și un alt vecin ciudat care ne-a lăsat un frumos bilet scris cu litere de tipar în englezește prins pe ușa cabanei sale pe care noi am invadat-o avertizîndu-ne să nu distrugem nici unul din bunurile ce-i aparțin și semnîndu-se „Tarzan din neamul maimuțelor”.

Nu l-am văzut niciodată, deși avem motive să credem că se află prin preajmă, căci unul dintre marinari, care se afla pe punctul de a-l împușca pe domnul Clayton pe la spate, s-a pomenit străpuns în umăr de o suliță, trimisă de o nevăzută mîină din junglă.

Marinarii ne-au lăsat foarte puține provizii de hrană și cum nu posedăm decît un singur pistol cu trei cartușe în el, nu știm cum ne vom procura carne, deși domnul Philander ne asigură că putem supraviețui la infinit hrănindu-ne numai cu alunele ce se găsesc din belșug în junglă.

Sînt foarte obosită acum, așa că am să mă culc pe patul meu nostim, așternut cu ierburi pe care mi le-a cules domnul Clayton, dar, am să completez această scrisoare de la o zi la alta, pe măsură ce intervin lucruri noi.

Cu dragoste, Jane Porter

Către Hazel Strong, Baltimore, Maryland.

Mult timp după ce isprăvi de citit scrisoarea, Tarzan rămase adîncit în gînduri. Cuprindea atîtea lucruri noi și minunate, încît i se învîrteja mintea cînd încerca să le rumege.

Așadar, nu știau că el e Tarzan din neamul maimuțelor. O să le spună. Își construise în arborele lui un adăpost primitiv, din ramuri și frunze, unde, apărate de ploaie, se găseau comorile pe care le luase cu el din

cabană. Printre acestea erau și câteva creioane. Luă unul și dedesubtul iscăliturii lui Jane Porter, scris:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR

Gîndi că atîta era suficient. Mai tîrziu avea să ducă scrisoarea înapoi la cabană.

În ceea ce privește hrana, își spuse Tarzan, nu era nevoie să fie îngrijorați: o să le-o procure el și așa și făcu.

A doua zi, Jane găsi paginile scrisorii dispărute exact în locul unde le lăsase cu o noapte înainte. Era derutată, dar cînd văzu cuvintele scrise cu litere de tipar sub iscălitura ei, simți un fior rece și neplăcut prin șira spinării. Îi arătă lui Clayton ultima filă găsită cu iscălitura.

— Și cînd te gîndești că prezența asta supranaturală m-o fi pîndit tot timpul cît am scris... Uuh! Mă cutremur numai cînd mă gîndesc!

— Dar probabil că ne e favorabil, o liniști Clayton, pentru că ți-a restituit scrisoarea și nu ți-a făcut nici un rău și dacă nu mă înșel, ne-a lăsat azi-noapte, în fața ușii cabanei, o foarte substanțială dovadă a prieteniei lui, întrucît am găsit leșul unui mistreț sălbatic.

De atunci, aproape că nu a trecut zi fără un dar, fie vînat sau o altă hrană. Uneori era o căprioară fragedă, alteori o ciudată hrană gătită, turte de manioca șterpelite din satul lui Mbonga sau cîte un mistreț, un leopard și odată un leu.

Cea mai mare plăcere a lui Tarzan era să vîneze pentru acești străini. I se părea că nici o bucurie de pe lume nu se poate compara cu aceea de a trudi pentru bunăstarea și ocrotirea frumoasei fete albe.

Odată o să se aventureze în tabără, în plină zi și o să stea de vorbă cu oamenii ăștia prin mijlocirea gîngăniilor care le erau familiare și lor și lui Tarzan. Dar îi venea greu să treacă peste sfiala lui de sălbăticiune de pădure și astfel se scurgea zi după zi fără să-și ducă la îndeplinire bunele intenții.

Cei din tabără, căpătînd curaj pe măsură ce se familiarizau, începură să hoinărească prin junglă din ce în ce mai departe, în căutare de alune și de fructe.

Nu trecea o zi fără ca profesorul Porter să nu vagabondeze, cu indiferența sa absorbită, spre fălcile morții. Domnul Samuel T. Philander, care nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi robust, ajunsese acum umbra unei umbre, din pricina îngrijorării continue și a încordării mintale rezultate din eforturile lui herculeane de a-l păzi pe profesor.

Trecu astfel o lună. Tarzan luase, în sfârșit, hotărârea de a vizita tabăra în plină zi.

Era într-o după-masă, devreme. Clayton se plimba pe limba de pământ de la gura golfului pentru a zări vapoare în trecere. Îngrămădise aici o stivă înaltă de lemne, gata să fie aprinse, în chip de semnal, de îndată ce s-ar fi ivit un vapor sau o pânză de catarg la orizont.

Profesorul Porter hoinărea de-a lungul plajei, la sud de tabără, cu domnul Philander în coastă, care-l îndemna să-și întoarcă pașii înainte ca amândoi să devină din nou jucăria vreunei fiare sălbatice.

Bărbații fiind plecați, Jane și Esmeralda o porniră prin junglă să culeagă fructe și tot căutându-le, se îndepărtară din ce în ce mai mult de cabană.

Tarzan stătea în tăcere la ușa cabanei, așteptându-i să se întoarcă. Se gîndea la frumoasa fată albă. De un timp încoace, se gîndea mereu la ea. Se întreba dacă nu cumva o să se sperie de el și gîndul acesta îl făcea să abdice de la planul lui.

Era din ce în ce mai nerăbdător s-o vadă întorcîndu-se, ca să-și desfete ochii cu imaginea ei, să fie lîngă dînsa și poate chiar s-o atingă. Omul-maimuță nu știa ce însemna Dumnezeu, dar era pe punctul de a o diviniza, atît cît poate diviniza un muritor.

În așteptarea ei, își petrecea timpul scriindu-i un mesaj; n-ar fi putut spune dacă avea să i-l înmîneze el singur sau nu, dar îi făcea nespusă plăcere să-și vadă gîndurile exprimate în scris — ceea ce, la urma urmei, nu e un sentiment chiar atît de necivilizat.

Scrise:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR. TE VREAU. EU SÎNT AL TAU. TU EȘTI A MEA. LOCUIM AICI ÎMPREUNA PENTRU TOTDEAUNA ÎN CASA MEA. AM SA-TI ADUC CELE MAI BUNE FRUCTE, CEA MAI FRAGEDA CĂPRIOARĂ, CEA MAI GUSTOASA CARNE DINTRE CÎTE CUTREIERA JUNGLA. AM SA VÎNEZ PENTRU TINE. SÎNT CEL MAI MARE DINTRE VÎNĂTORII DIN JUNGLA. AM SA LUPT PENTRU TINE. SÎNT CEL MAI TARE DINTRE LUPTĂTORII DIN JUNGLA. TU EȘTI JANE PORTER, AM VĂZUT ÎN SCRISOARE. CÎND AI SA VEZI ASTA, AI SA STII CA E PENTRU TINE ȘI CA TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR TE IUBEȘTE.

În timp ce stătea lângă ușă, drept, ca un tânăr indian, așteptind după ce terminase de scris mesajul, auzul lui fin desluși un sunet familiar. Zgomotul unei gorile mari, în crengile de jos ale pădurii. O clipă, rămase în ascultare, apoi dinspre junglă răsună țipătul torturat al unei femei, iar Tarzan din neamul maimuțelor, scăpînd pe jos prima lui scrisoare de iubire, o zbughi în pădure, ca o panteră.

Clayton auzi și el strigătul, ca și profesorul Porter și domnul Philander și cîteva minute mai tîrziu, alergau cu toții, gîfîind, spre cabană, strîgîndu-și unul altuia un torent de întrebări agitate, pe măsură ce se apropiau. O privire aruncată cabanei le confirmă temerile cele mai rele.

Jane și Esmeralda nu se aflau acolo.

Pe dată, Clayton, urmat de cei doi bătrîni, se înfundă în junglă, strigînd-o cu glas tare pe fată. Timp de o jumătate de oră se tot împleticiră pe-acolo, pînă cînd Clayton, printr-o simplă întîmplare, dădu peste trupul, căzut la pămînt, al Esmeraldei. Se opri lângă ea, pipăindu-i pulsul și ascultîndui apoi bătăile inimii. Trăia. O zgîlțîi.

— Esmeralda! îi răcni în urechi. Esmeralda, pentru numele lui Dumnezeu, unde e domnișoara Porter? Ce s-a întîmplat? Esmeralda!

Încet, Esmeralda deschise ochii. Îl văzu pe Clayton. Văzu jungla în jur.

— Oh, Gaberelle! țipă și leșină din nou.

În momentul acela se apropie și profesorul Porter cu domnul Philander.

— Ce să facem, domnule Clayton? întrebă neliniștit bătrînul profesor. Unde să căutăm? Dumnezeu nu poate fi atît de crud, încît s-o ia acum pe fetița mea de lângă mine!

— În primul rînd trebuie s-o trezim pe Esmeralda, răspuse Clayton. Ea ne poate spune ce s-a întîmplat. Esmeralda! strigă el din nou, zgîlțînd-o pe negresă de umăr.

— O, Gaberelle, vreau să mor! se văita biata femeie, ținîndu-și însă ochii închiși, cu pleoapele strîns lipite. Doamne Dumnezeule, fă-mă să mor, nu mă lăsa să mai văd vreodată fața aceea îngrozitoare!

— Haide, haide, Esmeralda! strigă Clayton. Hai, deschide ochii! Esmeralda se execută.

— O, Gaberelle! Slavă Domnului! țipă ea.

— Unde-i domnișoara Porter? Ce s-a întîmplat? întrebă Clayton.

— Cum, domnișoara Jane nu-i aici? strigă Esmeralda, ridicându-se cu o miraculoasă iuțeală pentru o persoană de volumul ei. Oh, Doamne, acumă îmi amintesc! Pesemne că a luat-o cu el! Și negresa începu să hohotească și să se jeluiască.

— Cine a luat-o? strigă profesorul Porter.

— Un uriaș mare și lung, acoperit tot cu păr.

— O gorilă, Esmeralda? întrebă domnul Philander, iar cei trei bărbați abia de mai îndrăzneau să râsufle când îngrozitoarea întrebare fu rostită.

— Eu ziceam c-o fi necuratul, da' cred c-o fi fost un gorilefant din ăia. Of, mititica mea, of, inimioara mea! Și din nou Esmeralda izbucni într-un nestăpînit acces de sughițuri.

Clayton începu pe dată să caute urme, dar nu reuși să descopere nimic altceva decît o încîlcitură de ierburi strivite în jurul lor; simțul lui de orientare în pădure era însă prea slab pentru ca să poată interpreta ceea ce vedea.

Petrecură tot restul zilei căutînd prin junglă, dar cînd se lăsă noaptea, fură nevoiți să renunțe, cu durere și deznădejde, pentru că nu știau în ce direcție o purtase acea făptură pe Jane.

Ajunseră la cabana mult după ce se lăsase întunericul și se adunară în casă, un mic grup foarte abătut.

În cele din urmă, profesorul Porter rupse tăcerea. Tonul lui nu mai era acela al pedantului erudit care teoretizează abstractul și incognoscibilul; era tonul unui om de acțiune, hotărît, dar străbătut de o indescritibilă notă de disperare și suferință, care-i săgeta inima lui Clayton cu un junghi la fel de dureros.

— Am să mă culc acum și am să încerc să dorm.

Mîine dimineată în zori, îndată ce se luminează de zi o să iau cu mine cîte merinde o să pot duce și o să-mi continui căutarea pînă am s-o găsesc pe Jane. Fără ea, nu mă întorc.

Prietenii lui nu-i răspunseră imediat. Fiecare era cufundat în propriile-i gînduri amare și fiecare înțelese, ca și bătrînul profesor, ce semnificație aveau ultimele lui cuvinte — profesorul Porter n-o să se mai întoarcă niciodată din junglă.

În cele din urmă, Clayton se ridică și-și lăsă o mînă pe umărul bătrîn și gîrbovit al profesorului Porter.

— Bineînțeles că voi veni cu dumneavoastră, spuse el.

— Știam, domnule Clayton, că te vei oferi, că vei dori să vii. Dar Jane este acum dincolo de orice ajutor omenesc. Or cea care a fost fetița mea dragă, n-o să zacă singură și fără prieteni în jungla înfiorătoare. Aceleași liane și frunze or să se aștearnă asupra-ne, aceleași ploi or să ne biciuiască; și cînd duhul mamei ei va rătăci pe pămînt, ne va afla împreună în moarte, după cum ne-a găsit totdeauna împreună în viață. Nu; singur trebuie să mă duc pentru că a fost fiica mea: era tot ce iubeam pe lumea asta.

— Voi veni cu dumneavoastră, răspunse Clayton, cu simplitate.

Bătrînul își ridică ochii, privind cu atenție fața dîrză și frumoasă a lui William Cecil Clayton. Și poate că a citit acolo iubirea care-i umplea inima — iubirea pentru fiica lui.

Pînă atunci fusese prea preocupat de gîndurile sale cărturărești pentru a lua în seamă micile incidente, cuvintele întîmplătoare, care unui om mai practic i-ar fi indicat pe dată că cei doi tineri se simțeau din ce în ce mai atrași unul față de celălalt. Dar acum îi reveneau toate în minte, unul cîte unul.

— Cum dorești! spuse el într-un târziu.

— Vă puteți bizui pe mine, interveni domnul Philander.

— Ba nu, bătrînul meu prieten, ripostă profesorul Porter. Nu trebuie să plecăm cu toții. Ar fi o cruzime s-o lăsăm singură aici pe biata Esmeralda și-apoi trei n-ar avea mai mult succes decît unul singur. Și așa sînt destule fapte ucise în pădure. Haideți, să încercăm să dormim puțin!

19.CHEMAREA PRIMITIVISMULUI

De cînd fusese părăsit de Tarzan, tribul de antroipoizi în mijlocul cărora crescuse era măcinat de nesfîrșite certuri și neînțelegeri. Terkoz se dovedise un rege crud și năzuos, așa încît un număr mare dintre maimuțele mai vîrstnice și mai puțin viguroase, asupra cărora Terkoz își vărsa cu predilecție toanele, își luaseră familiile și porniseră, una cîte una, să-și caute liniștea și siguranța în inima pădurii. Dar pînă la urmă și cei care rămăseseră fură aduși la disperare de necurmata agresivitate a lui Terkoz; așa se face că unul dintre ei își aduse aminte de povața pe care le-o dăduse Tarzan la despărțire: “Dacă aveți un conducător crud, nu vă luați după celelalte maimuțe, adică nu încercați să-i țineți piept unul singur dintre voi,

încercați să vă uniți doi, trei sau patru și atacați-l laolaltă. În cazul ăsta, nici un conducător nu va cuteza să se poarte altfel decît se cuvine, căci patru dintre voi, laolaltă, pot să vină de hac oricărui șef.”

Gorila care-și aduce aminte de aceste cuvinte înțelepte le repetă la mai mulți dintre ai săi, așa încît Terkoz, cînd se întoarse în ziua aceea la tribul său, dădu peste o primire foarte fierbinte. Nu se pierdu timp cu formalitățile. Cînd Terkoz ajunse la trib, cinci giganți mițoși săriră pe el.

În inima lui, Terkoz era de fapt un laș desăvîrșit, așa cum se întîmplă de obicei cu maimuțele despotice — ca și cu oamenii, de altfel; drept care nu rămase locului să lupte pînă la moarte, ci se smulse din ghearele atacanților cît de repede putu și o tuli la adăpostul desișurilor pădurii. Mai făcu două sau trei încercări de a se reîntoarce la trib, însă de fiecare dată fu primit cu ostilitate și izgonit. În cele din urmă renunță și spumegînd de mînie și ură, luă calea junglei.

Hoinări mai multe zile fără nici o țintă, rumegîndu-și obida și căutînd vietăți mai pricăjite pe care să-și poată revărsa furia zăgăzuită. În această stare de spirit, hîda bestie cu înfățișare omenească, mergînd din copac în copac, nimeri deodată peste două femei, singure în junglă. Cînd le descoperi, se afla chiar deasupra capetelor lor.

Jane Porter nu-și dădu seama de prezența lui decît în clipa cînd namila păroasă sări pe pămînt lîngă ea; în secunda aceea văzu, la o palmă depărtare de ea, chipul înfiorător, cu botul rînjit și hidos. Un strigăt sfîșietor îi scăpă de pe buze și în același timp, laba brutei o înșfacă de braț. Apoi fu trasă către colții cumpliți, care se căscau spre beregata ei. Dar numai cît îi atinse carnea albă și gorila își schimbă gîndul. Tribul îi reținuse femelele. Trebuia deci să le înlocuiască cu altele. Maimuța asta albă și fără păr va fi prima din haremul lui; așadar, o ridică brutal pe umerii largi și păroși și sări din nou în copaci, răpind-o pe Jane.

Urletul de groază al Esmeraldei se contopi cu cel al Janei, după care, așa cum obișnuia Esmeralda ori de cîte ori o situație disperată cerea o deosebită prezență de spirit, leșină.

Jane însă nu-și pierdu nici o secundă cunostința. E adevărat că fața aceea oribilă, atît de aproape de a ei și duhoarea respirației scîrnave, care-i izbea nările, o paralizau de spaimă; dar mintea îi era limpede și înțelese tot ce avea bestia de gînd.

Fiara o purta prin pădure cu ceea ce i se păru Janei o rapiditate miraculoasă, însă ea continuă să nu strige și să nu se zbată. Apariția bruscă

a gorilei o năucise în asemenea măsură, încît avea impresia că o poartă în direcția plajei. Din această pricină își rezerva energia și glasul pînă cînd avea să observe că se apropiaseră îndeajuns de tabără pentru a putea atrage spre ea tot ajutorul după care îi plîngea inima. Jane nu știa că, de fapt, era transportată tot mai adînc în jungla de nepătruns.

Țipătul care-i făcuse pe Clayton și pe cei doi bătrîni să se împleticească prin hățiş îl călăuzise pe Tarzan din neamul maimuțelor drept la locul unde zăcea Esmeralda, dar nu spre aceasta gravita interesul lui, deși se opri o secundă asupra-i și se încredință că era nevătămată. O clipă, scrută pămîntul dedesubt și arborii de deasupra creștetului, pînă cînd maimuța înnăscută în el, în virtutea deprinderilor și a mediului, asociată cu inteligența la care-l îndreptătea obîrșia, dădură de veste intuiției sale întreaga poveste, la fel de limpede de parcă ar fi văzut cu propriii ochi tot ce se petrecuse. Și atunci se lansă din nou în arborii unduitori, ținînd urma lăsată acolo, în înalțuri, urmă pe care nici un ochi omenesc nu ar fi putut-o desluși și cu atît mai puțin tălmăci.

La capătul crengilor, acolo unde antropoidul sare dintr-un copac în altul, apar multe semne care marchează urma, dar prea puține care să indice direcția luată, căci în aceste locuri ramurile sînt întotdeauna apăsate în jos, către capătul mai subțire, fie că maimuța părăsește un copac sau intră în frunzișul lui. Spre centrul copacului însă, unde semnele trecerii sînt mai slab întipărite, direcția este mai clar indicată.

Iată aci, pe ramura asta, de pildă, talpa uriașă a fugarului a strivit o omidă, iar Tarzan știa instinctiv pe ce ramură se va fi așezat talpa aceluiași picior pentru a face următorul pas. Aci se uită pentru a descoperi o particulă infinitezimală de larvă stîlcită, care, de cele mai multe ori, se prezintă doar ca o minusculă pată umedă. Iată dincolo, o fărîmă microscopică de coajă de copac a fost scrijelită de laba rîcîitoare, iar direcția rupturii indică direcția trecerii. Sau o creangă groasă ori chiar trunchiul copacului s-au frecat de trupul păros și un mic smoc de păr îi poate confirma, prin direcția în care-i agățat în scoarță, că se află pe urma bună.

Și nici măcar n-a avut nevoie să-și încetinească viteza pentru a sesiza aceste indicii, aparent slabe, ale drumului urmat de fugar.

Pentru Tarzan, acestea ieșiră la iveală ca lumina zilei printre miriadele de scrijelituri, zgîrieturi și semne aflate pe calea-i frunzoasă. Dar cel mai puternic semn dintre toate era mirosul, pentru că Tarzan urma

direcția vântului și nările lui experimentate erau la fel de sensibile ca acelea ale unui ogar.

Unii cred ca ordinele animaliere sînt înzestrate în mod special de natură cu nervi olfactivi mai perfecționați decît ai omului, dar de fapt, totul nu-i decît o chestiune de antrenament.

Posibilitățile de supraviețuire ale omului nu depind în atît de mare măsură de perfecțiunea simțurilor sale. Puterea de a raționa a absolvit simțurile de multe dintre îndatoririle lor, ceea ce le-a făcut să se atrofieze în oarecare măsură, așa cum s-a întîmplat, de pildă, cu mușchii care mișcă urechile și pielea capului, atrofiați la om prin nefolosire. Mușchii se află la locul lor, deasupra urechilor și la baza pielii ce acoperă țeasta, după cum se află și nervii care transmit senzațiile spre creier, dar sînt subdezvoltați pentru că nu sînt necesari.

Dar nu așa stăteau lucrurile cu Tarzan din neamul maimuțelor. Din frageda-i copilărie, posibilitățile lui de supraviețuire au atîrnat de ascuțimea văzului, a auzului, a mirosului, a pipăitului și a gustului, în mult mai mare măsură decît de mai lent dezvoltatul organ al rațiunii.

Cel mai puțin dezvoltat dintre simțurile lui Tarzan era gustul, pentru că savura cu aceeași plăcere fructe delicioase sau carne crudă, demult îngropată; însă, în această privință, nu se deosebea prea mult, de epicurienii civilizați.

Omul-maimuță se grăbea în tăcere pe urmele lui Terkoz și ale prăzii sale, însă zgomotul apropierii lui ajunse la urechile fugarului, care își întee goana.

Terkoz se afla doar cu trei mile înaintea lui Tarzan, așa că, văzînd că orice fugă era inutilă, se lasă la pămînt, într-o poieniță, ca să aibă libertate de mișcare și să poată lupta pentru prada sa, ori, la nevoie, să poată fugi nestingherit, dacă urmăritorul se va dovedi mai puternic decît el.

O mai ținea încă pe Jane cu un braț cînd Tarzan sări ca un leopard în arena pe care natura o pregătise parcă anume pentru această bătălie primitivă.

Cînd Terkoz își dădu seama că Tarzan era cel care-l urmărea, trase concluzia că prada sa era femeia lui Tarzan, din moment ce amîndoi păreau să fie de același fel — albi și fără păr pe trup — așa că se bucură de prilejul acestei duble răzbunări asupra vrăjmașului său mult urît.

Pentru Jane, strania apariție a omului cu chip de zeu a fost ca vinul pentru nervii toropiți. Din descrierea pe care i-o făcuseră Clayton,

tatăl ei și domnul Philander, înțelese că acesta trebuie să fi fost minunata făptură care-i salvase, așa încît văzu în el un proteguitor și un prieten.

Dar cînd Terkoz o îmbrînci cu brutalitate ca să primească asaltul lui Tarzan, și cînd Jane văzu dimensiunile gorilei, mușchii nemaipomeniți și colții aprigi, își simți inima cît un purice. Cum ar putea cineva să biruie un asemenea adversar?

Ca doi rivali întăritați se ciocniră și ca doi lupi, își căutară unul altuia beregata. Caninilor lungi ai gorilei li se împotrivi lama subțire a cuțitului omului.

Jane — cu silueta ei zveltă, tînăra, lipită de trunchiul unui arbore uriaș, cu mîinile apăsate pe pieptul ce se înălța și cobora convulsiv, cu ochii dilatați de groaza îmbinată cu fascinație, cu frică și admirație — privea lupta dintre maimuța primară și omul primitiv pentru posesiunea unei femei, pentru ea.

Pe măsură ce mușchii robuști ai omoplaților și spatelui omului se reliefa sub încordarea efortului, iar bicepsii uriași și antebrațele țineau la distanță colții cumpliți, vălul secolelor de civilizație și cultură era smuls de pe viziunea încețoșată a fetei din Baltimore.

Cînd cuțitul lung se înfundă adînc, de douăsprezece ori, în sîngele inimii lui Terkoz, iar hoitul masiv se rostogoli la pămînt, neînsuflețit, o femeie primitivă sări cu brațele larg deschise spre bărbatul primitiv care luptase pentru ea și o cîștigase.

Iar Tarzan?

Făcu ceea ce orice bărbat în vinele căruia curge sînge adevărat poate face fără să fi învățat. Își luă femeia în brațe și înăbuși în sărutări buzele înălțate spre el, tremurînde.

O clipă, Jane rămase locului, cu ochii pe jumătate închiși. O clipă — cea dintîi din tînăra ei viață — înțelese ce înseamnă iubirea. Dar, la fel de subit cum fusese smuls, vălul coborî iarăși și o conștiință ultragiată îi învălui obrazii în mantia-i purpurie, în timp ce o femeie scandalizată îl împinse în lături pe Tarzan din neamul maimuțelor și-și îngropa fața în mîini.

Tarzan fusese surprins cînd fata pe care se învățase s-o iubească într-un chip vag și abstract se constituise prizonieră de bună voie în brațele lui. Acum însă era surprins că-l respingea. Se apropie din nou de Jane și o apucă de braț, însă fata se răsuci spre el ca o tigroaică și-i lovi pieptul imens cu mîinile ei micuțe.

Tarzan nu putea înțelege.

Cu o clipă în urmă, intenția lui fusese să o ducă pe Jane cit mai curînd la ai ei, dar acum, clipa aceea se pierduse în trecutul împăienjenit și îndepărtat al lucrurilor care au fost, dar care nu mai pot fi și o dată cu ea, intenția cea bună se alătură suitei imposibilităților.

Pentru că, între timp, Tarzan din neamul maimuțelor simțise un trup cald și mlădios lipit de al său. Respirația dulce, fierbinte care-i dezmierdase obrazul și gura ațîțase în pieptul său o nouă flacără de viață, iar buzele desăvîrșite ce se uniseră cu ale lui în sărutări arzătoare îi fripseră ca un fier roșu sufletul, lăsîndu-i stigmatul care-l marca acum pe noul Tarzan.

Îi puse din nou mîna pe braț. Jane îl respinse și atunci, Tarzan din neamul maimuțelor făcu întocmai ce-ar fi făcut cel dintîi străbun al său: își luă femeia în brațe și o purtă în junglă.

A doua zi, dis-de-diminează, cei patru din cabana de pe plajă fură deșteptați de un bubuit de tun. Clayton sări primul și iată, dincolo de gura golfului, două nave ancorate.

Una dintre ele era Arrow, iar cealaltă, un mic crucișător francez. Punțile laterale ale acestuia din urmă erau înțesate de oameni care scrutau țărmul iar pentru Clayton, ca și pentru cei doi care i se alăturară, era evident că lovitura fusese trasă pentru a le atrage atenția, dacă se mai aflau cumva în cabană.

Ambele vase erau ancorate la o distanță considerabilă de țărm și locuitorii cabanei se îndoiau că ochenele celor de pe punți vor putea distinge fluturările pălăriilor micului grup, aflat departe, în interior, între capetele promontoriilor.

Esmeralda își desfăcuse șorțul roșu și-l filfîia frenetic deasupra capului, dar Clayton, temîndu-se că nici acesta nu va fi văzut, alergă spre punctul dinspre nord, unde rugul înălțat de el își aștepta chibritul. I se păru, de altfel ca și celorlalți care așteptau cu respirația tăiată, că se scursese un secol pînă să ajungă la vraful de crengi uscate și de tufăriș. Cînd ieși din pădurea deasă și zări din nou vasele, constată consternat că Arrow își ridicase pînzele, iar crucișătorul o și pornise.

Aprinzînd iute rugul într-o duzină de locuri, se grăbi spre extremitatea promotoriului, unde-și smulse cămașa de pe el și legînd-o de o ramură căzută, începu s-o fluture deasupra capului, înainte și înapoi.

Dar vasele continuau să se îndepărteze. Clayton pierduse orice speranță, cînd coloana mare de fum înălțîndu-se ca o săgeată verticală deasupra pădurii atrase atenția unui marinar de pe crucișător și instantaneu, o duzină de ocheane fură îndreptate spre plajă.

Clayton văzu deodată cele două vase schimbîndu-și din nou direcția; și în timp ce Arrow staționa liniștit în largul oceanului, crucișătorul se îndreptă încet spre țărm. Se opri la oarecare distanță, și o barcă fu lăsată la apă și expedită în direcția promontoriului. Cînd acostă, din ea coborî un tînăr ofițer.

— *Monsieur* Clayton, dacă nu mă înșel? întrebă el.

— Slavă Domnului că ați venit, răspunse Clayton. Să sperăm că încă nu-i prea tîrziu.

— Ce vreți să spuneți, *Monsieur*?

Clayton îi povesti despre răpirea Janei Porter și vorbi de necesitatea unor oameni înarmați care să pornească în căutarea ei.

— *Mon Dieu!* exclamă ofițerul, cu amărăciune.

Ieri dacă soseam și încă n-ar fi fost prea tîrziu. Pe cînd azi, poate că e preferabil ca sărmana domnișoară să nu mai fie găsită deloc. E oribil, *Monsieur!* E odios!

Și alte bărci fuseseră coborîte acum din crucișător, iar Clayton, după ce-i indică ofițerului punctul de intrare în golf, se urcă împreună cu el în barca a cărei proră fu dirijată către micul bazin încercuit de pămînt, unde îi urmă și restul echipajului.

Curînd debarcară cu toții în punctul unde se aflau profesorul Porter, domnul Philander și Esmeralda, scăldată în lacrimi.

Printre ofițerii din ultimele bărci se afla și comandantul vasului; și cînd află istoria Janei Porter, solicită cu generozitate voluntari care să-i însoțească pe profesorul Porter și pe Clayton în cercetările lor.

Și toții acești bravi și simpatici francezi, fără nici o excepție, cerură pe dată îngăduința de a lua parce la expediție.

Comandantul alese douăzeci de marinari și doi ofițeri: *Lieutenant* D'Arnot și *Lieutenant* Charpentier. Una dintre bărci fu trimisă înapoi la crucișător pentru a aduce merinde, muniții și carabine; oamenii aveau asupra lor revolve.

Apoi, la cererea lui Clayton de a afla cum de ancoraseră în preajma acestui țărm și trăsese o salvă de semnalizare, comandantul, căpitanul Dufranne, îl lămuri că, în urmă cu o lună, descoperiseră nava

Arrow, care se îndrepta în mare viteză spre sud-vest, dar când îi semnalizaseră să se apropie, aceasta nu făcu decît să-și sporească viteza. O urmăriseră îndeaproape pînă spre asfințit, trăgînd de cîteva ori, dar a doua zi în zori nava se făcuse nevăzută.

Timp de cîteva săptămîni continuaseră să măture coasta în sus și-n jos și aproape că uitaseră de urmărire cînd, într-o bună dimineată, cu cîteva zile în urmă, observatorul le semnală o navă ce se zbătea din greu și evident scăpată de sub control, pradă furiei unei mări puternic răscolite.

Cînd se apropiara de epavă, constatară cu surprindere că era nava care, cu cîteva săptămîni în urmă, fugise de ei. După poziția velei-strai și a randei arborelui artimon se vedea că oamenii se străduiseră din răsputeri să țină piept vîntului, dar scotele se desfăcuseră și velele fuseseră sfîșiate și zdrențuite de vitejia vîntului.

Atît timp cît marea era zbuciumată, ar fi fost greu și periculos să se încerce o abordare; și cum pe punte nu se observa nici un semn de viață, hotărîră să aștepte pînă cînd vîntul și furia valurilor se vor potoli; dar chiar în acel minut zăriră o siluetă ce se agăța de balustradă, făcîndu-le niște vlăguite și mute semnale deznădăjduite.

Pe dată se dădură dispoziții de coborîre a unei bărci cu echipaj și efectuară o încercare izbutită de abordare a navei Arrow. Cînd francezii se cățărară pe vas, priveliștea care li se oferi ochilor îi înfiora. O sumedenie de morți și muribunzi se rostogoleau înapoi și-ncolo pe punte, cei vii amestecîndu-se cu decedații. Două dintre cadavre erau parțial devorate, parcă de lupi.

Echipajul de abordare reuși să repună vasul în condiții de navigare, iar cei rămași în viață din nefericitul grup fură transportați în hamacurile lor. Morții fură înfășurați în prelate și legați pe punte pentru a fi identificați de camarazii lor înainte de a fi încredințați adîncurilor mării.

Cînd francezii se urcară pe puntea navei Arrow, toți cei rămași în viață erau în stare de inconștiență. Pînă și bietul nenorocit, care le trimisese unicul semnal S.O.S. căzuse într-o stare de prostație înainte de a ști dacă semnalele lui avuseseră efect sau nu.

Ofițerului francez nu-i trebui mult ca să înțeleagă ce anume pricinuisse grozăvia de la bord; pentru că atunci cînd căutară apă și rachiu ca să-i întremeze cît de cît pe oameni, descoperiră că nu se afla nici un strop de băutura și nici o fărîmă de hrană. Semnaliză imediat crucișătorului să

trimită rezerve de apă, medicamente și provizii de hrană și o altă barcă fu lansată pe ruta periculoasă pînă la nava Arrow.

După ce li se aplicară măsurile de înviorare, cîțiva dintre oameni își veniră în simțiri și atunci își depănară întreaga poveste. Din care noi cunoaștem o bună parte, pînă la plecarea vasului, după uciderea lui Snipes și îngroparea cadavrului său deasupra cufărului ce conținea comoara.

Se pare că faptul de a fi avut crucișătorul pe urme îi terorizase atît de cumplit pe răzvrătiți, încît continuaseră să străbată în neștire Atlanticul chiar și la cîteva zile după ce pierduseră crucișătorul din vedere; dar, dîndu-și seama de cantitatea redusă a proviziilor de apă și de hrană, se întorseseră iar spre est. Neavînd la bord pe nimeni priceput în ale navigației, se iscară discuții cu privire la direcție; și cum după trei zile de navigare spre est nu se ivise nici urmă de uscat, cîrmiră spre nord, temîndu-se ca nu cumva vînturile puternice dinspre nord, care suflaseră cu precădere în ultima vreme, să fi deviat vaporul spre sud de extremitatea sudică a Africii.

Timp de două zile o ținură spre nord-nord-est, cînd intrară într-o perioadă de acalmie care dură aproape o săptămîină. Apa li se terminase, iar merinde mai aveau doar pentru o zi. Foarte repede, condițiile începură să se înrăutățească. Un om își pierdu mințile și sări peste bord. Curînd, un altul își tăie venele. Cînd muri, îl azvîrliră peste bord, deși se ridicaseră cîteva voci cerînd să se păstreze cadavrul pe punte. Foamea îi prefăcea din fiare umane în fiare sălbatice.

Cu două zile înainte de a fi zăriți de crucișător, erau prea sleiți de puteri pentru a mai putea mînuî vasul și în acea zi muriră trei oameni. A doua zi dimineața ieși la iveală că unul dintre cadavre fusese parțial mîncat.

Întreaga zi, oamenii se zgîiră unul la celalalt ca niște fiare de prada și în cea de a treia dimineață, două dintre cadavre fuseseră aproape în întregime curățite de carne. Dar acest ospăț necrofag nu-i întremase prea mult pe fugari, căci lipsa de apă era mult mai chinuitoare decît lipsa hranei. Și atunci apăruse crucișătorul.

Cînd cei care mai erau în stare să-și revină își reveniră, întreaga istorie fu înfățișată comandantului francez, dar marinarii erau prea ignoranți ca să-i poată indica în ce punct anume al coastei îi abandonaseră pe profesor și grupul lui, așa încît crucișătorul porni să plutească încet, fără a pierde nici o clipă țărmul din vedere, trăgînd din timp în timp cîte o salvă de semnalizare și scrutînd cu ochenele fiecare petec de plajă.

Noaptea lăsau ancora, ca nu cumva să le scape vreo porțiune de țărm și întâmplător, cu o noapte înainte ajunseră chiar la plaja unde se afla mica tabără pe care o căutau. Loviturile de semnal trase în timpul după-amiezii nu fuseseră auzite de cei de pe țărm, care se aflaseră, probabil, în inima junglei, în căutarea Janei Porter și zgomotul trosniturilor pricinuite de pașii lor în hățiș acoperise bubuitul îndepărtat al semnalului.

În răstimpul cît cele două grupuri își istorisiră respectivele aventuri, barca se și întoarse de la crucișător cu proviziile și armele necesare expediției. Cîteva minute mai tîrziu, micul grup de marinari, însoțiți de cei doi ofițeri francezi și conduși de profesorul Porter și de Clayton, porni în disperata și nefasta investigare a labirintului junglei.

20.EREDITATE

Jane, dîndu-și seama că era captiva acelei stranii făpturi pădurene care o salvase din ghearele gorilei, se luptă din răspuțeri ca să se elibereze, dar brațele viguroase ce-o purtau cu atîta ușurință, de parc-ar fi fost un prunc de o zi, nu făcură decît s-o strîngă și mai tare. Așa încît renunță la efortul ei zadarnic și rămase liniștită, privind pe sub pleoapele pe jumătate închise la fața omului care înainta atît de sprinten cu ea prin vegetația încîlcită.

Fața care se înclina asupra-i era de o extraordinară frumusețe. Tipul desăvîrșit al masculului viguros, necorupt de desfrîu sau de pasiuni brutale și înjositoare. Căci, deși Tarzan din neamul maimuțelor era un omorîtor de oameni și de fiare, el ucidea așa cum ucide vîntorul, fără patimă, cu excepția rarelor prilejuri cînd ucidea din ură, dar chiar și atunci nu era acea ură mocnită, malefică, ura care brăzdează hidos trăsăturile celui ce-o nutrește. Cînd Tarzan ucidea, mai adeseori o făcea cu un surîs decît cu o încruntare și surîsul este temelia frumuseții.

Fata remarcase o anumită particularitate cînd îl văzuse pe Tarzan năpustindu-se asupra lui Terkoz — dunga de un roșu aprins care-i străbătea fruntea pornind de deasupra ochiului stîng pînă la pielea capului, dar acum, scrutîndu-i trăsăturile, observă că dispăruse și doar o cicatrice îngustă, albă marca locul unde se ivise pata colorată.

Se lăsă mai în voie în brațele lui și strînsoarea lui Tarzan slăbi. Odată își coborî privirea în ochii ei și el îi zîmbi, iar fata trebui să-și strîngă puternic pleoapele pentru a alunga priveliștea acelui chip frumos, cuceritor.

După un timp, Tarzan o porni pe calea copacilor, iar Jane, minunându-se că nu încerca nici o teamă, își dădu seama că niciodată în viața ei nu se simțise mai în siguranță decât acum, când zăcea în brațele acestei făpturi puternice, sălbatice, care o purta, Dumnezeu știe către ce soartă, mai adânc, tot mai adânc, în fortăreața neînblînzitei păduri.

Cînd, cu ochii închiși, încercă să se gîndească la viitor și închipuirea ei vie îi stîrni temeri cumplite, nu avu decît să deschidă ochii și să privească acel chip nobil, atît de apropiat de fața ei, pentru ca să i se spulbere și ultima rămășiță de îngrijorare.

Nu, niciodată ființa aceasta nu i-ar fi putut face vreun rău; se simți încredințată de lucrul ăsta cînd înțelese cavalerismul pe care-l trădau trăsăturile lui fine și ochii sinceri, curajoși.

Înaintară tot mai mult prin ceea ce Jenei i se părea o masă compactă de verdeață în care se deschidea, ca prin farmec, o cărare dinaintea acestui zeu al pădurii, pentru ca apoi să se închidă iar în urma lor. Nu simți nici măcar zgîrietura unei crenguțe și totuși deasupra-i și dedesubt, în față și în spate, ochii ei nu puteau desluși altceva decît un zid trainic de ramuri și de plante agățătoare, încîlcite într-o împletitură de nedestrămat.

În timp ce Tarzan înainta cu pas sigur, mintea lui era preocupată de numeroase gînduri, noi și ciudate. Avea înainte-i o problemă cum nu mai întîlnise nicicînd și simțea, mai curînd decît gîndea, că trebuie să-i facă față ca un om și nu ca o maimuță.

Mișcarea-i liberă prin terasele de mijloc ale copacilor, drum pe care îl urma de obicei, contribui să-i mai răcorească ardoarea primei iubiri proaspăt descoperite. Se pomeni meditănd la soarta care ar fi așteptat-o pe fată dacă n-ar fi salvat-o de Terkoz. Știa foarte bine de ce n-o ucisese gorila și Tarzan începu să-și compare intențiile cu cele ale lui Terkoz.

Adevărat, legea junglei cerea ca masculul să-și cucerească perechea prin forță, dar se putea oare lăsa Tarzan călăuzit de legile fiarelor? Doar Tarzan era **Om**! Dar oamenii cum or fi procedînd? Era nedumerit; nu știa. Ar fi dorit s-o întrebe pe fată, dar pe urmă îi veni ideea că fata îi și răspunsese prin strădania ei zadarnică ele a se elibera și de a-l respinge. Dar acum sosiseră la destinație și Tarzan din neamul maimuțelor, purtînd-o pe Jane în brațele-i musculoase, se lăsă domol pe iarba arenei unde marii antroipoizi își țineau sfatul și dănuiau orgia sălbatică a dum-dum-ului.

Deși veneau de la mile și mile depărtare, ziua ajunsese abia pe la jumătatea după-amiezei și amfiteatrul era scăldat în lumina difuză ce se

cernea prin urzeala frunzișului din jur. Iarba verde părea moale, răcoroasă și îmbietoare. Miriadele de zgomote ale junglei răzbăteau înăbușit, ca de la mare distanță, topite parcă în ecoul unor sunete învălmășite care urcau și coborau, asemenea talazurilor pe un țărm îndepărtat.

Cînd se înfundă în iarba în care o depusese Tarzan, Jane se simți contopită de un simțămînt de tihnă visătoare, iar cînd își înălță ochii la silueta care o domina, o năpădi și o stranie senzație de siguranță desăvîrșită.

În timp ce Jane îl urmărea cu priviri filtrate pe sub pleoapele pe jumătate coborîte, Tarzan străbătu poiana circulară, îndreptîndu-se spre copacii din cealaltă parte. Jane îi observă grația maiestuoasă a ținutei, simetria perfectă dintre trupul magnific și felul în care-și ținea capul frumos modelat pe umerii largi.

Ce făptură desăvîrșită! Sub această înfățișare de zeu nu se putea ascunde nici un dram de cruzime sau josnicie. „Niciicînd — își spuse Jane — pămîntul nu a mai fost călcat de un asemenea om, din clipa cînd Dumnezeu l-a plăsmuit pe cel dintîi, după chipul și asemănarea sa!”

Cu un salt, Tarzan se avîntă în copaci și pieri din vîz. Jane se întreba unde s-o fi dus. O părăsise oare în voia soartei, acolo în jungla singuratică? Privi în jur cu nervozitate. Fiecare vrej, fiecare tufiș părea vizuina tainică a vreunei fiare uriașe și îngrozitoare, ce pîndea să-și înfigă colții scînteietori în carnea ei mătăsoasă. Fiecare sunet era amplificat de închipuirea ei, în zgomotul unui trup șerpuitor și malefic ce se tîra pe furiș.

Cît de schimbate păreau toate acum cînd o părăsise!

Cîteva minute, care fetei speriate i se părură lungi cît ceasurile, stătu cu nervii încordați, așteptînd saltul fiarei pitite ce urma să pună capăt nefericirii și îngrijorării. Aproape că se ruga să apară o dată dinții cruzi ce aveau s-o facă să-și piardă cunoștința, curmîndu-i astfel agonia spaimei.

Auzi un zgomot brusc și ușor în spatele ei. Cu un strigăt, sări în picioare și se întoarse pentru a-și înfrunta sfîrșitul. Dar nu-l văzu decît pe Tarzan, cu brațele încărcate de fructe coapte și mustoase. Jane fu cuprinsă de o amețelă și s-ar fi prăbușit dacă Tarzan, lăsînd să-i scape povara, n-ar fi prins-o în brațe. Fata nu-și pierdu cunoștința, dar se agăță cu putere de el, tremurînd și clănțănind ca o căprioară speriată.

Tarzan din neamul maimuțelor îi mîngîie părul moale și încercă s-o îmbărbăteze și s-o liniștească, întocmai cum făcea Kala cu el pe cînd era o maimuță mică și se speria de Sabor, leoaica, sau de Histah, șarpele. O

singură dată își lipi ușor buzele de fruntea ei și Jane nu se clinti, ci închise ochii și scoase un suspin.

Nu-și putea analiza sentimentele și nici nu dorea să încerce. Era mulțumită că simțea siguranța pe care i-o dădeau brațele lui puternice și în rest, își lăsa viitorul în voia soartei; căci ultimele câteva ore o învățaseră să se încreadă în strania și sălbatica făptură a pădurii, cum nu s-ar fi încrezut decît în foarte puțini dintre bărbații pe care-i cunoștea.

Chibzuind la întreaga ciudățenie a acestui fapt, întrezări adevărul că, poate, descoperise ceva ce nu mai cunoscuse niciodată: iubirea. Se minună, apoi zîmbi.

Continuind să zîmbească, îl împinse ușurel pe Tarzan îndărăt și privindu-l cu o expresie pe jumătate zîmbitoare, pe jumătate batjocoritoare, care dădea chipului ei un farmec nespus, arătă cu degetul spre fructele împrăștiate pe jos și se așează pe marginea tobei de pămînt a antropoidelor, căci foamea începuse să se facă simțită.

Tarzan adună iute fructele și le puse la picioarele ei; după aceea se cocoșă lîngă ea pe tobă și începu să despice cu cuțitul și să pregătească diferitele fructe pentru cina frumoasei Jane.

Mîncară împreună, în tăcere, furișînd din cînd în cînd cîte o privire unul spre celălalt, pînă ce Jane, în cele din urmă, izbucni într-un hohot de rîs vesel, la care Tarzan se alătură.

— Aș fi dorit să vorbești englezește, spuse fata.

Tarzan clătină din cap și o expresie îngîndurată trădînd o dorință patetică îi înnegură ochii surîzători.

Apoi Jane încercă să-i vorbească franțuzește, iar după aceea nemțește; dar fu nevoită să rîdă singură de încercarea-i bîlbîită de a se exprima în această din urmă limbă.

— Oricum, îi spuse ea în englezește, înțelegi germana mea la fel de bine cum o înțelegeau și cei din Berlin.

Tarzan luase de mai multă vreme hotărîrea cum să procedeze mai departe. Avusese timp să-și aducă aminte tot ce citise în cărțile lui din cabană despre felul cum se poartă bărbații cu femeile. Se va comporta așa cum își închipuia el că s-ar fi purtat bărbații din cărți, dacă ar fi fost în locul lui.

Din nou se ridică și o porni prin copaci, dar mai înainte încercă să-i explice prin semne Janei că se va întoarce imediat și o făcu atît de bine, încît fata pricepu și nu se mai temu cît lipsi el.

O năpădi doar o senzație de singurătate în timp ce-l aștepta, privind, cu ochi languroși, punctul pe unde dispăruse. Ca și prima dată, fu înștiințată de prezența lui printr-un zgomot ușor venind din spate și se întoarse pentru a-l vedea înaintînd prin iarbă, cu brațele încărcate de crengi. Apoi dispăru din nou în junglă și după cîteva minute, reapăru cu o încărcătură de ierburi moi și de ferigă. Îi mai trebuiră două drumuri pînă să aibă la îndemînă tot vrafal de materiale.

În cele din urmă împrăștie ferigile și ierburile pe jos, așternîndu-i un culcuș moale, pe deasupra căruia propti crengile, rezemate una de alta, astfel încît se întîlneau la o înălțime de vreo doi metri peste centru. Deasupra crengilor așternu frunze uriașe de palmier și cu ajutorul altor crengi și altor frunze, închise un capăt al micului adăpost pe care-l construise. După care se așezară din nou pe marginea tobei și încercară să-și vorbească prin semne.

Minunatul medalion încrustat cu diamante care atîrna la gîtul lui Tarzan era o pricină de mare mirare pentru Jane. Arătă spre el și Tarzan îl scoase și-i întinse frumosul giuvaer. Jane își dădu seama că era lucrat de mîinile unui meșter iscusit și că diamantele aveau mare strălucire și erau superb montate, dar felul cum fuseseră tăiate denota că bijuteria era veche. Mai observă că medalionul se deschidea și apăsînd butonul ascuns, văzu cele două jumătăți separîndu-se pentru a da la iveală, în fiecare dintre ele, cîte o miniatură în fildeș. Una dintre miniaturi înfățișa o femeie frumoasă, iar cealaltă ar fi putut fi un portret al bărbatului de lîngă ea, dacă n-ar fi existat o subtilă, abia definită, diferență de expresie.

Se uită la Tarzan și-l văzu aplecat spre dînsa, privind cu vădită uimire miniaturile. Întinse mina și luă medalionul, examinînd portretele, cu semne de certă surpriză și interes. Purtarea lui vădea limpede că nu le mai privise niciodată pînă atunci și nici nu-și închipuise că medalionul se deschidea. Faptul acesta o determină pe Jane să se lase furată de noi speculații și să încerce a-și imagina cum ajunsese frumosul ornament în posesia unei făpturi sălbatice din jungla neexplorată a Africii.

Mai uimitor era faptul că medalionul conținea portretul cuiva care ar fi putut să fie fratele sau mai curînd tatăl acestui semizeu pădurean, care nu știuse nici măcar că giuvaerul se deschide.

Tarzan continua să privească fix cele două chipuri. După un timp își scoase tolba de pe umăr și răsturnînd săgețile pe jos, scotoci în fundul pungii și scoase afară un obiect plat, înfășurat în numeroase frunze moi și

legat cu fire lungi de iarbă. Îl desfăcu cu grijă, îndepărtînd frunză după frunză, pînă cînd, în cele din urmă, rămase în mînă cu o fotografie. Arătînd spre miniatura din medalion, îi întinse Janei fotografia, ținîndu-i în față și medalionul deschis.

Fotografia nu făcu decît să o nedumerească pe fată și mai mult, pentru că înfățișa, fără îndoială, chipul aceluiași bărbat al cărui portret se afla prins în medalion lîngă cel al frumoasei femei tinere.

Tarzan se uita la ea cu o expresie de uimire în ochi și Jane îl privi la rîndul ei. Se părea că buzele lui se căzneau să formuleze o întrebare. Fata arătă spre fotografie, apoi spre miniatură și în urmă spre el, ca și cum ar fi vrut să spună că portretele erau ale lui, dar Tarzan clătină din cap, apoi, ridicînd din umerii uriași, luă fotografia din mîna ei și după ce o înfășură din nou cu grijă, o așeză iar în fundul tolbei.

Cîteva momente rămaseră amîndoi tăcuți, Tarzan cu ochii pironiți în pămînt în timp ce Jane ținea micul medalion în mînă, sucindu-l și răsucindu-l în strădania de a găsi un indiciu care să-i poată revela identitatea proprietarului.

În cele din urmă, explicația simplă îi veni în minte. Medalionul aparținuse Lordului Greystocke, iar portretele îl înfățișau pe el și pe Lady Alice. Făptura sălbatică îl găsise pur și simplu în cabana de pe plajă. Ce stupid din partea ei că nu întrezărise mai înainte această soluție a enigmei!

Dar a găsi o explicație pentru ciudata asemănare dintre Lordul Greystocke și acest zeu al pădurii era un lucru care o depășea și nu-i de mirare că nu-și putea închipui un singur moment că sălbaticul gol din fața ei era un nobil englez.

Într-un târziu, Tarzan își înălță privirile pentru a o urmări pe fată, care cerceta medalionul. El nu putea pătrunde tîlcul chipurilor dinăuntru, dar putea citi interesul și fascinația de pe chipul ființei vii și tinere de lîngă el.

Jane observă că o urmărește din priviri și gîndind că-și dorește podoaba înapoi, i-o întinse. Tarzan o luă și desfăcînd lanțul cu ambele mîini, i-l trecu fetei pe gît, zimbînd în fața surprizei pe care i-o pricinuiseră acest neașteptat dar. Jane scutură vehement din cap și voi să-și scoată lăntîșorul de aur de la gît, dar Tarzan nu-i îngădui cu nici un chip. Cînd o văzu că stăruie, îi luă mîinile în mîinile lui și i le ținu strîns, ca s-o împiedice să-și scoată lanțul. În cele din urmă, Jane renunță și rîzînd ușurel, ridică medalionul la buze.

Tarzan nu-și dădu seama exact ce semnificație avea acest gest, dar ghici că era felul ei de a accepta darul, așa încît se ridică în picioare și luînd medalionul în mînă, se înclină solemn, ca un cavaler din vechime și-și lipi buzele pe locul atins de buzele ei.

Un mic omagiu distins și galant, îndeplinit cu grația și demnitatea unei totale degajări.

Se lăsa întunericul, așa că începură din nou să mănînce fructele care le țineau și de foame și de sete, apoi Tarzan se ridică în picioare și conducînd-o pe Jane la micul umbrar pe care-l construisese, îi făcu semn să intre.

Pentru prima dată în ultimele ore, Jane fu săgetată de teamă și Tarzan o simți îndepărtîndu-se, ca și cum se ferea de el. Jumătatea de zi petrecută cu această fată făcuse din Tarzan un cu totul alt om decît cel asupra căruia răsărise soarele acelei dimineți. Acum, în fiecare fibră a ființei sale, ereditatea se făcea mai simțită decît deprinderile. Nu putem spune că se prefăcuse subit dintr-un sălbatic om-maimuță într-un gentleman politic, dar, oricum, înclinațiile acestuia din urmă precumpăneau și mai presus de toate, dorința de a fi pe placul femeii iubite și de a-i face o impresie bună.

Așa încît Tarzan din neamul maimuțelor făcu unicul lucru pe care-l știa menit să asigure liniștea Janei: își scoase cuțitul de vînătoare din teacă și întinzîndu-i-l cu mînerul înainte, o pofti din nou, printr-un semn, să intre în adăpost. Fata înțelese și luînd cuțitul lung, intră și se culcă pe ierburile moi, în timp ce Tarzan din neamul maimuțelor se întinse pe pămînt, de-a curmezișul intrării.

Și așa-i află soarele cînd răsări în zori. În prima clipă cînd se deșteptă, Jane nu-și aminti de straniile întîmplări ale zilei precedente și se minună de ciudatul loc unde se găsea — micul umbrar de frunze, ierburile moi ale culcușului, priveliștea neobișnuită ce se ivea prin deschizătura adăpostului.

Treptat, împrejurările datorită cărora ajunseseră aici îi reveniră în minte una cîte una. Și atunci în inima ei se stîrni o aprigă uimire — un val de mulțumire și de recunoștință pentru faptul că, deși se aflase într-o primejdie atît de cumplită, era teafără și neatinsă. Se apropie de intrarea adăpostului pentru a-l căuta pe Tarzan. Dispăruse, dar de astă dată nu se simți cuprinsă de temeri pentru că știa că se va întoarce.

Văzu în iarba din fața deschiderii umbrarului amprenta trupului său, acolo unde zăcuse toată noaptea pentru a o apăra. Știa că numai

datorită faptului că el se aflase acolo putuse să doarmă într-o tihnită siguranță. Cu el în preajmă, cum ar fi putut să se mai teamă? Se întrebă dacă o mai fi existând pe lume vreun bărbat alături de care o fată să se poată simți atât de sigură în inima junglei africane. Nici lei și nici panterele n-o mai speriau acum.

Ridică privirile și văzu silueta lui zveltă picînd ușor dintr-un copac vecin. Cînd ochii li se întîlniră, fața lui Tarzan fu luminată de zîmbetul acela deschis și strălucitor, care, în urmă cu o zi, îi câștigase Janei încrederea. Și cînd se apropie de ea, inima Janei porni să bată mai iute și ochii i se luminau, așa cum nu se mai întîmplase niciodată la apropierea vreunui bărbat.

Fusese din nou după fructe, pe care le depuse la intrarea umbrarului. Și iarăși se așezară împreună să mănînce.

Jane începu să se întrebe ce planuri o fi avînd cu ea. Voia s-o ducă înapoi pe plajă sau avea de gînd s-o țină aici? Brusc avu revelația că răspunsul la această întrebare n-o preocupa în prea mare măsură. Era cu putință, oare, să-i fie indiferent? Începu totodată să-și dea seama că se simțea pe deplin mulțumită să șadă aici, alături de acest uriaș surîzător, ospătîndu-se cu fructe delicioase în edenul pădurii, departe, în adîncurile unei jungle africane — da, era mulțumită și nespus de fericită. Nu putea înțelege. Rațiunea îi spunea că ar trebui să fie măcinată de o îngrijorare nebună, apăsată de temeri groaznice, doborîta de presimțiri funeste și în schimb, inima îi cînta, iar ea zîmbea zîmbetului de pe fața omului de alături.

După ce isprăviră micul dejun, Tarzan se duse în umbrarul ei și-și luă înapoi cuțitul. Fata uitase cu totul de el. Își dădu din nou seama că uitase cu totul de cuțit pentru că uitase de teama care-o făcuse să-l accepte. Făcîndu-i semn să-l urmeze, Tarzan se îndreptă spre copacii de la marginea arenei și ridicînd-o cu un singur braț viguros, se avîntă pe ramurile de deasupra capului.

Fata știa că o duce înapoi la ai ei și nu putu să-și explice sentimentul brusc de singurătate și de tristețe care o năpădi.

Ore întregi se balansară încet, din copac în copac.

Tarzan din neamul maimuțelor nu se grăbea. Încerca să guste pe îndelete și să prelungească plăcerea acestei călătorii în timpul căreia simțea brațele dragi înconjurîndu-i gîtul, așa încît ocoli mult spre sud drumul direct care ducea la plajă.

De cîteva ori se opriră, pentru scurte răgazuri de odihnă, de care Tarzan de fapt nu avea nevoie, iar la prînz poposiră timp de un ceas pe malul unui pîrîiaș, unde-și potoliră setea și foamea. Așa încît se apropia de asfințit cînd ajunseseră la luminiș iar Tarzan, lăsîndu-se pe pămînt lîngă un arbore mare despărți ierburile înalte ale junglei și-i arătă cabana.

Jane îl luă de mîină, vrînd să-l conducă în tabără ca să-i poată spune tatălui ei că omul acesta o salvase de la moarte sau de la o soartă mai rea decît moartea și că veghease asupra-i cu o grijă de mamă. Dar din nou puse stăpînire pe Tarzan din neamul maimuțelor sfiala sălbăticiunii în fața așezărilor omenești. Se trase îndărăt, scuturînd din cap. Fata se apropie de el, privindu-l cu ochi rugători. Într-un fel, nu putea îndura gîndul de a-l și că se întoarce singur în teribila junglă. Dar el continuă să clatine din cap și în cele din urmă o trase la piept foarte ușor și se aplecă s-o sărute, dar mai întîi o privi în ochi, așteptînd să vadă dacă era mulțumită sau îl respingea. O secundă, fata șovăi, dar pe urmă își dădu seama care era adevărul și încolăcindu-i gîtul cu brațele, îi trase fața spre ea și-l sărută fără nici o rușine.

— Te iubesc, te iubesc, îi murmură.

De la mare depărtare răzbi trosnetul înăbușit al mai multor arme. Tarzan și Jane își înălțară capetele.

Dinspre cabană veneau domnul Philander și Esmeralda. De acolo unde se aflau, Tarzan și Jane nu puteau vedea vasele ancorate în golf. Tarzan arătă cu degetul în direcția de unde se auziseră împușcăturile, apoi își atinse pieptul, după care arătă din nou într-acolo. Jane înțelese. Pleca, dar ceva îi spunea fetei că o făcea deoarece gîndea că ai ei sînt în pericol.

O sărută din nou.

— Întoarce-te la mine, îi murmură Jane. Am să te-aștept... de-a pururi.

Tarzan plecă, iar Jane se întoarse, ca să străbată luminișul spre cabană.

Domnul Philander o zări primul. Se înserase și domnul Philander era foarte miop.

— Repede, Esmeralda! strigă el. Repede înăuntru, la adăpost... se apropie o leoaică! Dumnezeule mare!...

Esmeralda nu se osteni să verifice viziunea domului Philander. Tonul lui alarmat îi era suficient. O zbughi în cabană și pînă să apuce el să-i rostească întreg numele, trînti și zăvorî ușa. „Dumnezeule mare! exclamase

domnul Philander, descoperind că Esmeralda, în exuberanța grabei, îl zăvorîse de aceeași parte a ușii de care se apropia leoaica.

Izbi cu furie în lemnul solid.

— Esmeralda! Esmeralda! țipă. Dă-mi drumul înăuntru! Leul e pe cale să mă mănînce!

Esmeralda gîndi însă că bătăile în ușă provin de la leoaica ce încerca s-o urmărească, așa încît, după bunul ei obicei, leșină.

Domnul Philander aruncă o privire înspăimîntată în spate. Grozăvie! Iat-o, era chiar lîngă el. Încercă să se cațere pe zidul lateral al cabanei și reuși să se agate, instabil, de acoperișul de stuf. O clipă rămase astfel, suspendat, cramponîndu-se cu picioarele, ca o pisică, de o frînghie de rufe, dar, la un moment dat, mănunchiul de stuf cedă și domnul Philander fu proiectat pe spate.

În clipa cînd se prăbuși, îi trăsni prin minte o remarcabilă prevedere a științelor naturii: dacă te prefaci mort, se presupune că leii și leoaicele te ignoră, *cel puțin* așa pretindea memoria cam defectuoasă a domnului Philander. Drept care, domnul Philander rămase în poziția în care căzuse, încremenit într-un simulacru de moarte. Cum se prăbușise pe spate, cu brațele și picioarele întinse țeapăn, atitudinea de mort era de-a dreptul impresionantă.

Jane îi observase caraghioasa performanță, cu o mirare înduioșată. Cînd se apropie, rîse: un mic hohot de rîs sugrumat; dar fu de ajuns. Domnul Philander se răsuci pe o coastă și se holbă la ea. În cele din urmă o recunoscă.

— Jane! strigă el. Jane Porter! Dumnezeu mare! Se opinti ca să se ridice în picioare și alergă la fată. Nu-i venea să creadă că este ea, că este vie. Dumnezeu mare! De unde vii? Unde, ai fost pentru Dumnezeu? Cum...

— Fie-ți milă de mine, domnule Philander, îl întrerupse fata. Nu pot ține minte atîtea întrebări dintr-o dată.

— Bine, bine... făcu domnul Philander. Dumnezeu! Cînd te văd teafără și sănătoasă, sînt atît de uimit și de încîntat, încît, zău, nu mai știu ee vorbesc. Dar vino, povestește-mi tot ce ți s-a întîmplat.

21.SATUL TORTURII

În timp ce mica expediție de marinari trudea prin desișul junglei căutînd urmele Janei Porter, zădărnicia încercării lor apărea din ce în ce mai evidentă și numai durerea bătrînului și ochii deznădăjduiți ai tînărului englez îl împiedicară pe generosul D'Arnot să se întoarcă.

Își spunea că ar exista doar posibilitatea de a găsi cadavrul fetei sau rămășițele cadavrului, pentru că era convins că Jane fusese devorată de o fiară de pradă. Oamenii fuseseră rînduiți în linie de bătaie, începînd din punctul unde o găsiseră pe Esmeralda și în această formație desfășurată, își croiau drum, nădușind și gîfîind prin încîlceala lianelor și plantelor agățătoare. Înaintarea era foarte anevoioasă. Amiaza îi află doar cu cîteva mile mai spre interior. Făcură un scurt popas și după ce mai străbătură o mică distanță, unul dintre oameni descoperi o potecă bine demarcată.

Era vechiul drum bătătorit de elefanți și D'Arnot, consultîndu-se cu profesorul Porter și cu Clayton, hotărî să-l urmeze. Poteca șerpuia prin junglă, în direcția nordică și coloana porni în șir indian de-a lungul ei.

Locotenentul D'Arnot se afla în frunte și înainta cu pas destul de rapid, întrucît cărarea era, relativ deschisă. Imediat în spate urma profesorul Porter, dar cum bătrînul nu putea ține pasul cu tînărul, locotenentul D'Arnot se găsea la o depărtare de vreo sută de iarzi cînd, deodată, se pomeni înconjurat de șase războinici negri. Cînd negrii îl împresurară, D'Arnot își avertiză coloana printr-un strigăt, dar mai înainte de a-și fi putut scoate revolverul, fu legat de mîini și tîrît în junglă.

Strigătul său îi alarmase pe marinari și vreo doisprezece săriră, trecînd pe lîngă profesorul Porter și depășindu-l pentru a veni în ajutorul ofițerului lor. Nu știau ce anume pricinuiseră strigătul de alarmă, dar își închipuiau că se ivise o primejdie. Trecură în fugă de locul unde fusese capturat D'Arnot, cînd o suliță lansată din junglă străpunse pe unul dintre oameni; îi urmă imediat o ploaie de săgeți. Ridicîndu-și puștile la ochi, marinarii traseră în tufișuri în direcția de unde fuseseră lansate proiectilele.

Între timp se apropiase și restul grupului și una după alta, salve de împușcături fură îndreptate spre dușmanul nevăzut. Acestea erau trosnetele pe care le auziseră Tarzan și Jane Porter.

Locotenentul Charpentier, care conducea ariergarda coloanei, sosi în fugă la locul cu pricina și aflînd amănuntele ambuscadei, porunci oamenilor săi să-l urmeze și se înfundă în hățiș. O secundă mai tîrziu, erau prinși într-o luptă deschisă cu vreo cincizeci de războinici negri din satul Mbonga. Săgețile și gloanțele zburau din belșug și cu mare viteză.

Ciudatele pumnale africane și paturile puștilor franțuzești se întâlneau un moment în dueluri sălbătice și sîngeroase, dar în scurt timp sălbăticiii o zbughiră înapoi în junglă, lăsîndu-i pe francezi să-și numere pierderile.

Din cei douăzeci de oameni, patru muriseră, vreo doisprezece erau răniți, iar locotenentul D'Arnot dispărut. Întunericul se apropia cu pași repezi și situația lor deveni de două ori mai rea cînd nu mai putură regăsi nici poteca de elefanți pe care o urmaseră la venire. Un singur lucru se putea face și anume să amenajeze o tabără chiar pe locul unde se aflau și să înnopteze acolo. Locotenentul Charpentier dădu dispoziții să se ridice în jurul taberei o îngrăditură circulară din trunchiuri de arbuști și vegetație mărunță. Treaba asta fu isprăvită mult timp după lăsarea întunericului, iar în centrul luminișului, oamenii aprinseră un foc uriaș, menit să le dea lumina necesară pentru terminarea lucrului.

Cînd se asigură, atît cît era cu putință, împotriva atacurilor animalelor și ale oamenilor sălbatici, locotenentul Charpentier așează santinele în jurul taberei iar restul oamenilor, istoviți și flămînzi, se întinseră pe jos să doarmă.

Gemetele răniților, amestecate cu mugetele și mîrîielile lighioanelor atrase de zgomot și de lumina focului, alungară somnul de pe pleoapele ostenite, cu excepția unor scurte și agitate intermitențe. O ceată de oameni amărîți și înfometați petrecu acolo o lungă noapte, rugîndu-se pentru ivirea zorilor.

Negrii care-l capturaseră pe D'Arnot nu mai așteptară să ia parte la lupta ce urmasă, ci se grăbiseră să-și tîrască prizonierul prin junglă, apoi o luaseră mai departe pe aceeași potecă unde se desfășura lupta în care se angajaseră tovarășii lor. Grăbiră pasul, iar zgomotele bătăliei deveniră din ce în ce mai stinse, pe măsură ce se îndepărtau de combatanți, pînă cînd în fața ochilor lui D'Arnot se deschise priveliștea unei poieni largi la capătul căreia se îngrămădea un sat de colibe acoperite cu stuf și îngrădite de palisade.

Se înserase de-a binelea, clar străjile de la poartă zăriră pe cei trei care se apropiau și deslușiră că unul dintre ei era un prizonier. Un strigăt se înălță în cuprinsul palisadeilor. Un puhoi de femei și copii alergă în întîmpinarea grupului.

Și atunci începu pentru ofițerul francez cea mai îngrozitoare experiență de care poate avea parte un om pe acest pămînt — primirea care i se făcu unui prizonier alb într-un sat de canibali africani.

Bestialitatea cruzimii lor era sporită de amintirea usturătoare a barbariilor și mai crude săvârșite asupra lor și a familiilor lor de către ofițerii acelui neîntrecut ipocrit, Leopold al II-lea al Belgiei, atrocități din pricina cărora fugiseră din statul liber Congo — o jalnică rămășiță a ceea ce fusese odinioară un trib puternic.

Tăbărîră cu înverșunare asupra lui D'Arnot, lovindu-l cu ciomege și cu bolovani și trăgînd de el cu mîini apucătoare ca ghearele răpitoarelor. Îi smulseră și ultimul petec de îmbrăcăminte, iar loviturile cădeau nemilos pe trupul despuiat și tremurător. Dar francezul nu lăsă să-i scape un strigăt de durere. Rostea în gînd o rugăciune ca să-i fie hărăzită cît mai repede izbăvirea de tortură.

Moartea pentru care se ruga nu avea să-i vină însă atît de curînd. După puțin timp, războinicii alungară femeile din preajma prizonierului: trebuia cruțat în vederea unor plăceri mai mari și odată potolit primul val de ură, se mulțumiră să-l împroaște cu cuvinte de ocară, cu insulte și să-l scuie. Aici D'Arnot fu legat zdravăn de parul înalt de pe care niciodată nu fusese dezlegat un om viu.

Cîteva femei se risipiră spre colibe ca să aducă ceaune și apă, în timp ce altele aprinseră un șirag de focuri pe care urmau să fiarbă anumite porțiuni din delicată, restul de carne urmînd a fi pusă la uscat, în felii, pentru a fi consumată mai tîrziu; făceau toate aceste preparative întrucît nădăduiau ca războinicii să se înapoieze cu numeroși alți prizonieri.

Festivitatea fusese întîrziată căci așteptau întoarcerea războinicilor care se încăieraseră cu albi, așa încît se înnoptase de-a binelea pînă se strînseră cu toții în sat, iar dansul morții porni să-l încercuiască pe ofițerul osîndit.

Pe jumătate leșinat de durere și epuizare, D'Arnot privea pe sub pleoapele pe jumătate coborîte ceea ce-i părea a fi fantasmagoriile unui delir sau un coșmar înfiorător din care avea să se trezească în curînd.

Fetele bestiale erau mînjite cu vopsea, gurile monstruoase cu buze răsrînte și fleșcăite, dinții galbeni, piliți și terminați în vîrfuri ascuțite, ochii se roteau diabolic, trupurile sclipeau despuiate și strălucitoare, sulile se mișcau crud. Nu, fără îndoială, asemenea ființe nu puteau exista pe pămînt — se vede că, într-adevăr, visa.

Vîrtejul de trupuri sălbatice îl încercui mai aproape. O sulită zbîrnîi și-i atinse brațul. Durerea ascuțită și senzația sîngelui cald care se prelingea îl încredințară de îngrozitoarea realitate a situației sale

deznădăjduite. O altă lance, apoi alta îl înțepară. Închisese ochii și-și încleștă maxilarele — nu, n-o să strige! Era un ostaș al Franței, o să ofere acestor bestii o lecție de cum știe să moară un ofițer și un gentleman.

Tarzan din neamul maimuțelor nu avea nevoie de un interpret care să-i tălmăcească semnificația acelor împușcături îndepărtate. Cu gustul sărutărilor Janei Porter încă proaspăt pe buze, se avîntă cu incredibilă rapiditate din copac în copac, drept spre satul lui Mbonga. Nu-l interesa locul exact al încăierării, gîndind că aceasta, oricum, se va sfîrși curînd. Pe cei morți tot nu-i mai putea ajuta, iar cei care fugiseră nu aveau nevoie de sprijinul lui. Către cei care nici nu fuseseră uciși și nici nu izbutiseră să fugă se grăbea el acum. Și știa că-i va găsi legați de parul cel mare din centrul cătunului lui Mbonga.

De multe ori văzuse Tarzan patrulele de vînătoare ale lui Mbonba întorcîndu-se dinspre nord cu prizonieri și întotdeauna aceleași scene se desfășuraseră în jurul sinistrului stîlp, în lumina scînteietoare a numeroaselor focuri. Mai știa, de asemenea, că rareori pierdeau prea mult timp pînă să-și împlinească diabolicul scop al capturii. Tarzan se îndoia că va ajunge la timp pentru a realiza altceva decît o răzbunare.

Zori cît putu. Căzuse noaptea și călătorea pe terasele de sus ale arborilor, unde luxurianta lună tropicală îmbăia în lumină cărarea amețitoare a ramurilor unduioase din vîrfurile copacilor. La un moment dat, zări reflexul unei străluciri îndepărtate. Venea din dreapta cărării lui. Tarzan își spuse că era probabil lumina focului de tabără pe care-l aprinseseră cei doi oameni înainte de a fi atacați — nu avea idee de prezența marinarilor.

Era atît de sigur că înțelege tot ce se petrecea în junglă, încît nu se abătu din drum, ci trecu pe lîngă lumină la o distanță de jumătate de milă. Era focul de tabără al francezilor. Cîteva minute mai tîrziu, Tarzan sări în copacii care dominau satul lui Mbonga. Ah, nu venise prea tîrziu! Sau da?

Nu putea spune. Omul legat de stîlp era inert, totuși deocamdată războinicii nu făceau decît să-l înțepe.

Tarzan le cunoștea obiceiurile. Lovitura de moarte nu fusese încă dată. Putea ghici pînă la secundă la ce stadiu al dansului ajunseseră. O clipă mai tîrziu, cuțitul lui Mbonga avea să reteze una din urechile victimei — și aceasta va fi începutul sfîrșitu-lui, căci, în scurt timp, prizonierul se va prefăce într-o masă convulsionată de carne măcelărită. Va mai pîlpîi un rest de viață în el, dar în acele clipe moartea va fi unicul semn de grație după care va mai tînji.

Parul se afla la o distanță de treisprezece metri de copacul cel mai apropiat. Tarzan își răsuci o funie. Dar în clipa aceea, peste țipetele drăcești ale demonilor dăntuitori răsună brusc răcnetul de provocare al gorilei-mascul. Dansatorii încremeniră ca prefăcuți în stane de piatră. Lațul se repezi vîjîind, sus peste capetele negrilor. În lumina scînteietoare a focurilor era aproape invizibil.

D'Arnot deschise ochii. Un negru uriaș, proțăpit drept în fața lui, se lungi pe spate, ca doborît de o mîină nevăzută. Trupul lui, zbatîndu-se în urlete și zvîrcolindu-se dintr-o parte în alta, se îndepărta rapid spre umbra de sub copaci. Negrii, cu ochii cît cepele, se uitau ca vrăjiți. Odată ajuns sub copaci, trupul se ridică drept în văzduh și apoi pieri în frunziș; negrii, îngroziți, zbierînd de spaimă, o tuliră într-o goană nebună spre poarta satului.

D'Arnot fu lăsat în părăsire. Era un bărbat curajos, dar cînd urletul acela lugubru spintecase aerul, simțise cum i se zbîrlește părul în cap. În timp ce trupul cuprins de spasme al negrului plutea în văzduh, D'Arnot simți un fior de gheață străbătîndu-i șira spinării, de parcă moartea s-ar fi înălțat dintr-o groapă întunecoasă și i-ar fi atins carnea cu un deget vîscos. El se uită la punctul pe unde pătrunsese negrul în copac și deodată auzi zgomotul unei mișcări venind dintr-acolo. Ramurile copacului se îndoiră ca apăsate de un trup omenesc: urmă un trosnet și negrul se așternu din nou la pămînt, rămînînd neînsuflețit în locul unde căzuse. Imediat după el urmă un trup alb, dar acesta căzu în poziție verticală.

D'Arnot văzu un tînar gigant, cu picioarele zvelte, răsărind din umbră și venind în lumina focului apoi îndreptîndu-se repede spre el.

Ce putea să mai însemne și asta? Cine putea fi? Fără îndoială, o nouă făptură a torturii și a distrugerii.

D'Arnot așteptă. Ochii nu i se dezlipeau de pe fața omului care înainta spre el. Iar ochii celui alt sincer și limpezi, nu avură o clipă de șovăire sub pironirea privirii lui D'Arnot. Ofițerul se simți mai liniștit, dar nu spera mare lucru, deși simțea că fața aceea nu putea ascunde o inimă haină.

Fără o vorbă, Tarzan din neamul maimuțelor tăie legăturile care-l țintuiau pe francez. Slăbit de suferință și din pricina pierderii de sînge, D'Arnot s-ar fi prăbușit dacă două brațe puternice nu l-ar fi susținut. Se simți ridicat în aer. Avu senzația că zboară, apoi își pierdu cunoștința.

22.EXPEDIȚIA

Zorii care se iviră deasupra micii tabere organizate de francezi în inima junglei își revărsară lumina asupra unui grup trist și descurajat.

Îndată ce fu destulă lumină ca să poată desluși împrejurimile, locotenentul Charpentier își împărți oamenii în grupuri de cîte trei pe care le împrăștie în diverse direcții cu scopul de a redescoperi cărarea; zece minute mai târziu o găsiră și grupul expediționar o porni în grabă înapoi spre plajă.

Era o treabă grea, deoarece purtau trupurile a șase morți — peste noapte decedaseră încă doi — iar cîtiva dintre răniți trebuiau să fie susținuți, chiar și așa înaintînd foarte încet.

Charpentier hotărîse să se întoarcă pe plajă pentru a lua întăriri cu care să încerce apoi să-i urmărească pe băștinași pentru a-l salva pe D'Arnot.

Se făcuse târziu după-amiază cînd oamenii, vlăguți, ajunseră în rariștea de lîngă plajă și cu excepția a doi din grup, reîntoarcerea însemna atîta fericire pentru ei, încît uitară pe dată de toate suferințele și amărăciunile prin care trecuseră.

Cînd micul grup ieși din desișul junglei, prima persoană pe care profesorul Porter și Cecil Clayton o zăriră fu Jane, în picioare, lîngă ușa cabanei.

Cu un mic strigăt de bucurie și ușurare, fata alergă să-i întîmpine, aruncîndu-și brațele în jurul gîtului tatălui ei și izbucnind în lacrimi pentru prima dată de cînd fuseseră părăsiți pe acest tărîm hidos și zbuciumat.

Profesorul Porter se lupta bărbătește să-și învingă propriile emoții, dar efortul era prea mare pentru nervii și pentru vitalitatea sa istovită și în cele din urmă, îngropîndu-și fața bătrînă în umărul fetei, plînsă încetișor, ca un copil ostenit.

Jane îl conduse spre cabană, iar francezul se întoarse spre plajă, de unde le ieșiră în întîmpinare cîtiva tovarăși.

Clayton, dorind să-i lase singur pe tată și pe fiică, se alătură marinarilor și rămase să discute cu ofițerii, pînă cînd aceștia se urcară într-o barcă, îndreptîndu-se spre crucișător, unde locotenentul Charpentier trebuia

să raporteze nefericitul deznodământ al aventurii lor. Apoi Clayton se întoarce agale spre cabană. Își simțea inima fremătind de fericire. Femeia pe care o iubea era teafără. Se întrebă prin ce miracol fusese cruțată. Faptul c-o găsisse în viață i se părea aproape de necrezut.

Cînd ajunse în preajma cabanei, o văzu pe Jane ieșind. Zărindu-l, fata se îndreaptă spre el.

— Jane, striga tînărul, Dumnezeu a fost într-adevăr îndurător cu noi. Povestește-mi cum ai scăpat, ce formă a luat pronia cerească spre a te salva... pentru binele nostru?

Niciodată pînă atunci nu i se mai adresase rostindu-i numele de botez. Cu patruzeci și opt de ore în urmă, Jane ar fi fost cuprinsă de un dulce val de bucurie auzindu-și numele pe buzele lui Clayton, acum însă se sperie.

— Domnule Clayton, răspunse calmă, întinzîndu-i mîna, în primul rînd, dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru cavalerieasca lealitate pe care ai avut-o față de tatăl meu. Mi-a povestit cît de nobil și de generos, pînă la jertfa de sine, ai fost. Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Clayton observă că nu răspunsese familiarității lui, dar nu-și făcu nici un gînd din această pricină. Fata trecuse prin atîtea! Își dădu seama pe dată că nu era momentul să-i impună dragostea lui.

— Sînt întru totul răsplătit, replică el, doar văzîndu-vă pe amîndoi sănătoși și din nou împreună, dumneata și domnul profesor Porter. Cred că n-aș mai fi putut îndura multă vreme patosul suferinței sale mute. Domnișoară Porter, a fost cea mai tristă experiență din viața mea; și apoi, s-a adăugat și propria mea durere: cea mai mare din cîte am încercat vreodată. Dar suferința lui era atît de disperată, atît de copleșitoare... M-a învățat că nici o iubire, nici măcar a soțului față de soție, nu poate fi atît de adîncă, de imensă și de plină de abnegație ca iubirea pentru fiica sa.

Fata își înclină capul. Ar fi vrut să pună o întrebare, dar i se părea aproape un sacrilegiu s-o facă în fața iubirii acestor doi bărbați pentru ea și a cumplitei suferințe prin care trecuseră în timp ce ea șezuse, rîzînd fericită, alături de acea făptură cu chip de zeu al pădurii, mîncînd fructe mustoase și privind cu ochii dragostei în ochii care-i răspundeau cu același sentiment.

Dar iubirea e un stăpîn ciudat, iar firea omenească e și mai ciudată, astfel că, pînă la urmă, puse întrebarea:

— Unde-i acea făptură a pădurii care te-a salvat pe dumneata? De ce nu se reîntoarce?

— Nu înțeleg, răspunse Clayton. Despre cine vorbești?

— Despre cel care ne-a salvat pe amândoi, care m-a scăpat și pe mine din ghearele gorilei.

Oh! făcu Glayton, surprins. El te-a salvat? Știi, încă nu mi-ai povestit nimic despre aventura dumitale.

— Dar pe omul acela al pădurii, stăruie Jane, nu l-ai mai văzut? Când s-a auzit zgomotul slab și îndepărtat al împușcăturilor din junglă, m-a părăsit. Tocmai ajunsesem la luminiș și el a plecat în grabă la locul bătăliei. Știi că s-a dus să v-ajute.

Tonul fetei era aproape rugător — în comportarea ei se simțea tensiunea unei emoții ținute în friu. Clayton nu putea să nu observe acest lucru și se miră, vag, de ce-o fi fost Jane atât de adânc emoționată, atât de dornică să afle pe unde se găsea acea stranie făptură. Totuși îl bîntuia presentimentul întunecat al unei inevitabile suferințe și fără să-și dea seama, în inima lui încolți prima sămînță de gelozie și de bănuială în privința omului maimuță, căruia îi datora viața.

— Nu l-am văzut, răspunse calm. N-a venit la noi. Apoi, după o pauză de gîndire, adăugă: Poate că s-a înapoiat la tribul lui, adică la oamenii care ne-au atacat.

Clayton nu știa de ce rostise aceste vorbe, căci nu le credea nici el. Fata îl privi o clipă cu ochii mari.

— Nu! exclamă ea cu vehemență, poate cu prea multă vehemență, gîndi Clayton. Nu-i cu puțință.

Cei ce v-au atacat erau sălbatici. Clayton o privi nedumerit.

— Domnișoară Porter, omul acela e o făptură pe jumătate sălbatică, din junglă. Nu știm nimic despre el. Nici nu vorbește, nici nu înțelege vreo limbă europeană, iar podoabele și armele lui sînt acelea ale sălbaticilor de pe coasta de vest. Clayton vorbea repede. Pe o distanță de sute de mile, domnișoară Porter — adăugă el — nu există alte ființe omenești în afara sălbaticilor. Probabil că aparține tribului care ne-a atacat sau aluia la fel de primitiv; s-ar putea să fie chiar canibal.

Jane păli.

— Nu vreau să cred una ca asta, murmură ea ca pentru sine. Nu-i adevărat! Ai să vezi, i se adresă de astă dată lui Clayton, ai să vezi că se va întoarce și va dovedi că nu ai dreptate. Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Afirm că e un gentleman.

Clayton era un tânăr generos și însuflețit de sentimente cavalierești, dar ceva din felul arzător în care fata îl apăra pe omul pădurii ațîță în el o gelozie irațională, așa încît, pentru moment uită tot ce-i datorau sălbaticului semizeu și-i răspunse cu un rînjit disprețuitor pe buze:

— Poate că ai dreptate, domnișoară Porter, dar nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se sinchisească de o cunoștință care se hrănește cu hoit. După toate probabilitățile, e un paria care și-a pierdut pe jumătate mințile și care o să uite de noi mai repede, dacă nu mai sigur, decît o să uităm noi de el. Nu-i decît o fiară a junglei, domnișoară Porter.

Fata nu răspunse, dar simți cum i se strînge inima.

Știa că Clayton era un om sincer și pentru prima oară, începu să analizeze structura pe care se întemeia proaspăt descoperita ei iubire și să supună obiectul acestei iubiri unui examen critic.

Se întoarse și o porni agale spre cabană. Încercă să și-l imagineze pe acel zeu al pădurii alături de ea în salonul unui transatlantic. Îl văzu apucînd mîncarea cu mîinile, rupînd carnea asemenea unei fiare de pradă, ștergîndu-și apoi pe coapse degetele-i unsuroase. Se cutremură. Se văzu, în închipuire, prezentîndu-l prietenilor ei — un necioplit, analfabet, un bătăran; fata se crispă.

Intrase în cabană și se așezase pe marginea patului ei de ferigi și ierburi; în timp ce-și apăsa cu palma pieptul care-i sălta de emoție, simți conturul dur al medalionului. Îl scoase de la gît, ținîndu-l o clipă în căușul palmei și privindu-l cu ochi împăienjeniți de lacrimi, apoi îl înălță la buze și strivindu-și sărutul pe el, își îngropa fața în ferigile moi, suspinînd.

— Fiară? murmură Jane. Atunci, Doamne, fă-mă fiară; pentru că, fiară sau nu, sînt a lui.

În acea zi nu-l revăzu pe Clayton. Esmeralda îi aduse cina în încăperea ei, iar Jane trimise vorbă profesorului Porter că suferea de reacția șocului provocat de aventura din ajun.

A doua zi dimineața, Clayton plecă în zori, însoțind expediția organizată în scopul salvării locotenentului D'Arnot. De astă dată erau două sute de oameni înarmați, la care se adăugau zece ofițeri, doi chirurghi și provizii de hrană pe o săptămînă. Duceau cu ei așternuturi și hamacuri, acestea din urmă în vederea transportării bolnavilor și răniților. Era o companie plină de dîrzenie și de furie — o expediție de salvare, dar și de pedepsire în același timp. Curînd după-amiază ajunseră în locul ambuscadei unde căzuse cealaltă expediție; înaintau mai repede pentru că urmau cărarea

cunoscută și nu-și mai pierdeau vremea cu explorările. De acolo, poteca bătătorită de elefanți ducea drept la satul lui Mbonga. Erau abia ceasurile două când avangarda coloanei se opri la marginea rariștei.

Locotenentul Charpentier, care comanda expediția, deplasă imediat o parte a forțelor prin junglă, urmînd să se posteze la capătul opus al satului. Un alt detașament fu plasat într-un anumit punct în fața porții cătunului, în timp ce restul armatei, împreună cu locotenentul, rămase în partea dinspre sud a luminișului. Dădu dispoziții ca detașamentul care urma să ocupe poziția nordică și care avea să ajungă ultimul la postul său, să înceapă asaltul, rafala lor de deschidere a luptei urmînd a fi semnalul unui atac conjugat, pornit simultan din toate punctele pentru a cucerii întreg satul chiar de la prima sarjă.

Timp de jumătate de oră, oamenii locotenentului Charpentier se pitiră prin vegetația luxuriantă a junglei, în așteptarea semnalului. Li se părea că trecuseră ceasuri întregi. Vedeau o parte din băștinași la cîmp, în timp ce alții intrau și ieșeau pe poarta satului. În cele din urmă răsună semnalul: răpăitul unei rafale de flinte, căreia îi răspunse un ropot de gloanțe venind din vestul și sudul junglei. Băștinașii de pe cîmp își azvîrliră uneltele și o zbughiră nebunește spre palisade. Gloanțele franceze îi secerară, iar marinarii francezi săriră peste cadavrele lor, îndreptîndu-se spre poarta satului. Asaltul fusese atît de brusc și de neașteptat, încît albi ajunseră la porți înainte ca băștinașii, înspăimîntați, să fi apucat a le baricada și cîteva minute mai tîrziu, ulița satului roia de oameni înarmați luptîndu-se corp la corp, într-o învălmășeală de nedescris.

Scurtă vreme, negrii își menținură poziția la intrarea pe uliță, dar pistoalele, puștile și hangerele fracezilor îi zdrobiră pe lăncieri și-i doborîră pe arcași înainte de a fi putut măcar să-și potrivească săgețile în arc.

Curînd, bătălia se prefăcu într-o retragere nebunească și apoi într-un masacru lugubru, căci marinarii francezi văzuseră bucăți din uniforma lui D'Arnot împodobind trupurile mai multor războinici negri care li se împotriviseră.

Cruțară copiii și pe acele femei pe care nu fură nevoiți să le ucidă pentru a se apăra, dar cînd, în cele din urmă, se opriră, împrăștiindu-se șiroind de sînge și sudoare, o făcură pentru că în satul lui Mbonga nu mai exista nici un războinic viu care să le țină piept.

Scotociră cu grijă fiecare colibă și fiecare ungher din sat, însă nu putură găsi nici o urmă a lui D'Arnot. Interogară prizonierii prin semne și în

cele din urmă, unul dintre marinari care își efectuase stagiul în Congo francez descoperi că-i poate face să înțeleagă dialectul corcit ce slujește de limbaj între albi și triburile cele mai înapoiate de pe coastă; dar chiar și așa nu izbuti să afle nimic precis cu privire la soarta lui D'Arnot.

Ca răspuns la întrebările privitoare la tovarășul lor, obținură doar o serie de gesturi înfricoșate și exclamații de spaimă; pînă la urmă se încredințară singuri că toate acestea nu erau decît dovezi incriminatoare că diavolii negri îl măcelăriseră și-l mîncaseră cu două nopți înainte pe D'Arnot.

Pierzînd orice urmă de speranță, începură preparative ca să înnopteze în sat.

Prizonierii fură înghesuiți în trei colibe, sub pază severă. Fură postate santinele la porțile baricadate și în cele din urmă, liniștea somnului învălui satul, liniște știrbită doar de femeile băștinașe care-și jeleau morții.

A doua zi dimineată se angajară în marșul de întoarcere. Inițial, avuseseră intenția să dea foc satului, dar renunțară la idee și-i lăsară pe prizonieri bocind și văicărindu-se, însă măcar cu un acoperiș deasupra capului și o palisadă ca adăpost împotriva fiarelor junglei.

Încet, expediția făcu cale întoarsă pe drumul urmat în ajun. Hamacurile încărcate cu răniți le îngreunau înaintarea. În opt dintre hamacuri purtau pe cei grav răniți, în timp ce două se legănav încet, sub povara morții.

Clayton și locotenentul Charpentier alcătuiau ariergarda coloanei; englezul mergea tăcut, din respect pentru durerea celuiilalt, căci D'Arnot și Charpentier fuseseră prieteni nedespărțiți din copilărie. Clayton își dădea seama că suferința lui Charpentier era cu atît mai sfredelitoare, cu cît sacrificiul lui D'Arnot fusese inutil, Jane fiind salvată înainte ca D'Arnot să fi căzut în mîinile sălbaticilor, lucru la care se mai adăuga faptul că ofițerul francez își pierduse viața într-o acțiune ce nu intra în cadrul îndatoririlor sale, ci era menită să servească unor necunoscuți, străini de neam pe deasupra. Dar cînd îi vorbi despre acest lucru locotenentului Charpentier, francezul scutură din cap.

— Nu, Monsieur, replică el, D'Arnot ar fi ales oricînd să moară în asemenea chip. Ce mă doare pe mine e faptul că n-am putut muri salvîndu-l pe el sau, cel puțin, alături de el. Păcat că nu l-ați cunoscut mai bine, Monsieur. A fost într-adevăr un ostaș și un gentleman, titlu conferit multora și meritat de atît de puțini. Nu a murit zadarnic, căci moartea lui pentru

binele unei tinere americane ne va face pe noi, camarazii săi, să înfruntăm cu mai multă bravură sfârșitul, indiferent sub ce chip ar veni.

Clayton nu răspunse nimic, dar în inima lui se înfiripă o nouă stimă pentru francezi, stimă care rămase de atunci încolo neștirbită.

Se făcuse târziu când ajunseră la cabana de pe plajă. O împușcătură solitară, înainte de a fi ieșit din junglă, le dădu de veste celor din tabără ca și celor de pe vas că expediția sosise prea târziu: stabiliseră dinainte ca, atunci când se vor apropia la o milă sau două de tabără, să anunțe printr-un singur foc că ținta lor n-a fost atinsă, prin trei focuri izbînda și prin două, faptul că nu l-au putut găsi nici pe D'Arnot, nici pe negrii care-l capturaseră.

Așadar, un grup solemn îi întâmpină la întoarcere și puține vorbe fură rostite în timp ce morții și răniții erau așezați cu grijă în bărci și transportați în tăcere spre crucișător.

Clayton, epuizat de cele cinci zile de marș trudnic prin junglă și de participarea la cele două bătălii cu negrii, se îndreaptă spre cabană ca să îmbuce ceva și să guste tihna patului său de frunze, după două nopți petrecute în pădure.

Jane îl aștepta lîngă ușa cabanei.

— Și bietul locotenent? întrebă ea. N-ai găsit nici o urmă?

— Am sosit prea târziu, domnișoară Porter, replică el cu amărăciune.

— Povestește-mi. Cum s-au întîmplat lucrurile? întrebă Jane.

— Nu pot, domnișoară Porter, e prea hidos.

— Vrei să spui că l-au torturat? șopti fata.

— Nu știm ce i-au făcut înainte de a-l fi ucis răspunse Clayton, cu o față trasă de oboseală și de tristețea resimțită pentru bietul D'Arnot și punînd accentul pe cuvîntul „înainte”.

— Înainte de a-l fi ucis! Ce vrei să spui? Doar nu sînt... nu sînt...?

Jane se gîndea la insinuările lui Clayton în legătură cu apartenența omului pădurii la acest trib și nu găsea putere să articuleze oribilul cuvînt.

— Ba da, domnișoară Porter, sînt... canibali... ripostă el pe un ton amar, pentru că și în mintea lui Clayton revenise brusc imaginea omului pădurii și acea stranie, inexplicabilă gelozie care-l încercase în urmă cu două zile îl năpădi iarăși; apoi, cu o subită brutalitate care nu i se potrivea lui Clayton mai mult decît i se potrivește unei gorile respectul curtenitor,

izbucni. Când zeul dumitale te-a părăsit atât de brusc, se grăbea, fără îndoială, să se ducă la ospăț.

De îndată ce rosti cuvintele de mai sus, îi și păru rău deși n-avea habar cât de adânc o răniseră pe fată. Regretul său era provocat doar de neîntemeiata-i lipsă de loialitate față de cineva care salvase pe rînd viața fiecărui membru din grup, fără să fi făcut nimănui vreun rău.

Fata își sumeți capul.

— Față de afirmația dumitale, domnule Clayton, nu poate exista decît un singur răspuns potrivit, și regret că nu sint bărbat ca să ți-l pot da, ripostă ea pe un ton de gheață. Îi întoarse spatele și intră în cabană. Clayton era englez, așa că, pînă să înțeleagă ce răspuns anume i-ar fi dat un bărbat, fata și dispăruse din vedere.

“Zău așa, își spuse el mîhnit m-a făcut mincinos. Și-mi închipui că o și merit adăugă îngîndurat. Clayton, băiete, știu ca ești istovit și cu nervii zdruncinați, dar ăsta nu-i un motiv să te protestezi. Mai bine te-ai duce la culcare.”

Înainte de a se culca însă, o strigă încetișor pe Jane deasupra perdelei din pînză de catarg care-i despărțea, pentru că voia să-și ceară scuze; dar cu același succes s-ar fi putut adresa și Sfinxului. Atunci așternu cîteva cuvinte pe un petic de hîrtie, pe care-l strecură pe sub despărțitură.

Jane văzu biletul, însă nu-l luă în seamă pentru că era foarte furioasă, jignită și îndurerată, dar fiindcă era femeie, pînă la urmă îl ridică și-l citi.

Draga mea domnișoară Porter,

N-am avut nici un drept să insinuez ceea ce am insinuat. Singura mea scuză este că mi-s nervii tociți — ceea ce nu constituie de loc o scuză.

Te rog, încearcă să gîndești că n-am rostit acele cuvinte. Îmi pare foarte rău. Dintre toți oamenii din lume, dumneata ești ultima pe care aș fi vrut s-o jignesc. Spune-mi că m-ai iertat.

Wm. Cecil Clayton

„Așa a gîndit, altfel nu i-ar fi trecut prin cap s-o spună, raționa fata, dar nu poate fi adevărat, oh, știu că nu-i adevărat!”

O frază din scrisorică o sperie: „Dintre toți oamenii din lume, dumneata ești ultima pe care aș fi vrut s-o jignesc”.

Cu o săptămînă înainte, fraza aceasta ar fi umplut-o de bucurie, acum însă o mîhnea. Dorea să nu-l fi întîlnit niciodată pe Clayton. Îi părea rău că-i ieșise în cale zeul pădurii. Și-apoi mai era și biletul celalalt, pe

care-l găsisese în iarbă, în fața cabanei, în ziua cînd se întorsese din junglă, epistola de dragoste semnată: Tarzan din neamul maimuțelor. Cine mai putea fi și acest nou curtezan? Dacă era un alt locuitor sălbatic al acestei cumplite păduri, ce n-ar fi fost oare în stare să comită pentru a o dobîndi?

— Esmeralda! Trezește-te! îi strigă. Mă enervează să te văd dormind în tihnă, cînd știi prea bine că lumea-i plină de nenorociri!

— Gaberelle! țipă Esmeralda, ridicîndu-se. Ce s-a mai întîmplat? Un hiponocer? Unde-i, domnișoară Jane?

— Tîmpenii, Esmeralda, nu-i nimic. Culcă-te din nou. E destul de rău cînd dormi, da-i mult mai rău cînd ești trează..

— Da, inimioara mea, da' ce-i cu comoara mea? Ce-are în seara asta de-i cam desprizmată?

— Oh, Esmeralda, în seara asta sînt urîcioasă, răspunse fata. Nu lua aminte la ce spun, hai, fii bună!

— Da, inimioara mea! Acuma fetița se duce frumos să facă nani. Are nervii în batistă. Ce mai, cu toți ripotamii și cu oamenii ăia care mănîncă duhuri, de care mi-a povestit domnu' Philander. Dumnezeu, nu-i de mirare să capete omu' o persecuție nervoasă.

Rîzînd, Jane străbătu cămăruța și sărutînd-o pe buna femeie, îi ură noapte bună.

23.FRĂȚIA UMANĂ

Cînd D'Arnot își reveni în simțiri, se pomeni zăcînd pe un culcuș de ferigi moi și de ierburi, sub un umbrar din crengi, clădit în formă de, **A**: La picioarele lui, prin deschizătura umbrarului, se vedea o pajiște verde și la mică depărtare mai încolo, zidul compact al junglei și al pădurii.

D'Arnot șchiopăta, tot trupul îi era numai o durere, se simțea foarte slăbit și pe măsură ce reentra în deplinătatea facultăților mintale, suferea supliciul cumplit al numeroaselor răni și al junghiurilor ascuțite în fiecare mușchi și în fiecare os, ca urmare a loviturilor groaznice pe care le primise.

Chiar și o simplă întoarcere a capului însemna o adevărată tortură, așa încît rămase multă vreme nemișcat, cu ochii închiși.

Încerca să reînchege amănuntele întîmplării pe care o trăise înainte de a-și fi pierdut cunoștința, pntu a se lămuri unde se află acum; se

întreba dacă era printre prieteni sau printre dușmani. În din urmă reconstitui întreaga grozăvie a scenei petrecute la stîlp și în sfîrșit își aduse aminte de ciudata făptură albă în brațele căreia căzuse în nesimțire.

D'Arnot se întreba ce soartă îl mai așteaptă acum. Nu vedea și nu auzea vreun semn de viață în preajmă. Zumzetul continuu al junglei, foșnetul milioanei de frunze, bîzîitul gîzelor, glasul păsărilor și al maimuțelor păreau topite într-un susur mîngîietor, ca și cum se afla undeva la mare depărtare de miriadele de vieți ale căror sunete răzbeau pînă la el doar într-un ecou stins. Într-un tîrziu lunecă într-o calmă toropeală, din care nu se deșteptă decît la amiază. Din nou încercă acea bizară senzație de totală înmărmurire, care se făcuse simțită și la prima deșteptare, dar imediat își reaminti cele de curînd petrecute și privind prin deschizătura umbrarului, văzu silueta unui om cinchit pe vine.

Omul stătea cu spatele larg, musculos spre el, dar, deși era foarte bronzat, D'Arnot își dădu seama era spatele unui om alb și-i mulțumi lui Dumnezeu. Francezul îl strigă cu o voce slabă. Omul se întoarse și ridicîndu-se, veni spre umbrar. Avea o față foarte frumoasă, cea mai frumoasă față, gîndi Arnot, din cîte văzuse vreodată. Aplecîndu-se, se tîrî în adăpost lîngă ofițerul rănit și-i puse o mîină răcoroasă pe frunte.

D'Arnot îi vorbi în franțuzește, dar omul se mărgini doar să clatine din cap, cu tristețe, i se păru ofițerului. Apoi D'Arnot încercă să-i vorbească în engleză, iar omul scutură din nou din cap. Italiană spaniola și germana avură același rezultat descurajant. D'Arnot cunoștea cîteva boabe de norvegiană, rusă, greacă, ba chiar o brumă din limbajul unui trib negru din Congo de vest, omul însă nu răspunse la nici una dintre acestea.

După ce-i cercetă rănile, îl lăsă pe D'Arnot în adăpost și dispăru. O jumătate de oră mai tîrziu se întoarse cu brațele încărcate de fructe și cu ceva ce semăna cu o tigvă goală de dovleac, plină cu apă. D'Arnot bău și mîncă puțin. Se mira că nu avea febră. Încercă din nou să înfiripe o conversație cu bizarul lui infirmier, dar încercarea rămase fără rezultat.

Deodată, omul ieși în grabă din adăpost pentru a se reîntoarce cîteva minute mai tîrziu, cu cîteva bucăți de coajă de copac și — minunea minunilor! — cu un creion. Ghemuindu-se lîngă D'Arnot, scrise timp de un minut pe suprafața netedă ce căptușea interiorul scoarței, apoi îi întinse francezului cele scrise.

D'Arnot fu mirat să vadă un mesaj scris în engleză, cu litere de tipar:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR. CINE ESTI TU? POTI CITI ACEASTA LIMBA?

D'Arnot luă creionul, apoi se opri. Omul acesta ciudat scria în engleză — evident, deci era un englez.

— Da, răspunse D'Arnot prin viu grai. Citesc englezește. Pot să și vorbesc. Acum putem sta de vorbă, în primul rînd dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Omul însă clătină din cap și arată către creion și scoarța de copac.

— Mon Dieu! strigă D'Arnot. Dacă ești englez, cum se face că nu poți vorbi englezește?

Și-apoi, într-o străfulgerare, înțelese — omul era mut, poate chiar surdo-mut.

Așadar, D'Arnot scrisese un mesaj în engleză pe scoarța de copac:

Sînt Paul D'Arnot, locotenent în marina franceză, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Mi-ai salvat viața și tot ce-i al meu îți aparține. Pot să te întreb cum se face că scrii englezește, dar nu vorbești?

Răspunsul lui Tarzan îl umplu pe D'Arnot de și mai mare uimire.

EU VORBESC NUMAI LIMBA TRIBULUI MEU GORILELE MARI CARE AU FOST ALE LUI KERCHAK; ȘI ÎNȚELEG PUȚIN DIN LIMBA LUI TANTOR, ELEFANTUL ȘI A LUI NUMA, LEUL, SI A ALTOR LOCUITORI AI JUNGLEI. NICIODATĂ NU AM VORBIT CU UN OM, DECÎT CU JANE PORTER PRIN SEMNE. ASTA ESTE PRIMA DATA CÎND VORBESC PRIN SCRIS CU CINEVA DE FELUL MEU.

D'Arnot se simțea victima unei mistificări. I se părea incredibil să existe pe pămînt un om matur care să nu fi vorbit niciodată cu alt om și ceea ce era mai absurd, care să știe să citească și să scrie.

Reciti mesajul lui Tarzan — „decît cu Jane Porter". Asta era fata americană care fusese răpită de o gorilă în junglă. D'Arnot avu o nouă străfulgerare — deci omul ăsta era „gorila". Luă creionul și scrisese:

Unde e Jane Porter?

Iar Tarzan îi răspunse dedesubt:

ÎNAPOI LA RUDELE EI ÎN CASA LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR.

Deci n-a murit? Unde a fost? Ce i s-a întîmplat?

N-A MURIT. A FOST LUATA DE TERKOZ CA SA FIE SOȚIA LUI; DAR TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR A LUAT-O DE LA TERKOZ ȘI L-A OMORÎT ÎNAINTE DE A-I FACE VREUN RAU.

NIMENI DIN JUNGLA NU-I POATE TINE PIEPT LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR ȘI APOI SA MAI RÂMÎNA VIU, EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR — LUPTĂTOR PUTERNIC.

D'Arnot scrie:

Ma bucur că a scăpat cu bine. Mă obosește să scriu, aș vrea să mă odihnesc puțin.

Și apoi Tarzan:

DA. ODIHNESTE-TE. CÎND TE FACI BINE, TE DUC ÎNAPOI LA OAMENII TAI.

Zile la rînd zăcu D'Arnot pe culcușul lui din frunze moi de ferigă. A doua zi făcu temperatură iar D'Arnot își spuse că asta înseamnă infecție și că o să moară. Îi veni o idee. Se și miră că nu-i trecuse mai înainte prin cap. Îl chemă pe Tarzan și-i indică prin semne că vrea să scrie, iar cînd Tarzan îi aduse coaja de copac și creionul, D'Arnot îi scrie:

Poți să te duci pînă la oamenii mei și să-i aduci aici? Le voi trimite un mesaj pe care ai să-l transmiți din partea mea și atunci or să te urmeze.

Tarzan clătină din cap și apoi scrie:

M-AM GÎNDIT LA ASTA DIN PRIMA ZI; DAR N-AM ÎNDRĂZNIT. GORILELE MARI VIN ADESEA ÎN ACEST LOC, SI DACA TE GĂSESC AICI SINGUR ȘI RĂNIT, TE OMOARĂ.

D'Arnot se întoarce pe o parte și închise ochii. Nu voia să moară, dar simțea că se stinge pentru că fierbințeala îi creștea din ce în ce. În noaptea aceea își pierde cunoștința.

Trei zile la rînd fu pradă delirului și Tarzan îl veghe, udîndu-i fruntea cu mîinile și spălîndu-i rănile, în cea de-a patra zi, febra cedă tot atît de brusc cum izbucnise, însă D'Arnot părea să fie propria lui umbră, atît era de slăbit. Tarzan era nevoit să-l ridice și să-l susțină ca să poată bea apă din tigva de doveac.

Febra nu provenise dintr-o infecție, așa cum crezuse D'Arnot, ci, pur și simplu, era vorba de unul dintre obișnuitele atacuri pe care le suferă albi în junglele Africii și care sau îi omoară, sau cedează brusc, așa cum se întîmplase în cazul lui D'Arnot.

Două zile mai tîrziu, D'Arnot se plimba copăcel prin amfiteatru, susținut de brațele puternice ale lui Tarzan, ca să nu cadă. Se așezară la umbra unui arbore uriaș și Tarzan găsi niște coajă netedă de copac pe care să poată conversa.

D'Arnot scrise primul:

Cum ți-aș putea plăti tot ce-ai făcut pentru mine?

Și Tarzan îi răspunse:

INVAȚA-MA SA VORBESC LIMBA OAMENILOR.

Ceea ce D'Arnot începu pe dată, arătându-i obiecte familiare și repetînd denumirea lor în franceză, pentru că, își spusese el, îi va fi mai ușor să-l învețe pe omul acesta franceza, din moment ce el însuși o cunoștea mai bine decît oricare altă limbă.

Pentru Tarzan, desigur, aceasta nu avea nici o însemnătate, întrucît el tot n-ar fi putut distinge între o limbă și alta, așa încît, cînd arătă cuvîntul OM, pe care-l scrisese în englezește pe o bucată de coajă, află de la D'Arnot că se pronunță *homme* și în același fel, fu învățat că, dacă scrii maimuță pronunți *singe*, iar dacă scrii copac, rostești *arbre*.

Era un elev foarte sîrguincios, astfel că două zile mai tîrziu știa atîta franceză cît să lege propozițiuni scurte de felul: “Acesta este un copac”, “aceasta este iarbă”, “mi-e foame” și altele de același fel; însă D'Arnot constată că-i venea greu să-l învețe construcțiile limbii franceze pe o bază englezească. Francezul îi scria mici exerciții în engleză pe care Tarzan trebuia să le citească cu glas tare în franceză, dar cum o traducere literară numai a franceză nu semăna, bietul Tarzan era adeseori încurcat. D'Arnot își dădu seama că făcuse o greșală, dar era prea tîrziu ca să mai dea înapoi și s-o ia de capăt, silindu-l pe Tarzan să se dezvețe de tot ce învățase, mai ales că se apropiau cu pași repezi de un punct de la care conversația începea să devină posibilă.

În cea de a treia zi de la încetarea febrei, Tarzan îi scrise un mesaj lui D'Arnot, întrebîndu-l dacă se simțea destul de puternic pentru a se lăsa transportat îndărăt la cabană. Tarzan era la fel de grăbit ca și D'Arnot să ajungă acolo, pentru că tînjea s-o revadă pe Jane.

Tocmai din această pricină îi venise foarte greu să rămînă alături de fraacez în toate zilele astea și faptul că o făcuse cu atîta abnegație vorbea mai strălucit despre noblețea sa de caracter decît chiar faptul că-l salvase pe ofițer din ghearele lui Mbonga.

D'Arnot, foarte doritor să întreprindă călătoria îi scrise:

Dar nu mă poți purta pe-o asemenea distanță prin pădurea asta încîlcită.

Tarzan rîse:

— *Mais oui!* — răspunse și D'Arnot rîse la rîndul lui, auzind de pe buzele lui Tarzan expresia aceasta pe care el o folosea atît de des.

Așa încît purceseră la drum, D'Arnot minunîndu-se, așa cum se minunaseră și Clayton și Jane, de miraculoasa forță și agilitate a omului-maimuța. La prînz sosiră la luminiș și cînd Tarzan coborî de pe ramurile ultimului copac, inima îi sări din piept de nerăbdarea de a o revedea pe Jane.

În preajma cabanei nu se zărea țipenie de om, iar D'Arnot observă, perplex, că nici crucișătorul și nici vasul Arrow nu mai erau ancorate în golf. Pretutindeni se vădea o atmosferă de pustietate, care-i copleși pe cei doi bărbați în drum spre cabană.

Nici unul dintre ei nu rosti o vorbă, totuși amîndoi știură, înainte de a fi deschis ușa, ce-i aștepta dincolo de ea. Tarzan trase zăvorul și împinse ușa grea pe balamalele-i de lemn. Întocmai cum se temuseră: cabana era pustie. Cei doi se uitară unul la altul. D'Arnot știa că oamenii săi îl crezuseră mort, însă Tarzan nu se gîndea decît la femeia care-l sărutase cu dragoste și care acum îl părăsise în timp ce el se străduise să ajute pe unul dintre ai ei.

Inima i se umplu de o mare amărăciune. Va pleca departe în junglă și se va întoarce la tribul lui. Niciodată nu va mai voi să vadă pe vreunul din neamul oamenilor; nu putea îndura nici gîndul de a se mai reîntoarce la cabană. O va părăsi pe veci o dată cu marile speranțe pe care le nutrise de a-și regăsi rasa și de a ajunge și el om printre oameni.

Și francezul? D'Arnot? Ce va fi cu el? Se va descurca așa cum se descurcase și Tarzan. Nici pe el nu voia să-l mai revadă. Voia să fugă de tot ce-i putea aminti de Jane.

În timp ce Tarzan stătea în prag, făurind asemenea gînduri negre, D'Arnot pătrunse în cabană. Constată că oamenii lăsaseră în urma lor o mulțime de comodități. Recunoscuse numeroase obiecte de pe crucișător: o mașină de gătit de campanie, ustensile de bucătărie, o carabină și numeroase rezerve de biscuiți, alimente conservate, pături, două scaune și un pat de campanie, mai multe cărți și reviste, cele mai multe americane.

“Probabil că intenționează să se întoarcă” — își spuse D'Arnot.

Se îndreptă spre masa pe care John Clayton o construisese cu atîția ani înainte, de a fi fost folosită ca birou și văzu pe ea două scrisori adresate lui Tarzan din neamul maimuțelor. Una dintre ele era scrisă cu caligrafie

hotărâtă, masculină și era nepecetluită. Cealaltă, cu scrisul feminin, era lipită.

— Tarzan din neamul maimuțelor, uite două scrisori pentru tine! strigă D'Arnot, întorcându-se spre ușă; dar prietenul lui nu era acolo.

D'Arnot ieși în prag și privi în jur. Tarzan se făcuse nevăzut. Îl strigă, însă nu primi nici un răspuns.

— Mon Dieu! exclamă D'Arnot, m-a părăsit! O simt. S-a reîntors în junglă și m-a lăsat singur aici.

Apoi își aminti de expresia zugrăvită pe fața lui Tarzan când descoperise cabana goală — era expresia pe care vânătorul o vede în ochii căprioarei rănite, doborâtă dintr-o toană a lui. Omul fusese adânc lovit — D'Arnot își dădea acum seama — dar de ce? Nu putea înțelege.

Francezul privi în jur. Pustietatea și grozăvia locului începuseră să-i apese nervii oricum slăbiți de agonia suferinței și bolii prin care trecuse. Să fie lăsat singur aici, în vecinătatea cumplitei jungle, să nu mai audă niciodată un glas omenesc, să nu mai vadă o față de om, cu permanenta groază de fiarele sălbatice și de oamenii și mai sălbatici, pradă singurătății și deznădejzii! Era înfiorător!

Și departe, spre răsărit, Tarzan din neamul maimuțelor zorea prin terasele de mijloc ale copacilor, înapoi la tribul său. Niciodată nu călătorise cu asemenea nesăbuită viteză. Avea senzația că fuge de el însuși, că, gonind prin pădure ca o veveriță speriată, se eliberează de propriile-i gânduri. Dar oricât de repede alerga, le afla mereu în el.

Trecu peste trupul sinuos al lui Sabor, leoaica, ce se îndrepta în direcție opusă — „Spre cabană” își spuse Tarzan. Ce putea face D'Arnot împotriva lui Sabor, sau a lui Bolgani, gorila, dacă l-ar ataca, sau a lui Numa, leul, sau a crudului Sheeta?

Tarzan se opri din goana lui.

— Ce ești tu, Tarzan? se întrebă singur cu glas tare. O maimuță sau un om? Dacă ești maimuța, atunci fă ce-ar face maimuțele: lasă-ți semenul să moară în junglă, dacă ție ți-a venit chef să te duci în altă parte. Dacă ești însă om, ai să te întorci să-ți ocrotești semenul. N-ai să fugi de unul din seminția ta, pentru că un altul a fugit de tine.

D'Arnot închise ușa cabanei. Era foarte nervos. Chiar și oamenii curajoși — și D'Arnot era curajos, sînt uneori înspăimîntați de singurătate.

Încarcă una din puști și și-o așează la îndemînă. Apoi se duse la masă și luă scrisoarea deschisă adresată lui Tarzan. Poate scria acolo că

oamenii lui părăsiseră doar vremelnicele plaje. Simțea că a citi acea scrisoare nu însemna o încălcare a eticii, așa încât o scoase din plic și o parcurse:

Către Tarzan din neamul maimuțelor.

Vă mulțumim pentru că ne-ați lăsat în folosita cabana dumneavoastră și regretăm că nu ne-ați îngăduit plăcerea de a vă vedea și a vă mulțumi personal.

Nu v-am stricat nimic și v-am lăsat o serie de obiecte care ar putea contribui la confortul și siguranța dumneavoastră aici, în singuraticul dumneavoastră cămin.

Dacă-l cunoașteți cumva pe ciudatul om alb care ne-a salvat de atâtea ori viețile și ne-a adus merinde și dacă puteți sta de vorbă cu el, vă rog să-i mulțumiți, de asemenea, pentru bunătatea sa.

Peste o oră plecăm pentru a nu ne mai întoarce niciodată, dar dorim să știți, dumneavoastră și celălalt prieten al nostru din junglă, că vă vom fi de-a pururi recunoscători pentru tot ce-ați făcut pentru străinii părăsiți pe țărmul dumneavoastră și că, dacă-am fi avut prilejul, am fi dorit să facem infinit mai mult spre a vă putea mulțumi amîndurora.

Cu mult respect,

Wm. Cecil Clayton

Pentru a nu ne mai întoarce niciodată" murmură D' Arnot și se trînti cu fața-n jos pe patul de campanie.

O oră mai tirziu, tresări și rămase în ascultare. Cineva era la ușă, încercînd să intre. D'Arnot întinse mîna după pușca încărcată și și-o puse la umăr.

Se lăsase întunericul și interiorul cabanei era învăluit în beznă, dar omul putu desluși zăvorul mișcîndu-se din loc.

Simți cum i se face părul măciucă. Ușa se deschise încetișor, pînă cînd, prin crăpătura îngustă, putu să vadă o siluetă dincolo de ea.

D'Arnot îndreptă țeava puștii spre crăpătura ușii, apoi apăsă pe trăgaci.

24.COMOARA PIERDUTA

Cînd expediția se întoarce din zadarnica-i strădanie de a-l salva pe D'Arnot, căpitanul Dufranne își exprimă dorința de a ridica ancora cît mai repede cu putință și toți, cu excepția Janei, se arătară de cord.

— Nu, spuse ea cu hotărîre, eu nu plec și nici voi n-o să plecați, pentru că în jungla aceasta avem doi prieteni care or să apară într-o bună zi, sperînd ne găsească așteptîndu-i. Ofițerul dumneavoastră, domnule căpitan Dufranne, este unul dintre aceștia doi și omul pădurii, care a salvat pe rînd viața fiecărui membru din grupul tatălui meu, este al doilea. M-a părăsit acum două zile la liziera junglei, grăbindu-se să alerge în ajutorul tatălui meu și al domnului Clayton, după cum socotea el, și a rămas să-l salveze pe locotenentul D'Arnot; puteți fi sigur de aceasta. Dacă ar fi ajuns prea tîrziu pentru a-l mai ajuta pe locotenent, s-ar fi întors pînă acum și faptul că încă nu a revenit constituie pentru mine o dovadă suficientă că a întîrziat pentru că locotenentul D'Arnot e rănit sau pentru că a trebuit să-i urmărească pe capturatori dincolo de satul atacat de oamenii dumeavoastră.

— Dar uniforma bietului D'Arnot și toate lucrurile lui au fost găsite în sat, domnișoară Porter argumentă căpitanul, iar băștinașii s-au arătat foarte agitați cînd au fost întrebați de soarta bietului alb.

— Da, domnule căpitan, dar nu au recunoscut că ar fi murit, cît despre îmbrăcămintea și echipamentul aflat în posesia lor, vai de mine și popoare mai civilizate decît acești sărmani negri își despoaie prizonierii de orice obiect de valoare, fie că intenționează să-i ucidă sau nu. Pînă și ostașii din Sudul meu îndrăgit i-au jefuit nu numai pe cei vii, dar și pe morți. Recunosc, aveți puternice dovezi aparente, dar nici una nu-i întemeiată.

— Poate că și acest om al pădurii a fost capturat sau ucis de sălbatici, sugerează căpitanul Dufranne.

Fata rîse.

— Nu-l cunoașteți, replică ea, cu o ușoară furnicare de mîndrie la gîndul că vorbea despre ceva ce-i aparține.

— Admit că ar merita să-l așteptăm pe supraomul ăsta al dumneavoastră, rîse căpitanul. Fără îndoială că mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Atunci așteptați-l, dragul meu căpitan, stăruie fata, pentru că eu am de gînd să-l aștept.

Francezul ar fi fost nespus de surprins dacă ar fi putut interpreta adevăratul sens al cuvintelor fetei. Discutaseră în timp ce veneau de pe plajă, îndreptîndu-se spre cabană și acum se apropiară de un mic grup, așezat pe scăunașe pliante la umbra unui copac stufos din vecinătatea casei.

Se aflau acolo profesorul Porter, domnul Philander și Clayton, împreună cu locotenentul Charpentier și alți doi camarazi de-ai lui, ofițeri, în timp ce Esmeralda dădea tîrcoale în spatele lor, emițînd din cînd în cînd

părerii și comentarii, cu libertatea bătrânei servitoare de familie căreia i se îngăduie multe.

Cînd li se apropie superiorul, ofițerii se ridicară în picioare și salutară, iar Clayton îi cedă Janei scăunașul sau.

Tocmai discutam despre soarta bietului Paul, spuse căpitanul Dufranne. Domnișoara Porter susține că nu avem dovezi absolute că ar fi mort și de fapt nici nu avem. Pe de altă parte, afirmă că absența prelungită a omnipotentului dumneavoastră prieten din junglă, denotă că D'Arnot are încă nevoie de serviciile sale, fiind sau rănit, sau prizonier într-un sat băștinaș mai îndepărtat.

— Ni s-a făcut sugestia, interveni locotenentul Charpentier, ca s-ar putea ca omul acela sălbatic să facă parte din tribul negrilor care ne-au atacat și că s-o fi grăbit să-i ajute pe ei, oamenii lui. Jane aruncă o privire rapidă spre Clayton.

— O sugestie foarte rezonabilă, aprecie profesorul Porter.

— Nu sînt de părerea dumneavoastră, obiectă domnul Philander. Ar fi avut o infinitate de prilejuri să ne facă vreun rău sau să-și conducă tribul împotriva noastră. și dimpotrivă, în tot timpul lungii noastre rezidențe aici și-a menținut constant rolul de oblăduitor și furnizor de provizii.

— Asta-i drept, interveni Clayton, dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, în afară de el, singurele ființe umane aflate pe o rază de sute de mile sînt niște sălbatici canibali. Omul era înarmat întocmai ca și canibalii, ceea ce ne indică existența unui anumit gen de relații între ei și faptul că el nu-i decît unul singur împotriva poate a mii și mii dintre ei, ne sugerează că aceste relații nu au putut fi decît amicale.

— E improbabil să nu existe legături între ei, remarcă și căpitanul, posibil să fie un membru al tribului.

— Altminteri cum ar fi putut trăi atîta vreme printre sălbăticiunile junglei, fiare și oameni, încît să devină așa de iscusit la vînătoare și în mînuirea armelor africane? adăugă un alt ofițer.

— Domnilor, îl judecați potrivit cu normele dumneavoastră, îi combătu Jane. Un om alb oarecare, așa ca oricine dintre dumneavoastră, scuzați-mă n-am avut nici o intenție să vă jignesc, am vrut să spun că un alb cu o forță fizică și mintală depășind chiar nivelul obișnuit n-ar fi izbutit, vă asigur, să trăiască timp de un an, singur și despuat, în această junglă tropicală; dar făptura aceasta nu numai că întrece în forță și în agilitate pe orice alb obișnuit, dar lasă în urmă, de departe, pe cei mai antrenați dintre

atleții și oamenii de mare forță ai noștri, depășindu-i în măsura în care aceștia ar depăși un nou-născut; iar curajul și ferocitatea sa când se luptă sînt acelea ale unei fiare sălbatice.

— În orice caz și-a cîștigat un apărător devotat domnișoară Porter, spuse căpitanul Dufranne, rîzînd! Sînt încredințat că nu există nimeni printre noi care n-ar accepta pe dată să înfrunte de o sută de ori moartea, în formele ei cele mai aprige, pentru a se arăta vrednic de elogiile unei persoane chiar numai pe jumătate atît de leale... sau de fermecătoare.

— Nu v-ar mira că-l apăr, răspunse fata, dacă l-ați fi putut vedea așa cum l-am văzut eu luptîndu-se pentru mine cu monstrul acela uriaș și păros. Dacă l-ați fi văzut năpustindu-se asupra colosului cum se năpustește un bivoli asupra unui urs, fără nici un semn de teamă sau de șovăire, l-ați fi socotit supraom. Dacă i-ați fi văzut mușchii aceia puternici încordîndu-se sub pielea bronzată, dacă l-ați fi văzut cum ținea la distanță colții hidoși ai fiarei și dumneavoastră l-ați fi socotit invincibil. Dacă ați fi văzut tratamentul cavaleresc pe care l-a acordat unei fete străine, dintr-o lume străină, ați fi nutrit aceeași absolută încredere în el pe care o nutresc și eu.

— Ai cîștigat partida, frumoasă apărătoare! exclamă căpitanul. Curtea consideră că pîrîtul e nevinovat, iar crucișătorul va mai aștepta cîteva zile, oferindu-i astfel prilejul de a se întoarce și a mulțumi divinei Porții^[2].

— Pentru numele lui Dumnezeu, inimioara mea, strigă Esmeralda, doar n-o să-mi spui mie că aveți de gînd să mai rămîneți cu toții în țara asta cu animale *carnivale*, din moment ce avem posibilitatea să *escapadăm* cu vaporul ăla? Să nu-mi spui una ca asta, inimioara mea!

— Vai, Esmeralda! Ar trebui să te rușinezi! strigă Jane. Asta-i mijlocul prin care-ți arăți recunoștința față de omul care ți-a salvat de două ori viața?

— Bine, domnișoară Jane, ce spui mata e *jest*; da' omu' acela din pădure nu ne-a salvat viața ca să rămînem aici. Ne-a salvat-o tocmai ca să putem pleca de-aici. Io cred că s-ar supăra foc dac-ar vedea c-am fost așa de nătăfleți și-am rămas pe loc, după ce că ne-a dat ocazia s-o ștergem. Io ziceam că n-o să mai trebuie să dorm nici măcar o noapte în grădina asta *geologică* și să mai ascult țipetele alea singuratice care vin din *junblă*, după ce cade întunericul.

— Nu te condamn deloc, Esmeralda, o încuraja Clayton și ai pus punctul pe i când le-ai numit “țipete singuratice” Eu n-am reușit niciodată să

găsesc cuvîntul potrivit, dar ăsta-i chiar așa, “țipete singuratice”.

— Dumneata și Esmeralda ați face mai bine să vă duceți să locuiți pe crucișător, spuse Jane, cu un subtil dispreț. Ce-ați mai spune dac-ar trebui să trăiți toată viața în junglă, așa cum a trăit omul pădurii?

— Mi-e teamă c-aș fi un perfect țopîrlan, în chip de om sălbatic, răspunse Clayton cu amărăciune. Zgomotele astea nocturne fac să mi se zbîrlească părul în cap. Presupun c-ar trebui să-mi fie rușine, dar ăsta-i adevărul.

— N-aș putea spune, replică locotenentul Charpentier. Niciodată n-am stat să mă gîndesc la frică sau la lucruri de genul ăsta, niciodată n-am încercat să-mi dau seama dacă sînt un laș sau un viteaz; dar în noaptea aceea, cînd am rămas în junglă după capturarea lui D'Arnot și cînd zgomotele pădurii se înălțau și coborau în jurul nostru, am început să-mi spun că, într-adevăr, sînt un laș. Și nu răgetele și mugetele animalelor mari mă impresionau cel mai mult, ci zgomotele tainice, cele pe care le auzi deodată în apropierea ta și apoi pîndești în zadar să percepi repetîndu-se, sunetele acelea de care nu+ți dai seama ce sînt, ca de namilă ce se furișează hoțeste și conștiința că nu știi cît e de aproape, sau dacă nu cumva se tîrăște și mai aproape fără ca tu s-o mai auzi.

Zgomotele astea... și apoi ochii. *Mon Dieu!* De-acum înainte o să-i simt mereu în întuneric, ah, ochii aceștia sînt cei mai îngrozitori!

O clipă, rămaseră cu toții tăcuți, apoi Jane vorbi:

— Și el e acolo, rosti ea într-o șoaptă înăbușită de groază. Ochii aceia se vor pironi în noaptea asta asupra lui și asupra tovarășului vostru, locotenentul D'Arnot. Îi puteți părăsi astfel, domnilor, fără a le acorda măcar ajutorul pasiv de a mai ramîne cîteva zile?

— Țțț, țțț, fetițo! făcu profesorul Porter. Căpitanul Dufranne e de acord să rămînă, cît despre mine, sînt și eu perfect de acord, perfect de acord, așa cum am fost întotdeauna ori de cîte ori ai avut tu vreun capriciu copilăresc.

— Domnule profesor, am putea folosi ziua de mîine pentru recuperarea cufărului, sugeră domnul Philander.

— Chiar așa, chiar așa, domnule Philander, aproape că uitasem de comoară! exclamă profesorul Porter. Poate că ne împrumută căpitanul Dufranne cîțiva oameni care să ne ajute și pe unul dintre prizonieri ca să ne-arate locul unde-au îngropat-o.

— Fără îndoială, dragă domnule profesor, sîntem cu toții la dispoziția dumneavoastră, răspunse căpitanul.

Și astfel se hotărî pentru a doua zi ca locotenentul Charpentier să ia un grup de zece oameni și pe unul dintre răzvrătiții de pe Arrow drept călăuză și să dezgroape comoara; iar crucișătorul urma să aștepte încă o săptămînă în micul golf. La sfîrșitul acestui răstimp vor putea considera ca sigur că D'Arnot murise și că omul pădurii nu se va mai întoarce. După aceea, cele două vase urmau să plece cu ei toți.

A doua zi, profesorul Porter nu-i însoți pe căutăturii comorii, dar cînd, la ora prînzului, îi văzu reîntorcîndu-se cu mîinile goale, se grăbi să le iasă în întîmpinare — obișnuita lui nepăsare absorbită, se spulberase în cele patru vînturi și locul ei îl luase o agitație nervoasă.

Unde-i comoara? strigă către Clayton de la o depărtare de treizeci de metri.

Clayton clatină din cap.

— Dispărută, răspunse tînărul cînd fu mai aproape de profesor.

— Dispărută? Imposibil! Cine-ar fi putut s-o ia? strigă profesorul Porter.

— Dumnezeu știe, domnule profesor. Am fi putut crede că individul care ne-a călăuzit ne-a indus în eroare asupra locului, dar surpriza și consternarea sa cînd nu a descoperit nici un cufăr sub cadavrul lui Snipes, pe care l-au asasinat, au fost prea autentice pentru a fi simulate. Și-apoi lopețile noastre ne-au dat de veste că ceva fusese îngropat dedesubtul cadavrului, pentru că am găsit o scobitură adîncă, umplută cu țărînă afînată.

— Dar cine ar fi putut s-o ia? întrebă iar profesorul.

— Desigur că bănuiala poate să cadă pe oamenii de pe crucișător, replică locotenentul Charpentier, dacă sublocotenentul Janviers, aci de față, nu m-ar asigura categoric că nici un om nu a coborît pe uscat: din momentul cînd am ancorat, nimeni nu a călcat pe țarm decît sub comanda unui ofițer. Nu știu dacă i-ați fi suspectat pe oamenii noștri, dar mă bucur că nu există nici o posibilitate ca bănuiala să cadă asupra lor, încheie locotenentul.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-i suspectez pe oamenii cărora le datorăm atît de mult, ripostă profesorul Porter, îndatoritor. Ar fi ca și cum l-aș suspecta pe dragul meu Clayton, aci de față, sau pe domnul Philander.

Francezii zîmbiră, atît ofițerii cît și marinarii. Era limpede că li se luase o piatră de pe inimă.

— Comoara a dispărut de cîtăva vreme, continuă Clayton. De fapt, cadavrul s-a dezmembrat cînd l-am scos din groapă, ceea ce denotă că, oricine ar fi sustras comoara, a făcut-o cînd cadavrul era încă proaspăt, căci în momentul cînd l-am dezgropat noi era intact.

— Trebuie să fi fost mai mulți hoți, se amestecă Jane, care se apropiase între timp de ei. V-aduceți aminte că a fost nevoie de patru oameni ca să care cufărul?

— Pe Dumnezeu meu! strigă Clayton. Asta-i adevărat. Se vede treaba că 1-a dezgropat o bandă de negri. Probabil că unul dintre ei i-o fi văzut pe oameni îngropînd cufărul și s-a întors imediat cu o ceată de prieteni și l-au luat.

— Orice speculație e inutilă, grăi profesorul Porter cu mîhnire. Cufărul a dispărut. N-o să-l mai vedem niciodată și nici comoara pe care o conținea.

Numai Jane știa ce însemna această pierdere pentru tatăl ei, dar nimeni nu știa ce înseamnă pentru dînsa.

Șase zile mai tîrziu, căpitanul Dufranne anunță că a doua zi în zori, urmau să ridice pînzele. Jane ar fi cerșit o nouă amîinare dacă n-ar fi încolțit și în inima ei convingerea că iubitul din pădure n-avea să mai revină niciodată. În ciuda propriilor ei sentimente, începuse să fie roasă de îndoieli și temeri. Justețea argumentelor aduse, de ofițerii francezi, atît de dezinteresați, începuse s-o convingă împotriva voinței ei. N-ar fi putut crede niciodată că e canibal, dar în cele din urmă i se păru posibil să fie membru, prin adopțiune, al vreunui trib de sălbatici. Nu putuse să admită gîndul că ar fi murit. Era imposibil să-ți închipui că în acel trup desăvîrșit, vibrînd de triumful vieții, scînteia vitală ar fi putut vreodată să se stingă — era ca și cum ți-ai fi închipuit că nemurirea înseamnă țărînă.

În timp ce Jane îngăduia minții ei să adăpostească asemenea gânduri, altele, la fel de nepoftite, i se impuneau cu sila. Dacă aparținea unui trib de sălbatici, însemna că are o soție sălbatică — sau poate chiar o duzină de neveste — și o puzderie de ȋnci sălbatici, corciȋ. Fata se cutremură și cȋnd o anunțară că a doua zi în zori crucișătorul avea să ridice ancora, aproape că se bucură. Totuși ea sugeră să fie lăstate în cabană arme, muniții, provizii și obiecte utile, chipurile pentru acea personalitate intangibilă care iscălea „Tarzan din neamul maimuțelor”, precum și pentru D'Arnot, dacă ar mai fi trăit, dar în realitate, spera Jane, pentru zeul pădurii, chiar dacă s-ar dovedi un zeu cu picioare de lut. și în ultimul minut, îi lăsa și un mesaj, care să-i fie transmis prin mijlocirea lui Tarzan din neamul maimuțelor.

Jane fu cea din urma care parasi cabana, reȋntorcȋndu-se sub un pretext mărunț, după ce toȋi ceilalȋ porniseră spre vapor. Îngenunche lȋngă patul în care petrecuse atȋtea nopȋi și înălȋă o rugăciune pentru omul ei primitiv, apoi, strivindu-și buzele de medalion, murmură:

— Te iubesc și pentru că te iubesc cred în tine. Dar chiar dacă n-aș crede, tot te-aș iubi. Dacă te-ai fi ȋntors la mine și dacă n-ar fi fost altă cale, aș fi venit cu tine în junglă... pe veci.

25.AVANPOSTUL UMANITĂȚII

O dată cu trosnetul carabinei, D'Arnot văzu ușa cabanei deschizȋndu-se larg și silueta unui om prăbușindu-se în toată lungimea pe podea. Cuprins de panică, francezul ridică din nou arma la ochi, ca să mai tragă o dată în fiinȋa doborȋtă, dar deodată, în semiȋntunerul ușii deschise, desluși că omul era alb și o clipă mai tȋrziu, ȋși dădu seama că-și ȋmpușcase prietenul și proteguitorul, pe Tarzan din neamul maimuțelor.

Cu un strigăt de groază, D'Arnot sări lȋngă omul-maimuȋă și ȋngenunchind, îi înălȋă capul, strigȋndu-i numele cu glas tare. Nu veni nici un răspuns și atunci D'Arnot ȋși lipi urechea de inima lui. Spre imensa-i bucurie, auzi bătăile regulate. Cu mare grijă îl ridică pe Tarzan pe pat și apoi, după ce ȋnchise și zăvorȋ ușa, aprinse o lampă și examina rana. Glonȋul îi produsese o rană vizibilă în ȋeastă. O rană urȋtă, dar de suprafaȋă, fără nici un semn de fractură a craniului. D'Arnot scoase un suspin de ușurare și ȋncepu să spele sȋngele ce șiroia pe faȋa lui Tarzan.

Curînd, apa rece îl deșteptă și omul-maimuță deschise ochii, privind mirat și întrebător către D'Arnot. Acesta din urmă îi bandajase rana cu fîșii de pînză ; cînd văzu că Tarzan își venise în simțiri, se ridică și ducîndu-se la masă, îi scrisese un mesaj pe care îl puse în mîină și-n care-i explica teribila greșeală pe care o săvîrșise, adăugînd cît era de fericit că nu-l rănise mai grav.

După ce citi mesajul, Tarzan se așeză pe marginea patului și rîse.

— Nu-i nimic, rosti el în franceză și apoi, cum vocabularul nu-l mai servea, continuă în scris:

DACA-AI FI VĂZUT CE MI-AU FĂCUT BOLGANI ȘI KERCHAK, ȘI TERKOZ ÎNAINTE DE I-AM OMORÎT, AI RÎDE DE ACEASTĂ MICĂ ZGÎRIETURĂ.

D'Arnot îi dădu lui Tarzan cele două mesaje care-i fuseseră lăsate.

Tarzan îl citi pe cel dintîi, cu o expresie de tristețe zugrăvită pe față. Pe cel de-al doilea îl întoarse pe față și pe dos, căutînd o deschizătură, nu mai văzuse niciodată pînă atunci o scrisoare pecetluită, în cele din urmă i-o întinse lui D'Arnot.

Francezul îl supraveghease și-și dăduse seama că pe Tarzan îl încurca plicul. Cît de bizar ca un plic să constituie un mister pentru un om alb matur! D'Arnot îl deschise și-i dădu apoi lui Tarzan scrisoarea.

Așezat pe un scăunăș pliant, omul-maimuță desfășură foaia scrisă și citi:

Către Tarzan din neamul maimuțelor,

Înainte de plecare, dați-mi voie să adaug mulțumirile mele la acelea ale domnului Clayton pentru bunătatea de care ați dat dovadă, îngăduindu-ne să vă folosim cabana.

Am regretat mult cu toții că nu ați venit la noi, că să ne împrietenim. Am fi fost bucuroși să fi putut cunoaște pe gazda noastră pentru a-i mulțumi.

Mai este cineva căruia aș fi vrut să-i mulțumesc, dar care nu s-a mai întors, deși nu pot crede că ar fi murit.

Nu-i cunosc numele. Este vorba de uriașul alb care purta medalionul cu diamante la gît. Dacă-l cunoașteți și dacă-i puteți vorbi limba, vă rog să-i transmiteți mulțumirile mele și să-i spuneți că l-am așteptat să se întoarcă șapte zile la rînd.

Spuneți-i, de asemenea, că în locuința mea din America, în orașul Baltimore, va fi oricînd binevenit, dacă va dori vreodată să vină.

Am găsit pe jos, printre frunzele de sub copacul de lângă cabană, biletul pe care mi l-ați scris. Nu știu cum de v-ați putut îndrăgosti de mine, dat fiind că n-am schimbat niciodată vreo vorbă și-mi pare foarte rău dacă e adevărat, dar inima mea e dăruită altuia.

*Vă rog să credeți însă că rămân mereu a dumneavoastră prietenă,
Jane Porter*

Vreme de aproape un ceas, Tarzan rămase cu ochii pironiți în podea. Din ambele bilete reieșea limpede că nu știuseră că el și Tarzan din neamul maimuțelor erau una și aceeași persoană.

“Inima mea e dăruită altuia” — repetă el într-una în gând.

Așadar, nu-l iubea! Atunci de ce s-a prefăcut că-l iubește, înălțându-l pe culmile speranței, numai pentru a-l azvîrli apoi în adîncurile deznădejdiei?! Poate că sărutările ei nu erau decît semne de prietenie. Cum ar fi putut să știe, el care nu cunoștea nimic din deprinderile oamenilor? Apoi se ridică brusc și urîndu-i lui D'Arnot noapte bună, așa cum învățase că se cuvine, se trînti pe patul de ferigi pe care dormise Jane Porter.

D'Arnot stinse lampa și se întinse pe patul de campanie.

Timp de o săptămînă nu făcură altceva decît să se odihnească, D'Arnot învățîndu-l pe Tarzan franceza. La sfîrșitul acestui răstimp, cei doi puteau conversa cu destulă ușurință.

Într-o seară, în timp ce stăteau în cabană, înainte de a se duce la culcare Tarzan se întoarce spre D'Arnot.

— Unde e America? îl întrebă el.

D'Arnot îi arătă un punct în direcția nord-vest.

— La depărtare de multe mii de mile peste ocean, îl lămurii. De ce întrebi?

— Mă duc acolo. D'Arnot clătină din cap.

— Imposibil prietene, îi spuse el.

Tarzan se ridică și deschizînd unul din dulapuri, se întoarce cu un manual de geografie mult răsfoit. Deschizîndu-l la o hartă a lumii, spuse:

— Niciodată n-am putut înțelege toate astea; te rog, explică-mi-le.

După ce D'Arnot îi explică, arătîndu-i că tot ce-i albastru înseamnă apă, iar peticele de alte culori sînt continentele și insulele, Tarzan îi ceru să-i arate unde se aflau ei acum. D'Arnot îi arătă.

— Acum arată-mi America, urmă Tarzan. Și cînd D'Arnot puse degetul pe America de Nord, Tarzan zîmbi și-și așeză palma pe pagină,

acoperind întregul mare ocean care desparte cele două continente. Vezi, nu-i chiar așa de departe, spuse el, aproape cât lățimea mîinii mele.

D'Arnot rîse. Cum îl putea face să înțeleagă? Apoi luă un creion și marcă un punct minuscul pe țărmul Africii.

— Punctul ăsta, spuse el, e mult mai mare pe această hartă decît cabana ta pe suprafața pămîntului. Îți dai seama acum cât e de departe?

Tarzan chibzui îndelungă vreme.

— În Africa trăiesc oameni albi? Întrebă.

— Da.

— Unde sînt cei mai apropiați?

D'Arnot îi arătă un punct pe coastă, la nord de locul unde se aflau.

— Atît de aproape? întrebă Tarzan, surprins.

— Da, răspunse D'Arnot, dar nu-i aproape deloc.

— Și au bărci mari cu care trec oceanul?

— Da.

— Mergem mîine la ei, decretă Tarzan. D'Arnot zîmbi din nou și clătină din cap:

— E prea departe. Am muri cu mult înainte de a ajunge la ei.

— Vrei să rămii aici pentru totdeauna?

— Nu, mărturisi D'Arnot.

— Atunci pornim mîine. Nu-mi mai place aici.

— Mai bine mor decît să rămîn pe loc.

— Mă rog, răspunse D'Arnot, ridicînd din umeri, nu știu ce să spun, prietene, dar parcă și eu. Mai curînd aș muri decît să rămîn aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.

— Atunci e hotărît, spuse Tarzan. Mîine pornesc spre America.

— Și cum ai s-ajungi în America fără bani?

— Ce înseamnă bani?

Îi trebui mult timp lui D'Arnot ca să-l facă să înțeleagă, chiar în parte.

— Și cum capătă oamenii bani? întrebă Tarzan în cele din urmă.

— Muncind în schimbul lor.

— Foarte bine. Atunci am să muncesc pentru ei.

— Nu prietene, răspunse D'Arnot, tu nu trebuie să-ți faci griji din pricina banilor și nici n-ai nevoie să muncești pentru ei. Eu am destui bani pentru doi oameni, chiar și pentru douăzeci. Am mult mai mult decît e bine

pentru un singur om și dacă vreodată o s-ajungem în lumea civilizată, vei avea tot ce-ți trebuie.

Așadar, a doua zi o porniră de-a lungul coastei, spre nord. Fiecare dintre ei ducea o pușcă și muniții, în afară de așternut, ceva hrană și ustensile de gătit. Acestea din urmă i se păreau lui Tarzan o povară inutilă, așa că le azvîrli pe ale sale.

— Dar trebuie să te-nveți să mănînci hrană gătită, prietene, îl dojeni D'Arnot. Nici un om civilizat nu se hrănește cu carne crudă.

— Voi avea destul timp să-nvăț cînd o s-ajungem în lumea civilizată, răspunse Tarzan. Nu-mi place mîncarea gătită și voi nu faceți decît să stricați gustul bun al cărnii.

Timp de o lună călătoriră spre nord. Uneori găseau hrană din belșug, alteori flămînzeau zile întregi.

Nu întîlniră picior de băștinaș și nici nu fură atacați de fiare. Călătoria se desfășura miraculos de ușor. Tarzan pune mereu întrebări și învăța cu repeziciune. D'Arnot îl iniție în multe dintre rafinamentele civilizației — pînă și în folosirea cuțitului și furculiței; dar uneori Tarzan le azvîrlea cu dezgust, înșfăca merindele cu puternicele-i mâini bronzate și le sfîșia cu colții lui de animal sălbatic.

În asemenea cazuri, D'Arnot îl mustra:

— Tarzan, nu trebuie să mănînci ca o brută cînd vezi că eu mă străduiesc să fac un gentleman din tine. *Mon Dieu!* Gentlemanii nu mănîncă așa, e oribil.

Tarzan îi zîmbea cu sfială și lua din nou cuțitul și furculița. Dar în inima lui le ura de moarte.

În timpul călătoriei îi povesti lui D'Arnot despre sipetul pe care-l îngropaseră marinarii; îi istorisi cum îl dezgropase și îl duse la locul de întîlnire al gorilelor, unde-l îngropase din nou.

— Trebuie să fie comoara profesorului Porter! exclamă D'Arnot. Ai făcut foarte rău, dar desigur n-aveai cum să știi.

Și atunci Tarzan își aduse aminte de epistola scrisă de Jane prietenei sale — cea pe care el o furase cînd veniseră prima seară la cabană — așa încît își dădu seama ce conținea cufărul și ce însemna acesta pentru Jane.

— Mîine mergem să-l luăm, îi comunică lui D'Arnot.

— Să ne întoarcem?! exclamă D'Arnot. Dar bine dragul meu, sîntem pe drum de trei săptămîni. Ne-ar trebui alte trei ca să ne întoarcem la

comoară și apoi, încărcăți cu povara aceea uriașă, pe care au trebuit s-o poarte patru marinari, după cum îmi spui, ne-ar fi necesare cîteva luni bune pînă să ajungem din nou în acest punct.

— E un lucru care trebuie făcut, prietene, stăruie Tarzan. Tu n-ai decît să mergi înainte spre civilizație, iar eu mă întorc să iau comoara. Cînd sînt singur, umblu mai repede.

— Tarzan, am un plan mult mai bun, îl potoli D'Arnot. Mergem împreună pînă la așezarea cea mai apropiată, acolo închiriem o barcă și venim înapoi - de-a lungul coastei ca să luăm comoara, pe care astfel o vom transporta mult mai ușor. E un mijloc mai sigur, mai rapid și care nu cere să ne despărțim. Ce părere ai de planul meu?

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Comoara ne-așteaptă oricînd am veni după ea; și cu toate că aș putea s-o iau acum și să te ajung din urmă într-o lună-două, prefer să nu te las singur pe drum. Cînd văd cît ești de neajutorat, D'Arnot, mă întreb cum de nu a fost anihilată rasa umană în toate aceste milenii despre care mi-ai vorbit. Ce mai, Sabor ar putea să extermină, cu o singură labă, o mie de oameni de-ai voștri.

— Ai să ai o părere mai bună despre rasa ta cînd ai să-i vezi armatele și flotele, orașele-i mari, grandioasele-i realizări tehnice. Atunci ai să-ți dai seama că mintea și nu mușchii, face ca animalul uman să fie mai puternic decît cele mai cumplite fiare din jungla ta. Singur și neînmarmat, un om nu poate face față nici unuia dintre animalele mai mari; dar dacă se adună zece oameni la un loc, ei își unesc pe dată mințile și mușchii împotriva sălbaticilor inamici, în timp ce animalele, fiind incapabile să raționeze, nu vor gîndi niciodată să se unească împotriva oamenilor. Dacă n-ar fi fost rațiunea, Tarzan din neamul maimuțelor, cît ai fi putut să rezisti tu în sălbăticia junglei?

— Ai dreptate, D'Arnot, răspunse Tarzan, dacă în noaptea aceea a Dum-Dum-ului, Kerchak ar fi sărit în ajutorul lui Tublat, praful s-ar fi ales de mine.

Dar pe Kerchak nu-l ducea mintea să profite de asemenea prilej. Nici Kala, mama mea, nu putea să făurească un plan. Ea, pur și simplu, mîncă atîta cît avea nevoie și cînd avea nevoie, iar dacă proviziile erau foarte sărace, chiar cînd se găsea hrană din belșug, niciodată n-ar fi pus deoparte. Îmi aduc aminte că socotea o prostie din partea mea că mă încărcăm cu provizii de hrană cînd porneam la drum și totuși a foarte

bucuroasă să le mănânce împreună cu mine când drumul se dovedea săracios în ale mîncării.

— Tarzan, deci ai cunoscut-o pe mama ta? întrebă D'Arnot, surprins.

— Da. Era o maimuță mare, frumoasă, mai voinică decît mine și de două ori mai grea ca mine.

— Și pe tatăl tău? întrebă D'Arnot..

— Pe el nu l-am cunoscut. Kala mi-a povestit că era o maimuță albă și fără păr pe trup, ca și mine. Acum înțeleg că trebuie să fi fost un om alb.

— D'Arnot își măsură tovarășul cu o privire lungă gravă.

— Tarzan, îi spuse în cele din urmă, este imposibil ca maimuța Kala să fi fost mama ta. Dacă s-ar fi putut întîmpla una ca asta, ceea ce mă îndoiesc ai fi moștenit măcar ceva din trăsăturile caracteristice ale maimuței, ori tu n-ai nici una, ești om sadea, ba aș spune chiar, ești progenitura unor părinți de înaltă distincție și inteligență. N-ai nici un indiciu cu privire la trecutul tău?

— Absolut nimic.

— N-ai găsit în cabană nimic scris care să fi dezvăluit ceva din viața locuitorilor ei inițiali?

— Am citit tot ce era în cabană, cu excepția unei cărți despre care înțeleg acum că e scrisă în altă limbă decît engleza. Poate că tu o poți citi.

Tarzan scotoci în fundul tolbei și scoase cărțulia cu scoarțe negre, pe care o înmîină prietenului său. D'Arnot aruncă o privire la titlul primei pagini.

— Este jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, un nobil englez și e scris în franceză, spuse el.

Apoi începu să citească jurnalul scris în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, jurnalul în care fuseseră înregistrate amănuntele istoriei pe care o cunoaștem: istoria aventurilor, caznelor și nefericirilor lui John Clayton și ale soției sale Alice, din ziua cînd părăsiseră țărmul Angliei și pînă cu un ceas înainte ca el să fi fost doborît de Kerchak.

D'Arnot citi cu glas tare. Uneori glasul i se frîngea și era nevoit să se oprească din lectură, din pricina pateticei disperări ce se citea printre rînduri. Din cînd în cînd se uita la Tarzan, dar omul-maimuță ședea pe vine, nemișcat ca o statuie, cu ochii pironiți în pămînt. Numai cînd venea vorba despre copilaș, tonul jurnalului pierdea obișnuita notă de deznădejde ce se

infiltrase treptat în paginile lui, după primele două luni petrecute de autor pe coastă.

Pasajele care pomeneau despre prunc aveau o nuanță de fericire întristată, care le făcea și mai deprimante decât, restul.

Una dintre notații vădea parcă un spirit aproape optimist:

Astăzi băiețașul nostru împlinește șase luni. Șade în poala Aliciei, lângă masa la care scriu — un copil vesel, sănătos, desăvârșit.

Nu știu cum, împotriva a tot ce înseamnă rațiune îl văd parcă bărbat matur, luînd locul tatălui său în societate — cel de-al doilea John Clayton — și adăugînd cinstiri noi Casei Greystoke.

Iată-l, dorind parcă să întărească profeția mea, mi-a smuls cu pumnișorii lui durdulii condeiul din mînă și apoi, cu degețelele mînjite de cerneală, a pecetluit pagina cu amprente sale mici.

Și, într-adevăr, pe marginea paginii erau amprente parțial șterse, a patru degețele și a jumătății exterioare a degetului mare.

După ce D'Arnot isprăvi de citit jurnalul, cei doi bărbați rămaseră cîteva minute în tăcere.

— Ei, Tarzan din neamul maimuțelor, ce părere ai? întrebă D'Arnot. Cărțulia asta nu ți-a clarificat misterul obîrșiei tale? Păi bine, omule, tu ești Lordul Greystoke.

Tarzan scutură din cap.

— Cartea vorbește numai despre un singur copil, replică el. Și scheletul lui era în leagăn, unde se vede c-a murit de foame; așa l-am găsit din prima clipă cînd am intrat în cabană și pînă cînd grupul profesorului Porter l-a îngropat lângă zid, alături de tatăl și de mama sa. Nu, acela era pruncul de care vorbește cartea și misterul obîrșiei mele e și mai adînc decât înainte, pentru că în ultima vreme începusem să mă gîndesc la posibilitatea de a mă fi născut în cabană. Mi-e teamă că ceea ce mi-a spus Kala era purul adevăr, încheie Tarzan.

D'Arnot clătină din cap în semn că nu. Nu era convins și în mintea lui se înfiripase hotărîrea de a dovedi corectitudinea ipotezei sale, căci descoperise singura cheie care putea sau să dezlege misterul, sau să-l cufunde pe veci în tărîmurile nepătrunsului.

O săptămîină mai tîrziu, cei doi ajunseră pe neașteptate într-o poiană în pădure. În depărtare se zăreau cîteva clădiri împrejmuite de o palisadă puternică. Între ei și împrejmuire se întindea un cîmp cultivat pe care munceau cîțiva negri.

Cei doi se opriră la liziera junglei. Tarzan își potrive o săgeată otrăvită în arc, însă D'Arnot îi puse mîna pe braț.

— Tarzan, ce vrei să faci?

— Dacă ne vād, or să încerce să ne omoare, răspunse Tarzan. Prefer să-i omor eu pe ei.

— Poate că sînt prietenoși, sugeră D'Arnot.

— Sînt negri, fu singurul răspuns al lui Tarzan; și din nou își încordă arcul.

— Tarzan, nu trebuie să faci una ca asta! strigă D'Arnot. Oamenii albi nu ucid la întîmplare. Mon Dieu ! Că multe mai ai de învățat! Îl plîng pe bădăranul care o să te înfurie vreodată cînd o să te duc la Paris. O să am mult de furcă să-ți feresc gîtul de ghilotină.

Tarzan își lăsă arcul în jos și zîmbi.

— Nu înțeleg de ce acolo în junglă îi pot ucide pe negri și aicea nu. Vasăzică, dacă Numa, leul, ar tăbărî acum pe noi, bănuiesc că ar trebui sa-i spun: "Bună dimineața, Monsieur Numa, ce mai face Madame Numa?" Așa-i?

— Așteaptă mai întîi ca negrii să tabere pe tine și-atunci poți să-i omori. Nu lua de bună că oamenii îți sînt dușmani, așteaptă să ți-o dovedească.

— Bine, ripostă Tarzan, atunci hai să ne prezentăm în fața lor și să ne omoare.

Și porni drept peste cîmp, cu capul semeț și trupul neted și arămiu strălucindu-i în soare. În spatele lui venea D'Arnot, îmbrăcat în niște straie lăsate la cabană de Clayton, căci ofițerii de pe crucișătorul francez îi dăduseră tînărului niște haine mai acătării.

La un moment dat, unul dintre negri ridică ochii și zărindu-l pe Tarzan, o rupse la fugă spre palisade, răcnind.

Într-o clipă, văzduhul fu cutremurat de strigătele de groază ale grădinarilor care-o luaseră la sănătoasa, dar înainte de a fi ajuns la palisadă, se ivi un om alb cu pușca în mînă, doritor să descopere pricina tulburării.

Ceea ce văzu îl făcu să-și ridice pușca la ochi și Tarzan din neamul maimuțelor ar fi simțit din nou gustul plumbului rece dacă D'Arnot n-ar fi strigat tare către omul cu arma ridicată:

— Nu trage! Sîntem prieteni!

— Atunci opriți-vă locului! fu răspunsul.

— Stai, Tarzan! strigă D'Arnot. Ne crede dușmani.

Tarzan își încetini pașii, continuând să meargă agale și înaintă împreună cu D'Arnot, spre omul alb din poartă. Acesta se uita la ei uluit.

Ce fel de oameni sînteți? întrebă el în franceză.

Oameni albi, replică D'Arnot. Ne-am pierdut de multă vreme în junglă.

Omul coborîse pușca și mergea acum spre el cu mîna întinsă.

— Eu sînt părintele Constantine de la Misiunea Franceză și sînt bucuros să vă urez bun sosît!

— Părinte Constantine, ți-l prezint pe monsieur Tarzan, răspunse D'Arnot, arătîndu-i-l pe omul-maimuță; cînd preotul întinse mîna spre Tarzan, D'Arnot adăugă: Iar eu sînt Paul D'Arnot din marina franceză.

Părintele Constantine strînse mîna pe care Tarzan, imitînd gestul preotului, o întinse și cuprinse dintr-o privire iute și pătrunzătoare silueta superbă și fața frumoasă a lui Tarzan.

Și astfel, Tarzan din neamul maimuțelor ajunse la primul avanpost al civilizației.

Rămaseră acolo vreme de o săptămînă, iar omul-maimuță, observator ager, învăță o mulțime de lucruri despre felul de a se purta al oamenilor; între timp, femeile negre cusură costume albe de doc pentru ca Tarzan și D'Arnot să-și poată continua călătoria îmbrăcați cuviincios.

26.CULMEA CIVILIZAȚIEI

O lună mai târziu ajunseră la alt grup de clădiri de la gura unui fluviu lat și acolo Tarzan văzu o sumedenie de bărci și se simți din nou năpădit de sfiala sălbăticiunii la vederea unui număr mare de oameni. Treptat, se obișnuî cu zgomotele ciudate și cu aspectele curioase ale civilizației, așa încît în prezent nimeni nu-și putea da seama că, în urmă cu două luni, acest francez chipeș, îmbrăcat în haine imaculate de doc, care rîdea și sporovăia cu cei mai glumeți dintre ei, se legănase gol prin pădurea virgină, gata să se arunce asupra unei victime neștiutoare a cărei carne crudă era menită să-i astîmpere foamea sălbatică.

Cuțitul și furculița, atît de disprețuite în urmă cu o lună, erau mînuite acum de Tarzan cu aceeași eleganță cu care le mînuia și cizelatul D'Arnot. Fusesse un elev atît de bun, încît tînărul francez se străduise cu sîrg să facă din Tarzan din neamul maimuțelor un gentleman plin de distincție în ce privește rafinamentul manierelor și al vorbirii.

— Dumnezeu ți-a făurit o inimă de gentleman, prietene, îi spuse D'Arnot, dar e nevoie ca ceea ce ți-a dăruit pe dinăuntru să se vadă și pe dinafară.

De îndată ce sosiseră în micul port, D'Arnot trimise o cablogramă guvernului său, anunțînd că e teafăr și cerînd un concediu de trei luni, care-i fu acordat.

Telegrafie, de asemenea, bancherilor săi în vederea obținerii de fonduri și fu nevoit să aștepte o lună, timp în care amîndoi bombăniră, neavînd posibilitatea să închirieze o barcă pentru a se reîntoarce în jungla lui Tarzan după comoară.

Cît timp poposiră în orașul de pe coastă, “Monsieur Tarzan” deveni prilej de uimire atît pentru albi cît și pentru negri, datorită cîtorva isprăvi care lui Tarzan i se păsură doar nimicuri.

Odată, un negru uriaș, înnebunit de băutură, își ieși din minți și teroriză orașul pînă cînd ceasul rău îl aduse prin părțile unde giganticul francez cu par negru moțăia pe terasa hotelului. Urcînd, cu cuțitul în mîna treptele late, negrul înainta drept spre un grup de patru oameni care ședeau la o masă sorbind nelipsitul absint. Scoțînd țipete alarmate, cei patru își luară tălpășița și atunci negrul îl descoperi pe Tarzan. Cu un urlet, se aruncă asupra omului-maimuță în timp ce cincizeci de capete se ițiră la adăpostul ferestrelor și pe la uși ca să vadă cum e măcelărit bietul francez de negrul uriaș.

Tarzan întîmpină atacul cu zîmbetul de luptă pe care i-l aducea întotdeauna pe buze bucuria încăierării. Cînd negrul se apropie de el, mușchii de oțel îi cuprinseseră încheietura brațului ridicat ce ținea cuțitul și dintr-o singură răsucire, mîna i se bălăbăni ruptă. Sub impulsul durerii și al surprizei, nebunia îl părăsi pe negru și cînd Tarzan se lăsă din nou pe scaun, nenorocitul o luă la goană, țipînd ca din gură de șarpe și gonind turbat spre satul băștinașilor.

Cu altă ocazie, cînd Tarzan și D'Arnot luau cina împreună cu alți cîțiva albi, discuția se învîrți în jurul leilor și al vînătorii de lei. Părerile asupra vitejiei regelui animalelor erau împărțite: unii susțineau că e un laș

înveterat, dar toată lumea căzu de acord că te simți mai în siguranță cu pușca în mână când monarhul junglei rage noaptea prin preajma vreunei tabere.

D'Arnot și Tarzan se învoiseră ca trecutul acestuia din urmă să fie ținut sub tăcere, așa încât, cu excepția ofițerului francez, nimeni nu avea habar de familiaritatea lui Tarzan cu fiarele junglei.

— Monsieur Tarzan nu și-a spus părerea, observă cineva. Un om de bravura dumnealui, care a petrecut mai multă vreme în Africa, așa cum înțeleg că a fost cazul cu Monsieur Tarzan, trebuie să aibă ceva experiență în materie de lei... nu?

— Oarecum, răspunse Tarzan, sec. Atâta cât să pot afirma că fiecare dintre dumneavoastră are dreptate în aprecierile asupra caracteristicilor leilor... pe care întâmplător i-ați întâlnit; dar n-am putea să-i judecăm pe toți negrii după nefericitul care și-a ieșit din minți săptămîna trecută, după cum n-am putea afirma că toți albi sînt lași pentru că cineva a întâlnit odată un alb laș. Domnilor, printre ordinele inferioare există tot atîta deosebire ca și printre noi. Azi de pildă, am putea ieși în pădure și întâlni un leu extrem de timid, care ar lua-o la fugă când ne-ar vedea. Mîine l-am putea întâlni pe unchiul lui sau pe frate-su geamăn și-atunci prietenii noștri s-ar întreba de ce nu ne-am mai întors din junglă. În ce mă privește, eu îl consider întotdeauna pe leu un animal feroce, așa că nu mă poate lua niciodată prin surprindere.

— Vînătoarea trebuie să fie lipsită de plăcere când ți-e teamă de animalul pe care-l vînezi, își dădu cu părerea primul vorbitor.

D'Arnot zîmbi. Tarzan și să-i fie teamă!

— Nu înțeleg prea bine la ce vă gîndiți când vorbiți de teamă, spuse Tarzan. Ca și în cazul leilor, teama e un sentiment care diferă de la om la om, dar în ce mă privește, singura plăcere pe care mi-o dă vînătoarea este gîndul că animalul pe care-l vînez are tot atîta - putere să-mi facă rău mie, pe cîtă am și eu să-i fac rău lui. Dacă aș pleca la vînătoare de lei, înarmat cu două puști și însoțit de un purtător de arme și de douăzeci sau treizeci de hăitași, aș fi convins că leul nu are prea mari șanse și în acest caz, cu cît propria mea siguranță ar fi sporită, cu atît bucuria vînătorii mi-ar fi micșorată.

— Atunci trebuie să înțeleg că Monsieur Tarzan ar prefera să se ducă în junglă gol și înarmat doar cu un briceag pentru a-l ucide pe regele animalelor, rîse celălalt cu voie bună, dar cu o fină undă de sarcasm în glas.

— Și cu o bucată de funie, adăugă Tarzan. Chiar în clipa aceea răzbi din jungla îndepărtată răgetul unui leu, de parc-ar fi vrut să provoace pe cineva să se ia la întrecere cu el.

— Iată prilejul dumneavoastră, domnule Tarzan, îl tachina francezul.

— Nu mi-e foame, răspunse Tarzan cu simplitate. Toți rîseră, cu excepția lui D'Arnot. El singur știa că, prin glasul omului-maimuță, o fiară sălbatică își exprimase rațiunea elementară.

Dar ți-ar fi la fel de teamă ca oricăruia dintre noi să intri în junglă gol și înarmat doar cu un cuțit și o bucată de funie, nu-i așa? continuă cel care-l tachinase.

— Nu, replică Tarzan. Dar numai un nebun poate săvîrși o acțiune lipsită de orice motiv.

Cinci mii de franci constituie un motiv? întrebă celălalt. Pun rămașag pe această sumă că nu poți aduce un leu din junglă, vînat în condițiile discutate: gol și înarmat doar cu un cuțit și o bucată de funie.

Tarzan privi către D'Arnot și dădu din cap..

— Să zicem zece mii, interveni D'Arnot.

— S-a făcut, replică celălalt.

Tarzan se ridică.

— Va trebui să-mi las hainele la marginea orașului, astfel încît, dacă mă întorc pe lumina zilei, nu fiu nevoit să circul gol pe străzi.

— Doar n-ai de gînd să te duci acum, noaptea! exclamă partenerul de pariu.

— De ce nu?! se miră Tarzan. Numa colindă în timpul nopții, e mai ușor să-l găsești.

— Nu, ripostă celălalt. Nu vreau să-ți am viața pe conștiință. E destul de temerar și dacă te duci ziua.

— Mă voi duce acum, hotărî Tarzan și se repezi în camera lui după cuțit și funie.

Oamenii îl însoțiră pînă la liziera junglei, unde el lăsă hainele într-o mică magazie. Dar cînd se înfundă în tenebrele hățișului, încercară cu toții să-l facă să-și schimbe gîndul, iar cel care pusese pariul îi ceru cel mai mult să abandoneze această nebunească ispravă.

Voi considera că ai cîștigat rămașagul, spuse și cei zece mii de franci vor fi ai dumitale dacă renunți la nebunia asta în care nu-ți poți găsi decît moartea.

Tarzan rîse și o clipă mai tîrziu, jungla îl înghiți. Oamenii rămaseră tăcuți cîteva clipe, apoi se întoarseră încet și se îndreptară spre terasa hotelului. De cum intrase în junglă, Tarzan se și cățăraseră în copaci și cu euforia libertății, porni din nou să se legene din ram în ram. Asta însemna adevărata viață! Ah și ce dragă îi era! Asemenea fericire nu puteai găsi în sfera îngustă și îngrădită a civilizației, zăgăzuită de restricții și de convenționalisme. Pînă și hainele erau un impediment și o plictiseală.

Ah, în sfîrșit, se simțea liber! Nici nu-și dădu seama în ce măsură fusese prizonier. Ce simplu ar fi acum s-o ia înapoi pe coastă și-apoi să pornească spre sud, spre jungla și spre cabana lui. Deodată adușmănia mirosul lui Numa pentru că fiara se îndrepta împotriva vîntului. O clipă mai tîrziu, urechile lui agere percepură zgomotul familiar al labelor căptușite cu pernițe și foșnetul unui corp uriaș, îmblănit trecînd printre arbuști.

Tarzan înainta în tăcere deasupra animalului care nu bănuia nimic și-l urmări tiptil, pînă cînd ajunse într-o mică poiană luminată de lună.

Atunci, lațul iute se lăsă și se strînse în jurul grumazului gălbui, apoi, așa cum procedase de o sută de ori în trecut, Tarzan legă zdravăn capătul funiei de o creangă puternică și în timp ce jivina se zbătea și-și arcuia ghearele pentru a se elibera, se lăsă la pămînt îndărătul ei, îi sări în spinare și-i înfipse de nu știu cîte ori pumnul în inimă. După aceea, așezîndu-și piciorul pe leșul lui Numa, își înălță glasul slobozind înfiorătorul strigăt de victorie al sălbaticului său trib.

O clipă, Tarzan șovăi, sfîșiat de sentimente contradictorii: lealitatea față de D'Arnot și un teribil dor după libertatea junglei. Dar, în cele din urmă, viziunea unui chip frumos și amintirea unor buze fierbinți strivite de buzele sale dizolvară imaginea fascinantă pe care și-o făcea despre viața lui din trecut.

Omul-maimuță ridică pe umeri hoitul cald încă al lui Numa și se cățără din nou în copaci.

Oamenii de pe terasa hotelului rămăseseră vreme de un ceas aproape în tăcere. Încercaseră fără succes să abordeze diverse subiecte de conversație, dar, de fiecare dată, chestiunea ce copleșea mintea fiecăruia dintre ei făcea ca discuția să lîncezească.

— Mon Dieu! exclamă în cele din urmă cel ce pusese pariul. Nu mai pot suporta. Mă duc în junglă cu pușca mea automată și-l aduc înapoi pe nebunul acela.

— Merg și eu cu dumneata, spuse un altul. Și eu și eu și eu, adăugară ceilalți în cor.

Ca și cum această sugestie rupsesse vraja unui coșmar groaznic, se pripiră cu toții spre camerele lor apoi o porniră laolaltă în direcția junglei, fiecare dintre ei strașnic înarmat.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? strigă deodată cineva din grup, un englez, cind răcnetul sălbatic al lui Tarzan răzbi slab pînă la urechile lor.

— Am mai auzit ceva asemănător odată cînd am fost în ținutul gorilelor, povesti un belgian. Căraușii mi-au spus că e strigătul gorilei mascul cînd săvîrșește un omor.

D'Arnot își aduse aminte de descrierea lui Clayton în legătură cu urletul îngrozitor prin care Tarzan își anunța victoriile și aproape că zîmbi în ciuda oroarei resimțite la gîndul că un asemenea sunet lugubru poate ieși dintr-un gîtlej omenesc sau, mai bine zis, de pe buzele prietenului său.

Cînd se opriră, în sfîrșit, la liziera junglei, chibzuind cum să-și distribuie mai bine forțele, fură șocați de un rîs moale care se auzi în preajmă și întorcîndu-se, văzură înaintînd spre ei o siluetă gigantică purtînd pe umerii maiestuoși un leu mort.

Pînă și D'Arnot rămase trăsnit, pentru că i se părea imposibil ca omul să fi dispus atît de rapid de leu, cu armele sărăcăcioase pe care le luase cu el, sau că putuse străbate cu stîrvul uriaș, prin jungla încîlcită.

Oamenii făcură cerc în jurul lui Tarzan, punîndu-i o sumedenie de întrebări, dar unicul răspuns a fost o minimalizare amuzată a isprăvii pe care o săvîrșise. Pentru Tarzan, era același lucru ca și cum ai elogia eroismul măcelarului de a fi ucis o vacă, întrucît el ucisese de atîtea ori pentru hrană și pentru a se apăra, încît fapta nu i se mai părea remarcabilă deloc. Dar în ochii oamenilor acelora, învățați cu vînătoarea animalelor mari, Tarzan era într-adevăr un erou.

Și, întîmplător, cîștigase zece mii de franci pentru că D'Arnot stăruia să-și păstreze toată suma. Era un lucru extrem de important pentru Tarzan, care începuse să-și dea seama de puterea ce zăcea îndărătul micilor piese de metal și de hîrtie ce treceau mereu din mînă în mînă cînd făpturile omenești călătoreau, sau mînceau, sau dormeau, ori se îmbrăcau, beau, sau munceau, ori se distrau, ori se adăposteau de ploaie, de frig sau de soare.

Devenise limpede pentru Tarzan că fără bani erai un om mort.

D'Arnot îi spusese să nu se framînte căci el avea de ajuns pentru amîndoi, însă omul-maimuță învățase o mulțime de lucruri și printre acestea

și faptul că oamenii se uită cu dispreț la cineva care acceptă bani de la altul fără să dea ceva egal în schimb.

Curînd după episodul cu leul, D'Arnot reuși să închirieze un vaporeș vechi pentru călătoria pe coastă, pînă la golful încercuit de pămînt al lui Tarzan. Pentru amîndoi fu o dimineață fericită aceea cînd micul vas ridică ancora și o porni în larg.

Călătoria pînă la golf decurse fără peripeții și a doua zi după ce ancoraseră în fața cabanei, Tarzan, înveșmîntat din nou în straietele junglei și înarmat cu o sapă, se îndreptă singur spre amfiteatrul maimuțelor, unde îngropase comoara. Se întoarse a doua zi la o oră tîrzie, cărînd pe umeri cufărul cel mare și a treia zi în zori micul vas se strecura pe gura golfului și o pornea din nou spre nord.

Trei săptămîni mai tîrziu, Tarzan și D'Arnot figurau printre pasagerii unui transatlantic francez cu direcția Lyon și după cîteva zile petrecute în acest oraș, D'Arnot îl luă pe Tarzan la Paris.

Omul-maimuță se grăbea să plece în America, însă D'Arnot stăruia să vină mai întîi cu el la Paris, fără să-i divulge motivul care-l determina să-i ceară acest lucru.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu D'Arnot imediat după sosire fu o vizită la un funcționar superior din departamentul poliției, un vechi prieten de-al lui; și-l luă pe Tarzan cu el. D'Arnot conduse cu dibăcie discuția din subiect în subiect, pînă cînd polițistul îi explică interesatului Tarzan rolul jucat de amprentele digitale în această fascinantă știință.

— Dar ce valoare au aceste amprente, întrebă Tarzan, cînd după cîteva ani șanțulețele de pe degete se schimbă cu totul prin degenerarea vechilor țesuturi și dezvoltarea altora noi?

— Liniile degetelor nu se modifică niciodată, replică ofițerul. Din copilărie și pînă la bătrînețe, amprentele unui om se schimbă doar ca dimensiuni, cu excepția împrejurărilor cînd anumite răniri alterează cerculețele și șanțulețele. Dar cînd au fost luate amprentele degetului mare și ale celorlalte patru degete de la ambele mîini, ar însemna să pierzi toate degetele ca să poți scăpa de identificare.

— E minunat! exclamă D'Arnot. Sînt curios cum arată liniile de pe degetele mele!

— Le putem vedea foarte ușor, replică ofițerul de poliție și apăsînd pe o sonerie, chemă un asistent căruia-i dădu cîteva instrucțiuni.

Omule ieși din încăperea și se reîntoarce curînd cu o cutie mică de lemn, pe care o așeză pe biroul superiorului său.

— Acum, zise ofițerul, într-o secundă o să vă vedeți amprente.

Scoase din cutie o placă pătrată de sticlă, un tub cu o cerneală groasă, un rulou de cauciuc și niște cartonașe albe ca zăpada. Picurînd un strop de cerneală pe sticlă, o întinse cu ruloul de cauciuc pînă cînd, spre satisfacția lui, întreaga suprafață a plăcuței fu acoperită cu un strat de cerneală subțire și uniform.

— Așezați-vă pe sticlă cele patru degete ale mîinii drepte în felul acesta, îi spuse lui D'Arnot. Acum degetul mare. Așa! Acum așezați-le în aceeași poziție pe cartonaș, aici... nu, puțin mai la dreapta. Trebuie să lăsăm loc pentru degetul mare și degetele mîinii stîngi. Așa, asta-i! Acum, repetați același lucru cu mîna stîngă.

— Hai, Tarzan, ia să vedem cum arată șanțulețele tale!

Tarzan se supuse pe dată, punînd o mulțime de întrebări ofițerului în timp ce executa operația.

— Ampretele digitale arată și caracteristicile rasiale? întrebă el. De exemplu, puteți determina, numai pe baza amprentelor, dacă subiectul e un negru sau un caucazian ?

— Nu cred, replică ofițerul.

— Dar amprente unei maimuțe pot fi deosebite de cele ale unui om?

— Probabil că da, pentru că cele ale maimuței sînt mult mai simple decît amprente organismelor evolute.

— Dar o corcitură dintre om și o maimuță ar putea avea caracteristicile ambilor părinți? continuă Tarzan.

— Da, cred că așa ar fi, răspunse ofițerul, dar știința nu a ajuns atît de departe pentru a putea efectua determinări precise în asemenea cazuri. Nu m-aș încrede în rezultatele ei dincolo de granița diferențierii dintre un om și altul. În acest domeniu e absolută. Nu există doi oameni în lume care să aibă aceleași șanțulețe la degete. E foarte îndoielnic ca măcar o singură amprentă să fie vreodată duplicată de un alt deget decît de cel ce a lăsat-o inițial.

— Și compararea cere mult timp și multă muncă? întrebă D'Arnot.

— De obicei, doar cîteva minute, dacă amprente sînt distincte.

D'Arnot scoase din buzunar o cărțuție neagră și începu să răsfoiască paginile. Tarzan îl privi surprins. De unde pusese mîna D'Arnot pe cartea lui? D'Arnot se opri la pagina pe care se găseau cele cinci pete mici. Întinse polițistului cartea deschisă.

— Vă rog, amprentele acestea seamănă cu ale mele sau cu ale lui Monsieur Tarzan, sau ați putea afirma că sînt identice cu vreunele dintre acestea?

Ofițerul scoase din birou o lupă puternică și examina cu atenție cele trei specimene, făcînd între timp unele notații pe un carnet. Tarzan înțelese acum ce semnificație avea această vizită la ofițerul de poliție. Răspunsul la enigma vieții lui zăcea în semnele acelea minuscule. Ședea pe scaun, înclinat spre birou, cu nervii încordați, dar deodată se lăsă pe spetează, relaxat, zîmbind. D'Arnot îl privi surprins.

— Ai uitat, i se adresă Tarzan cu amărăciune, că scheletul copilașului care a lăsat aceste amprente a zăcut timp de douăzeci de ani în cabana tatălui său și că toată viața mea l-am văzut zăcînd acolo.

Polițistul ridică ochii, mirat.

Căpitane, continuă-ți examenul, îl îndemnă D'Arnot, îți spunem noi povestea mai tîrziu, numai să fie și Monsieur Tarzan de acord. Tarzan încuviință din cap.

— Dar ești nebun, dragul meu D'Arnot, insistă el. Degetele care au lăsat aceste amprente sînt îngropate pe coasta de vest a Africii.

— Eu nu știu nimic, Tarzan, replică D'Arnot. E posibil să fie așa, dar dacă tu nu ești fiul lui John Clayton, atunci cum Dumnezeu ai ajuns în jungla aceea uitată, unde n-a călcat picior de om alb cu excepția lui John Clayton?

— O uiți pe... Kala, zise Tarzan.

— Nici măcar n-o iau în considerație, ripostă D'Arnot.

Cei doi prieteni se apropiaseră, în timp ce discutau, de fereastra largă ce dădea spre bulevard. Cîțva timp rămaseră acolo, privind freamătul de pe artera' aglomerată, fiecare dintre ei cufundat în propriile-i gînduri.

“Ia destul timp comparația amprentelor” — își spuse D'Arnot, întorcîndu-se să-l privească pe ofițerul de poliție.

Spre uimirea lui, îl văzu pe ofițer rezemat de speteaza scaunului și parcurgînd în grabă cuprinsul micului jurnal cu scoarțe negre. D'Arnot tuși. Poliștul ridică ochii și prinzîndu-i privirea, înălță un get făcîndu-i semn să tacă. D'Arnot se întoarse la fereastră și după puțin timp, ofițerul vorbi:

— Domnilor! Amîndoi se întoarseră spre el. De bună seamă că există factori foarte importanți care atîrnă, în mai mare sau mai mică măsură, de absoluta corectitudine a acestei comparații. De aceea vă cer să-mi încredințați mie cazul pînă cînd se întoarce Monsieur Desquerc, expertul nostru. E o chestiune de numai cîteva zile.

— Speram să obțin rezultatul pe loc, interveni D'Arnot. Monsieur Tarzan se îmbarcă mîine pentru America.

— Vă făgăduiesc ca pînă în două săptămîni îi vom telegrafia rezultatul, răspunse ofițerul, dar nu îndrăznesc să anticipez asupra acestui rezultat. Există asemănări, totuși e mai bine să-l lăsăm pe Monsieur Desquerc să decidă.

27.REAPARE URIAȘUL

Un taxi opri în fața unei reședințe bătrînești aflate în împrejurimile orașului Baltimore. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine clădit, cu trăsături ferme și regulate coborî din mașină și plătind șoferului, îl concedie. O clipă mai tîrziu, pasagerul taxiului intră în biblioteca reședinței bătrînești.

— Ah, domnule Canler! exclamă un domn bătrîn, ridicîndu-se să-l salute.

— Bună seara, dragă domnule profesor! strigă omul, întinzîndu-i cordial mîna.

— Cine ți-a deschis ușa? întrebă profesorul.

— Esmeralda.

— Atunci o s-o înștiințeze și pe Jane că ai venit, urmă profesorul.

— Nu, domnule profesor, răspunse Canler, pentru că am venit în primul rînd să vă văd pe dumneavoastră.

— Ah, mă simt onorat, replică profesorul Porter.

— Domnule profesor, continuă Robert Canler, vorbind cu încetineală de parcă își cîntărea cu grijă fiecare cuvînt, am venit în această seară ca să discut cu dumneavoastră în legătură cu Jane. Îmi cunoașteți aspirațiile și ați avut bunătatea să priviți cu ochi buni interesul pe care l-am manifestat față de dînsa.

Profesorul Archimedes Q. Porter se foi în fotoliu. Era un subiect care-l făcea întotdeauna să se simtă stingherit. Și nu înțelegea de ce, Canler era doar o partidă splendidă pentru Jane.

— Însă pe Jane nu o pot înțelege, urmă Canler. Mă amîină mereu, ba un motiv, ba altul. Întotdeauna am senzația că răsuflă ușurată ori de cîte ori îi spun la revedere.

— Țțț, Țțț! făcu profesorul Porter. Țțț, Țțț, domnule Canler! Jane este o fiică foarte ascultătoare. Va proceda așa cum îi voi cere eu.

— Deci mă pot bizui în continuare pe sprijinul dumneavoastră? întrebă Canler, cu o notă de ușurare în glas.

— Desigur, domnule, desigur. Cum te-ai putut îndoi de acest lucru?

— Știți, a intrat tînărul Clayton pe fir, îi aminti Canler. De luni de zile îi dă tîrcoale. Nu știu dacă Jane ține la el, dar se spune că a moștenit de la tatăl său, în afară de titlu, o foarte mare proprietate, așa că n-ar fi de mirare ca pînă la urmă să o cucerească pe Jane, doar dacă... și Canler își curmă vorba.

— Țțț, Țțț, domnule Canler, doar dacă... ce?

— Doar dacă dumneavoastră ați găsi de cuviință să cereți ca eu și Jane să ne căsătorim de urgență, rosti Canler, rar și răspicat.

— I-am și sugerat Janei că acest lucru ar fi de dorit, răspunse profesorul Porter cu amărăciune, pentru ca nu ne mai putem permite să ținem această casă și să trăim la nivelul pe care îl presupun relațiile ei.

— Și care a fost răspunsul? se interesă Canler.

— A răspuns că încă nu e pregătită să se mărite cu nimeni, urmă profesorul Porter și că am putea pleca să locuim la ferma din Wisconsin pe care i-a lăsat-o moștenire mama ei. E o fermă care dă oarecari profituri. Arendașii își scot frumușel existentă, ba chiar îi mai trimit un mic surplus anual Janei. Fata proiectează să plecăm acolo la începutul săptămîinii viitoare. Philander și domnul Clayton au și plecat înainte ca să pregătească totul.

— Clayton a plecat acolo? exclamă Canler, vizibil iritat. Și de ce nu mi s-a spus? Aș fi plecat și eu cu multă plăcere și aș fi aranjat ca să vă aștepte un maximum de confort.

— Jane are senzația că și așa vă sîntem prea îndatorați, domnule Canler, replică profesorul Porter.

Canler era pe punctul de a răspunde cînd din hol se auzi un zgomot de pași și Jane intră în odaie.

— Oh, scuzați-mă! exclamă ea, oprindu-se în prag. Credeam că ești singur, tată.

— Nu e decît cu mine, Jane, zise Canler, care se ridicase în picioare. N-ai vrea să intri ca să completăm cercul familiei? Tocmai discutam despre dumneata.

— Mulțumesc, răspunse Jane, intrînd și acceptînd scaunul pe care i-l oferise Canler. Voiam numai să-l înștiințez pe tata că Tobey vine mîine de la școală ca să-i împacheteze cărțile. Aș vrea să lași deoparte, tată, toate cărțile de cere te poți lipsi pînă-n toamnă. Te rog, nu căra întreaga bibliotecă în Wisconsin, așa cum ai fi cărat-o în Africa, dacă nu puneam eu piciorul în prag.

— Tobey a fost aici? întrebă profesorul Porter.

— Da, tocmai m-am despărțit de el. Acum stă cu Esmeralda în pragul ușii din spate și fac un schimb de păreri religioase.

— Țțț, Țțț, trebuie să-l văd imediat! strigă profesorul. Scuzați-mă un moment, copii! și ieși în grabă din cameră.

Îndată ce profesorul nu mai putu să-i audă, Canler se întoarce spre Jane.

— Uite ce-i, Jane, începu el fără ocoliș. Cît o să mai dureze așa? Nu ai refuzat categoric să te măriți cu mine, dar nici nu mi-ai făgăduit nimic. Vreau să scot mîine dispensa, ca să ne putem căsători înainte de a pleca în Wisconsin. Nu țin la nici un fel de pompă sau de ceremonial și sînt sigur că și tu gîndești la fel.

Fata simți că îngheață, dar își ținu capul sus.

— Tatăl dumitale o dorește, știi prea bine, adăugă Canler.

— Da, o știu. Vorbea aproape în șoaptă. Domnule Canler, îți dai seama că mă cumperi? spuse în cele din urmă fata, cu o voce rece, albă. Mă cumperi pe cîtiva dolari meschini. Bineînțeles că asta faci, Robert Canler și speranța unei asemenea împrejurări te-a împins să-i împrumuți tatei bani pentru escapada aceea nesăbuită care ar fi fost totuși încununată de un surprinzător succes, dacă n-ar fi intervenit niște circumstanțe misterioase. Dar dumneata, domnule Canler, ai fi fost cel mai surprins dintre toți. Dumneata nu-ți închipuiai că expediția o să izbîndească. Ești un prea bun om de afaceri pentru așa ceva. Și ești un prea bun om de afaceri ca să investești bani în căutarea de comori îngropate sau ca să împrumuți bani fără garanție decît dacă ai un anumit scop în vedere. Știai că, dînd banii fără garanție, ai un mai mare ascendent asupra onoarei familiei Porter decît dacă i-ai fi dat în schimbul unui gir. Știai că e cea mai bună cale de a mă forța să mă mărit cu dumneata, fără să aibă aparența că mă forțezi.

N-ai pomenit niciodată de împrumut. În cazul oricărui alt bărbat aş fi socotit asemenea comportare drept dovada unui caracter generos şi nobil. Dar dumneata eşti viclean, domnule Robert Canler. Te cunosc mai bine decît îţi închipui dumneata. Mă voi mărita, de bună seamă, cu dumneata dacă nu va exista o altă cale, dar să fim clari unul faţă de celălalt, o dată pentru totdeauna.

În timp ce Jane vorbea, Robert Canler schimba feţe-feţe şi cînd fata tăcu, se ridică în picioare şi cu un surîs cinic pe chipul lui dur, spuse:

— Mă surprinzi, Jane. Credeam că ai mai multă stăpînire de sine, mai multă mîndrie. Fireşte, ai dreptate. Te cumpăr şi ştiam că o ştii, dar credeam că vei prefera să simulezi că lucrurile nu stau aşa. Credeam că amorul dumitale propriu şi mîndria de Porter vor refuza să admită, chiar faţă de dumneata însăşi, că eşti o femeie cumpărată. Dar fă cum crezi, draga mea, adaugă el cu nepăsare. Vei fi a mea şi asta-i tot ce mă interesează.

Fără o vorbă, fata îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Totuşi Jane nu se căsătorii înainte de a pleca împreună cu tatăl ei şi cu Esmeralda la ferma din Wisconsin şi cînd îşi luă un rece rămas bun de la Robert Canler şi trenul se puse în mişcare, pretendentul ei îi strigă că o va urma peste o săptămînă sau două.

Cînd sosiră la destinaţie, fură întâmpinaţi de Clayton şi domnul Philander într-un automobil uriaş aparţinînd celui dintii şi o porniră în viteză printre codrii deşi din nord, spre mica fermă pe care fata nu o mai vizitase din copilărie.

Clădirea fermei, care se ridica pe o mică înălţime, la vreo sută de iarzi de casa arendaşului, suferise o totală transformare în cele trei săptămîni cît stătuseră acolo Clayton şi domnul Philander. Clayton adusese o mică armată de dulgheri şi tencuitori. Instalatori şi zugravi dintr-un oraş mai îndepărtat, şi ceea ce fusese doar o cocioabă dărăpănată cînd sosiseră ei acolo devenise acum o plăcută locuinţă cu două etaje, prevăzută cu tot confortul modern care putea fi obţinut într-un timp atît de scurt.

— Vai, domnule Clayton, ce-ai făcut aici? strigă Jane Porter, cu o strîngere de inimă la gîndul cheltuielilor ce fuseseră efectuate.

— Ssst! o opri Clayton. Nu-l lăsa pe tatăl dumitale să-şi dea seama. Dacă nu-i spui dumneata el n-o să observe nimic şi pur şi simplu, nu m-am îndurat să-l las să trăiască în mizeria şi atmosfera sordidă pe care eu şi domnul Philander le-am qăsit aici. Am făcut atît de puţin şi aş fi dorit să fac atît de mult, Jane! Te rog, de dragul lui, nu pomeni nici un cuvînt.

— Dar știi prea bine că nu-ți putem înapoia banii! strigă fata. De ce vrei să mă îndatorezi în asemenea mod?

— Te rog, Jane, răspunse Clayton, cu tristețe. Dacă ai fi fost numai dumneata, crede-mă că n-aș fi făcut-o, pentru că am știut de la bun început că mă va cobori în ochii dumitale, dar nu am putut suporta gândul ca acest bătrîn drag să trăiască în gaura de șoarece pe care am găsit-o aici. Vrei să mă crezi că am făcut-o numai de dragul lui și să-mi dăruiești măcar această fărîmă de bucurie?

— Te cred, domnule Clayton, răspunse fata, pentru că știu că ai un suflet destul de mare și de generos ca să o fi făcut numai pentru el și ah, Cecil, aș dori să te pot răsplăti așa cum meriți, așa cum ai dori.

— Și de ce nu poți s-o faci, Jane?

— Pentru că iubesc pe un altul.

— Canler?

— Nu.

— Dar te măriți cu el. Așa mi-a mărturisit înainte de a pleca eu din Baltimore.

Fata se cutremură.

— Nu pe el îl iubesc, ripostă ea aproape cu mîndrie.

— O faci din cauza banilor, Jane?

Îi răspunse cu un semn afirmativ.

— Atunci eu sînt mai puțin de dorit decît Canler? Am bani din belșug, ba chiar mult mai mult, cu care pot acoperi orice nevoie, spuse Clayton cu amărăciune.

— Cecil, nu te iubesc, dar te respect. Dacă va trebui să mă degradez, făcînd asemenea tîrg cu un bărbat, prefer să fie cu unul pe care îl disprețuiesc. Am să-l detest pe bărbatul căruia va trebui să mă vînd fără iubire, oricine ar fi el. Vei fi mai fericit singur, încheie Jane, bucurîndu-te de respectul și de prietenia mea, decît alături de mine și avînd parte de disprețul meu.

Clayton nu mai forță situația, dar dacă vreodată un om a dorit să-l ucidă pe un altul, acesta a fost William Cecil Clayton, Lord Greystoke, cînd, o săptămînă mai tîrziu, Robert Canler se opri dinaintea fermei în automobilul său de șase cilindri.

Trecu o săptămînă: o săptămînă încordată, lipsită de întîmplări, dar neplăcută pentru toți locatarii casei de la ferma din Wisconsin.

Canler stăruia ca Jane să se căsătorească de urgență cu el. În cele din urmă, fata cedă numai din silă față de insistențele lui neîncetate și oribile. Se invoiră ca a doua zi dimineață Canler să plece la oraș ca să aducă dispensa și un preot.

Clayton voise să plece de îndată ce planul fu anunțat, dar înfățișarea ostenită și deprimată a fetei îl reținu. Nu putea s-o părăsească. Și-apoi s-ar fi putut să se mai întâmple ceva, încerca el singur să se consoleze. În inima lui știa că nu era nevoie decît de o scînteie pentru ca ura ce i-o purta lui Canler să se prefacă în setea de sînge a ucigașului.

A doua zi, dis-de-dimineață, Canler plecă la oraș.

Către răsărit se putea vedea o pînză de fum plutind deasupra pădurii, pentru că de o săptămînă făcea ravagii un incendiu, nu departe de ei, dar cum vîntul continua să bată dinspre apus, nu-i amenința nici o primejdie.

Pe la prînz, Jane ieși să facă o plimbare. Nu-i îngădui lui Clayton s-o întovărășească. Îi spuse că dorește să fie singură, iar el îi respectă dorința. În casă, profesorul Porter și domnul Philander erau cufundați într-o absorbantă discuție asupra unei probleme științifice de mare greutate. Esmeralda moțăia în bucătărie, iar Clayton, obosit după o noapte de nesomn, se trîntise pe sofa din odaia de zi și curînd se lăsă furat de o ațipeală agitată.

Spre răsărit, norii de fum negru se ridicau pe cer tot mai groși; la un moment dat se învolburară, apoi o porniră lopătînd în viteză către apus.

Se apropiau din ce în ce. Locatarii din casa arendașului pleaseră, pentru că era zi de tîrg și nu se găsi nimeni care să observe apropierea crîncenului diavol. Curînd, flăcările cuprinseră șoseaua spre sud și tăiară calea de întoarcere a lui Canler. O ușoară schimbare a vîntului mută direcția focului spre nord, apoi, cînd vîntul dădu îndărăt, flăcările rămaseră o clipă suspendate în nemișcare, ca ținute în zăbală de mîna unui stăpîn nevăzut.

Deodată, dinspre nord-est, un automobil mare, negru, coborî panta drumului. Se opri cu o smucitură în fața vilei și un uriaș cu păr negru sări din el și alergă pînă la ușă. Fără să se oprească, năvăli în casă. Pe sofa, dormita Clayton. Uriașul tresări surprins, dar dintr-un salt fu lîngă omul adormit. Zgîlțîindu-l de umăr, îi strigă:

— Pe Dumnezeu! Clayton, ați înnebunit cu toții? Nu știți că sînteți împresurați de foc? Unde e domnișoara Porter?

Clayton sări în picioare. Nu-l recunosc pe om, dar înțelese ce-i spunea și dintr-un salt, fu pe terasă.

— Drace! exclamă el apoi și dînd buzna din nou în casă, se porni să strige: Jane! Jane! Unde ești?

Într-o clipă, Esmeralda, profesorul Porter și domnul Philander se alăturară celor doi.

— Unde-i domnișoara Jane? strigă Clayton, apucînd-o pe Esmeralda de umeri și zgîlțînd-o cu brutalitate.

— Oh, Gaberelle, domnu' Clayton, s-a dus să facă o plimbare.

— Nu s-a întors încă?

Și fără să mai aștepte răspuns, Clayton o zbughi în curtea fermei, urmat de ceilalți.

— Încotro a luat-o? strigă uriașul cu păr negru, adesîndu-se Esmeraldei.

— În jos, pe drumu' ăsta țipă femeia înspăimîntată, arătînd spre sud, unde un zid de flăcări mugitoare închidea priveliștea.

Vîră-i pe oamenii ăștia în cealaltă mașină, îi strigă străinul lui Clayton. Am văzut încă un automobil cînd am parcat... și du-i repede de aici înspre nord. Mașina mea las-o aici. Dacă o găsesc pe domnișoara Porter, vom avea nevoie de ea. Dacă n-o găsesc, nimeni n-o să mai aibă nevoie de mașină. Fă cum îți spun, stăruie el cînd Clayton păru să șovăie. Apoi îi văzură silueta sprintenă alergînd de-a curmezișul poienii și luînd-o spre nord-vest, către pădurea neatinsă încă de flăcări.

Fiecare dintre cei de față simți, în chip inexplicabil, că i se luase o mare răspundere de pe umeri și implicit, nutriră o mare încredere în puterea străinului de a o salva pe Jane, dacă mai putea fi salvată.

— Cine-i ăsta? întrebă profesorul Porter.

— Nu știu, răspunse Clayton. M-a strigat pe nume și o cunoaște pe Jane pentru că a întreat de ea. I s-a adresat și Esmeraldei spunîndu-i pe nume.

— Mi-e surprinzător de cunoscut! exclamă domnul Philander. Și totuși știu bine că nu l-am văzut în viața mea.

— Țțț, Țțț! făcu profesorul Porter. Extrem de remarcabil! Cine poate fi și de ce am eu senzația că Jane e în siguranță, acum că s-a dus el s-o caute?

— N-aș putea să vă răspund, domnule profesor, spuse Clayton, cu seriozitate, dar știu că și eu încerc același sentiment ciudat. Haideți odată!

strigă el. Trebuie să plecăm de aici pînă cînd focul nu ne taie calea de retragere.

Se urcară cu toții grăbiți în mașina lui Clayton.

Cînd Jane dădu să se întoarcă acasă, se alarmă văzînd cît de aproape părea să fi ajuns fumul incendiului din pădure și pe măsură ce-și iuți pasul, alarma ei se prefăcu în panică, zărind pălălaia care cuprindea vertiginos drumul ce-o despărțea de vilă. În cele din urmă fu nevoită să se întoarcă în desișul pădurii și să încerce să-și croiască drum spre vest, străduindu-se să ajungă acasă ocolind focul.

În scurtă vreme, încercarea ei deveni cu totul zadarnică și atunci fata nu mai avu decît o speranță: să se întoarcă iar pe șosea și să-și salveze viața fugind în direcția orașului, spre sud. Cele douăzeci de minute cît îi trebuiră ca să ajungă iar la sosea, fură de ajuns ca vîlvătaiele să-i taie retragerea așa cum îi tăiaseră mai înainte înaintarea.

Cîțiva pași pe șosea o făcură să se oprească înlemnită de groază, căci în fața ei se înălța un alt zid de flăcări. O ramificație a vîlvoarei principale sărise la o jumătate de milă de rugul din care se rupsesse și prinsese în ghearele-i implacabile fișia îngustă de șosea.

Jane își dădu din nou seama că și încercarea de a-și croi drum printre arbuști era inutilă. Se mai căznise o dată și dăduse greș. Știa bine că era doar o chestiune de minute pînă cînd întreg spațiul dintre nord și sud avea să clocotească sub talazurile de foc. Cu stăpînire de sine, fata îngenunche în țărîna drumului și se rugă să i se dea tăria de a-și întîmpina soarta cu curaj, precum și salvarea de la moarte a tatălui și a prietenilor ei.

Deodată își auzi numele strigat cu voce tare prin pădure: “Jane! Jane Porter!” Răsună limpede și puternic, dar rostit de o voce străină.

— Aici! răspunse fata. Aici, pe potecă...

Și atunci văzu printre ramurile copacilor o siluetă ce se strecura cu iuțeala unei veverițe. O răbufnire de vînt îi învălui într-un nor de fum și nu-l mai putu vedea pe bărbatul care venea grăbit spre ea, dar deodată se simți cuprinsă de un braț puternic; apoi fu ridicată în sus și în timp ce era purtată pe brațe, simți biciuirea vîntului și ici colo, atingerea unei crengi.

Jane deschise ochii.

Dedesubt, la depărtare, se zăreau arbuștii și pămîntul.

Deasupra ei, frunzișul fremătător al pădurii. Silueta uriașă care o purta sărea din copac în copac și Janei i se părea că re trăiește în vis acea împlinire din viața ei, consumată în îndepărtata junglă africană.

O, de-ar fi același om care o purtase în acea zi cu atîta repeziciune prin hățișul vegetației împletite! Dar asta era cu neputință! Și totuși cine altul pe lume avea puterea și agilitatea de a face ce făcea acum acest om?

Aruncă o privire spre fața atît de apropiată de a ei și i se tăie răsufierea. Era el!

— Omul meu din pădure! murmură Jane. Nu, pesemne că delirez!

— Da, omul tău, Jane Porter. Sălbaticul tău,... omul primitiv a ieșit din junglă ca să-și cheme înapoi perechea, femeia care a fugit de el, adăugă Tarzan cu înverșunare.

— N-am fugit, șopti Jane. Am acceptat să plec numai după ce am așteptat cu toții o săptămînă ca să te reîntorci.

Depășiseră regiunea incendiată și o luaseră acum din nou prin poiană.

Unul lînga celălalt, se îndreptau spre vilă. Vîntul își schimbase din nou direcția și focul se închircea în el însuși — încă un ceas și avea să se consume în sine.

— De ce nu te-ai întors?

L-am îngrijit pe D'Arnot. Era grav rănit.

— Ah, știam eu! exclamă fata. Ceilalți spuneau că te-ai dus la negri, că făceai parte din tribul lor.

Tarzan rîse.

— Dar tu nu i-ai crezut, Jane?

— Nu,.. cum să-ți spun? întrebă ea. Cum te cheamă?

— Pe atunci cînd m-ai cunoscut tu, eram Tarzan din neamul maimuțelor.

— Tarzan din neamul maimuțelor? strigă Jane. Și deci atunci cînd am plecat, am răspuns scrisorii tale?

— Da; dar cine credeai că ți-o lăsase?

— Nu știam; știam doar că nu poate fi de la tine, pentru că Tarzan din neamul maimuțelor scria în englezește, iar tu nu pricepeai un cuvînt din nici o limbă.

Tarzan rîse din nou.

— E o poveste lungă, însă eu eram cel care scriam tot ce nu puteam vorbi și acum D'Arnot a înrăutățit situația învățîndu-mă să vorbesc franceza în loc de engleză. Vino, adăugă el, urcă-te în mașina mea, trebuie să-l ajungem din urmă pe tatăl tău; toți ceilalți sînt la mică depărtare. În timp ce conducea, o întrebă: Atunci cînd ai scris în biletul adresat lui Tarzan

din neamul maimuțelor că iubești un altul... s-ar putea să te fi referit la mine?

— S-ar putea, răspunse Jane, cu simplitate.

— Dar în Baltimore... oh, ce mult te-am căutat mi s-a spus că e posibil să te fi măritat. Că un bărbat care se numește Canler a venit aici ca să te ia în căsătorie. E adevărat?

— Da.

— Îl iubești?

— Nu.

— Pe mine mă iubești? Jane își îngropa fața în mâini.

— Sînt făgăduită altuia. Nu pot să-ți răspund, Tarzan din neamul maimuțelor! strigă Jane.

— Mi-ai răspuns. Acum, spune-mi de ce trebuie să te măriți cu un om pe care nu-l iubești?

— Tatăl meu îi datorează bani.

Deodată Tarzan își aminti de scrisoarea pe care o citise și de numele Robert Canler și de aluzia la un necaz, pe care el, atunci, nu-l putuse înțelege.

Zîmbi.

— Dacă tatăl tău nu ar fi pierdut comoara, nu te-ai simți obligată să-ți respecti promisiunea față de omul acesta Canler?

— I-aș cere să mă dezlege de ea.

— Și dacă ar refuza?

— I-am făgăduit.

Tarzan rămase o clipă tăcut. Mașina înainta cu o viteză nesăbuită pe drumul denivelat, căci în dreapta se iveau amenințătoare limbile de foc și orice schimbare a direcției vîntului le putea învolbura cu furie drept în mijlocul unicei lor căi de scăpare.

În cele din urmă depășiră punctul periculos și Tarzan reduse viteza.

— Și dacă i-aș cere-o eu? întrebă el.

— N-o să plece urechea la cererea unui străin, spuse fata. Mai cu seamă a unuia care mă dorește pentru el.

— Terkoz a făcut-o, răspunse Tarzan, neînduplecat.

Jane se cutremură și privi înspăimîntată în sus, la silueta uriașă de alături, pentru că știa că era vorba de marele antropoid pe care Tarzan îl ucisese ca s-o apere pe ea.

— Aici nu sîntem în jungla africană, răspuse fata. Nu mai ești o fiara sălbatică. Ești un gentleman și gentlemanii nu ucid cu sînge rece.

— În inimă sînt încă o fiară sălbatică, vorbi Tarzan, cu glas scăzut, ca pentru el însuși.

O vreme rămaseră din nou tăcuți.

— Jane, o întrebă el în cele din urmă, dacă ai fi liberă, te-ai marita cu mine?

Fata nu-i răspuse pe dată. Dar el așteptă cu răbdare. Jane încerca să-și adune gîndurile. Ce știa despre această stranie făptură ce se afla alături de ea? El însuși nu se cunoștea. Cine era? Cine-i erau părinți? Pînă și în nume îi răsuna originea misterioasă și viața sălbatică. N-avea nume. Ar putea ea oare să fie fericită alături de acest pribeag al pădurii? Ce-ar putea avea comun cu un soț care și-a petrecut, viața în vîrfurile copacilor dintr-o junglă africană, zbenguindu-se și luptîndu-se cu crîncenele antropoide; rupîndu-și hrana din coasta încă tremurîndă a prăzii proaspăt ucise, înfigîndu-și dinții puternici în carnea crudă și sfîrtecîndu-și partea în timp ce fîrtații săi mîrîiau și se luptau în jurul lui ca să-și capete porția? Ar putea el vreodată să se înalțe la sfera ei socială? Ar putea ea accepta gîndul de a se coborî la nivelul lui? Ar fi vreunul din ei fericit într-o asemenea mezalianță?

— Văd că nu răspunzi, spuse Tarzan. Ți-e teamă, să nu mă rănești.

— Nu știu ce răspuns să dau, mărturisi Jane, cu tristețe.

— Deci nu mă iubești? întrebă el pe un ton liniștit.

— Nu mă întreba. Vei fi mai fericit fără mine. Tu nu ești făcut pentru formalismele restrictive și convenționalismele societății, civilizația ar deveni insuportabilă pentru tine și în curînd ai tînji după libertatea vechii tale vieți, un fel de viață pentru care eu sînt tot atît de nepotrivită cum ești tu pentru viața mea.

— Cred că te înțeleg, răspuse el, calm. N-o să stărui pentru că țin la fericirea ta mai mult decît la a mea. Îmi dau seama acum că n-ai putea fi fericită cu... o maimuță.

În vocea lui răzbea o vagă undă de amărăciune.

— Nu, îl dojeni ea. Nu vorbi așa! Nu înțelegi. Dar înainte de a fi putut să continue, o cotitură bruscă a drumului îi aduse în mijlocul unui cîtun. În fata lor se ivi mașina lui Clayton, înconjurată de întregul grup pe care-l transportase de la vilă.

28.ÎNCHEIERE

La apariția lui Jane, izbucniră cu toții în țipete de ușurare și de bucurie, iar când Tarzan își opri automobilul alături de celălalt, profesorul Porter își cuprinse copila în brațe.

O clipă, nimeni nu-l luă în seamă pe Tarzan, care rămase la volan, tăcut. Clayton fu cel dintâi care-și aminti de el și întorcându-se, îi întinse mîna.

— Cum am putea să vă mulțumim? exclamă el. Ne-ați salvat pe toți. La vilă mi-ați spus pe nume, dar eu nu izbutesc să-mi aduc aminte de numele dumneavoastră, deși îmi păreți foarte cunoscut. Am senzația că v-am cunoscut bine cu multă vreme în urmă, în cu totul alte condiții.

Tarzan zîmbi, strîngînd mîna întinsă.

— Aveți dreptate, Monsieur Clayton, îi răspunse în franceză. Scuzați-mă că nu vă vorbesc în engleză. Sînt pe cale de a învăța această limbă și cu toate că o înțeleg foarte bine, o vorbesc prost.

— Dar cine sînteți? stăruie Clayton, exprimîndu-se de astă dată în franceză.

— Tarzan din neamul maimuțelor.

Surpriza îl facu pe Clayton să tresalte.

— Pe Dumnezeuul meu! exclamă el. E adevărat!

Profesorul Porter și domnul Philander se grăbiră să-și adauge mulțumirile la cele exprimate de Clayton și să-și manifeste surpriza și plăcerea față de aceasta întîlnire cu prietenul lor din junglă, care avea loc la asemenea distanță de sălbaticul său cămin.

Intrară în micul han modest, unde Clayton comandă pe dată tot ce era nevoie. Se aflau cu toții în sala mică și îmbîcsită a hanului, când atenția le fu atrasă de pufniturile unui automobil ce se apropia. Domnul Philander, care ședea lîngă fereastră, privi afară la mașina care apăru în văz și se opri apoi alături de celelalte două automobile.

— Doamne! exclamă Philander, cu o notă de iritare în glas. A sosit domnul Canler. Speram, hm... gîndisem... hm... ce fericire că nu l-a prins focul! își încheie el, fără convingere fraza.

— Țțț, Țțț, domnule Philander! făcu profesorul Porter. Țțț, Țțț, eu le atrag întotdeauna elevilor mei atenția să numere pînă la zece înainte de a

vorbi. Dacă aş fi în locul dumatăle, domnule Philander, aş număra cel puţin pînă la o mie şi după aceea, aş păstra o discretă tăcere.

— Aşa-i, zău! aprobă domnul Philander. Dar cine-i domnul cu aspect clerical care-l însoţeşte?

Jane păli.

Clayton se foi stînjănit în scaun.

Profesorul Porter îşi scoase cu un gest nervos ochelarii, aburi lentilele, apoi şi-i puse la loc pe nas, fără să-i fi şters.

Omniprezenta Esmeralda mormăi.

Numai Tarzan nu înţelegea.

O clipă mai tîrziu, Robert Canler năvăli în sală.

— Slavă Domnului! strigă. M-au muncit cele mai negre temeri, pînă cînd ţi-am zărit maşina, Clayton. Drumul spre sud a fost blocat de incendiu şi a trebuit să mă reîntorc la oraş şi de acolo, să ocolesc spre răsărit, pe drumul ăsta. Credeam că n-o să mai ajungem la fermă.

Nimeni nu părea prea entuziasmat. Tarzan se uita la Robert Canler, cu privirea cu care Sabor îşi cîntărea prada. Jane îi aruncă o căutătură şi mai nervoasă.

— Domnule Canler, spuse ea, ţi-l prezint pe Monsieur Tarzan, un vechi prieten.

Canler se răsuci şi-i întinse mina. Tarzan se ridică în picioare şi se înclină, cum numai D'Arnot ar fi putut învăţa pe un gentleman s-o facă, dar păru să nu observe mîna întinsă a lui Canler. La rîndul său, Canler păru că nu observase scăparea lui Tarzan.

— Jane, ţi-l prezint pe părintele Tousley, spuse Canler îndreptîndu-se spre preotul din spatele lui. Domnul Tousley, domnişoara Porter.

Domnul Tousley făcu o plecăciune şi zîmbi radios. Canler îl prezintă şi celorlalţi.

— Jane, am putea efectua ceremonia pe loc, propuse Canler. După aceea am putea lua trenul de miezul nopţii spre oraş.

Tarzan pricepu pe dată planul. Se uită la Jane, filtrîndu-şi privirile pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, dar nu făcu nici o mişcare. Fata şovăi. Atmosfera din cameră era încordată din pricina tăcerii impuse de tensiunea nervoasă. Toţi ochii se întoarseră către Jane, în aşteptarea răspunsului ei.

— N-am putea să mai aşteptăm cîteva zile? Întrebă fata. Mi-s nervii zdruncinaţi. Azi am trecut prin prea multe încercări.

Canler simțea ostilitatea fiecăruia dintre cei de față. Și acest lucru îi zădărnî nervii.

— Am așteptat atît cît am avut chef s-aștept, răspunse cu grosolănie. Ai promis că te măriți cu mine. N-am să mă mai las dus. Am obținut dispensa și iată preotul! Vino, domnule Tousley! Vino, Jane! Martori sînt destui... chiar mai mulți decît e nevoie, adăugă el, cu o inflexiune neplăcută în glas și luînd-o pe Jane Porter de braț, vru s-o conducă spre clericul care aștepta.

Dar abia făcu un pas, că o mîină grea îi încheștă brațul într-o strînsoare de oțel. O altă mîină îl apucă de beregată și într-o clipă, fu ridicat în sus și zgîlțuit, așa cum o pisică și-ar scutura șoarecele captiv.

Jane se întoarse spre Tarzan cu o expresie de surpriză plină groază. Și cînd îl privi în față, îi văzu dunga purpurie de pe frunte, pe care o mai observase într-o zi, în Africa îndepărtată, cînd Taryan din neamul maimuțelor se încheștase într-o bătălie pe viață și pe moarte cu Terkoz, marele antropoid.

Își dădu seama că în inima aceea sălbatică era scrisă osînda la moarte a lui Canler și făcu un gest să-l oprească pe omul-maimuță. Dar se temea mai mult pentru Tarzan decît pentru Canler. Cunoștea cumplita răsplată pe care justiția o hărăzește criminalilor. Oricum, înainte de a fi putut ajunge pînă la ei, Clayton și sărise lîngă Tarzan și se căznea să-l elibereze pe Canler din strînsoarea acestuia. Dintr-o singură mișcare a brațului vînjos englezul fu îmbrîncit în celălalt capăt al camerei; Jane puse o mîină fermă și albă pe încheietura mîinii lui Tarzan și-l privi în ochi.

— De dragul meu, îi ceru ea.

Degetele încheștate pe beregata lui Canler se muie. Tarzan privi fața frumoasă care se înălță spre el.

— Dorești ca ăsta să trăiască? întrebă el cu surprindere.

— Nu vreau să moară de mîna ta, prietene, replică fata. Nu vreau să devii un ucigaș.

Tarzan își luă mîna de pe gîtul lui Canler.

— O dezlegi de promisiunea pe care ți-a făcut-o? întrebă el. E prețul cu care-ți poți răscumpăra viața.

Canler, respirînd convulsiv, dădu din cap.

— Ești hotărît să pleci și să nu o mai terorizezi niciodată?

Omul încuviință iarăși clin cap, cu fața schimonosită de spaima morții care trecuse atît de aproape de el. Tarzan îi dădu drumul și Canler se

îndreptă, împleticindu-se, spre ușă. O clipă mai târziu se făcu nevăzut și o dată cu el și preotul împietrit de groază. Tarzan se întoarse spre Jane:

— Pot să-ți vorbesc un moment, fără martori? Fata încuviință și porni spre ușa care dădea pe terasa îngustă a micului han. Jane ieși prima, ca să-l aștepte pe Tarzan, astfel încît nu auzi conversația care urmă.

— Așteaptă! strigă profesorul Porter cînd Tarzan fu pe punctul să iasă pe ușă după fată.

Profesorul amuțise de surpriză în fața desfășurării rapide a evenimentelor din ultimele cîteva minute.

— Înainte de a merge mai departe, domnule, aș dori o explicație a faptelor care tocmai s-au petrecut. Cu ce drept, domnule, ai intervenit în relațiile dintre fiica mea și domnul Canler? Eu i-am făgăduit mîna fiicei mele, domnule și indiferent de simpatiile și antipatiile noastre personale, domnule, promisiunea trebuie respectată.

— Am intervenit, domnule profesor Porter, ripostă Tarzan pentru că fiica dumneavoastră nu-l iubește pe domnul Canler, nu dorește să se mărite cu el. Pentru mine este de ajuns.

— Nu știi ce-ai făcut! se vaită profesorul Porter. Acum cu siguranță că va refuza să se mai însoare cu ea.

— Absolut sigur! răspunse Tarzan, cu emfază. Dar aflați, domnule profesor Porter, că prestigiul dumneavoastră nu va avea de suferit, căci, de îndată ce vă veți întoarce acasă, veți fi în măsură să-i plătiți individului Canler tot ce-i datorați.

— Țțț, țțț, domnule! exclamă profesorul Porter. Ce vrei să spui prin aceasta, domnule?

— Comoara dumneavoastră a fost găsită.

— ... Ce... ce-ai spus? strigă profesorul. Ești nebun, omule! Nu poate fi adevărat.

— Și totuși este. Eu sînt cel care a furat-o, necunoscîndu-i nici valoarea și nici proprietarii. I-am văzut pe marinari îngropînd-o și maimuțărindu-i, am dezgropat-o ca s-o îngrop din nou în altă parte. Cînd D'Arnot mi-a povestit ce era și ce însemnătate avea pentru dumneavoastră, m-am întors în junglă și am recuperat-o. A pricinuit atîtea crime, suferințe și durere, încît D'Arnot a socotit că-i mai bine să nu încerc să aduc chiar comoara, așa cum a stat în intenția mea, ci o scrisoare de credit. Iat-o, domnule profesor Porter! Și Tarzan scoase din buzunar un plic pe care-l întinse uluitului profesor. Două sute patruzeci și una de mii de dolari.

Comoara a fost evaluată cu mare grijă de către experți dar, ca să nu aveți nici cea mai mică îndoială, D'Arnot în persoană a cumpărat-o și dacă preferați comoara în locul creditului, v-o ține la dispoziție

— Domnule, la marea povară a îndatoririlor pe care și așa le aveam față de dumneavoastră, ați adăugat acum cel mai mare dintre servicii, rosti profesorul Porter, cu glas tremurător. Mi-ați redat mijlocul de a-mi salva onoarea.

Clayton, care ieșise din încăpere imediat după Canler, se întoarse.

— Iertați-mă, li se adresă el, cred că ar fi mai bine să ajungem în oraș înainte de a se întuneca și apoi să luăm primul tren care să ne scoată din pădurea asta. Tocmai a sosit din nord un localnic care a anunțat că incendiul înaintează treptat în direcția aceasta.

Vestea curmă orice altă discuție și cu toții se îndreptară spre automobilele care-i așteptau.

Clayton, Jane, profesorul și Esmeralda se urcară în mașina lui Clayton, iar Tarzan îl luă pe domnul Philander într-a lui.

— Să fiu al naibii! exclamă domnul Philander când automobilul se puse în mișcare, urmărindu-l pe cel al lui Clayton. Cine-ar fi crezut vreodată cu putință! Ultima dată când te-am văzut, erai un veritabil sălbatic care sălta printre crengile unei păduri tropicale din Africa și acum mă conduci pe o șosea din Wisconsin, într-o limuzină franțuzească. Să fiu al naibii! Dar e „extrem de remarcabil”!

— Da, admise Tarzan, apoi după o pauză: Domnule Philander, vă amintiți ceva amănunte în legătură cu descoperirea și îngroparea a trei schelete găsite în cabana mea de lângă jungla africană?

— Îmi amintesc foarte bine, foarte bine, replică domnul Philander.

— A existat vreo ciudățenie în legătură cu vreunul din cele trei schelete?

Domnul Philander îl privi pe Tarzan cu atenție:

— De ce întrebi?

— E un lucru de mare importanță pentru mine. Răspunsul dumneavoastră poate limpezi un mister.

Și, în cel mai rău caz, nu poate face altceva decât să lase misterul nelimezit. În ultimele două luni am emis o teorie cu privire la scheletele acelea și v-aș ruga să răspundeți întrebării mele cu toate datele pe care le cunoașteți: cele trei schelete pe care le-ați îngropat erau toate omenești?

— Nu, răspunse domnul Philander, cel mic, cel care se afla în leagăn, era scheletul unei maimuțe antropoide.

— Mulțumesc, răspunse Tarzan.

În automobilul din față, Jane își țesea glandurile cu furie și repeziciune. Știa prea bine de ce îi ceruse Tarzan să schimbe câteva vorbe cu ea și mai știa că trebuie să fie pregătită să-i dea un răspuns într-un viitor cât se poate de apropiat.

Tarzan nu era persoana pe care s-o poată duce cu vorba și chiar gândul acesta o făcu să se întrebe dacă nu cumva se temea într-adevăr de el. Și putea oare să iubească ființa de care se temea? Își dădu seama că acolo, în adâncurile junglei îndepărtate, se aflase sub un soi de vrajă, dar acum, în prozaicul Wisconsin, nu mai existau nici un fel de farmece. De asemenea, acest tânăr francez imaculat nu mai sîrria femeia primitivă din ea, așa cum o ațîțase robustul zeu al pădurii. Îl iubea oare? Acum... nu mai știa.

Cu coada ochiului, furișă o privire spre Clayton. Iată un bărbat crescut în aceleași condiții de viață ea și dînsa, un om cu acea poziție socială și acea cultură pe care ea fusese învățată să le considere ca elemente primordiale într-o alianță matrimonială. Nu-i spunea rațiunea că acest tânăr aristocrat englez, ce-i purta o dragoste la care ar fi rîvnit orice femeie civilizată, era perechea cea mai potrivită pentru o persoană de felul ei? Dar pe Clayton îl putea iubi? Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-l iubească. Jane nu era o femeie calculată din fire. Însă educația, mediul și ereditatea se îmbinaseră pentru a învăța să calculeze pînă și în chestiunile sentimentale.

Faptul că-și pierduse capul în fața tînărului uriaș cînd o ridicase în brațe — acolo, în îndepărtata pădure africană și astăzi din nou, în pădurile din Wisconsin — putea fi atribuit, după părerea Janei, unei temporare reversibilități de caracter din partea ei — chemării pe care omul primitiv a exercitat-o asupra femeii primitive din ființa ei. Dacă n-o s-o mai atingă niciodată, gîndi ea, n-o să mai simtă nici o atracție față de el. Așadar, nu-l iubea. Nu fusese decît o halucinație trecătoare, exacerbată de fantezia ațîțată și de apropierea fizică. Or, dacă s-ar mărita cu el, relațiile lor n-ar putea fi mereu marcate de o fantezie ațîțată, iar apropierea fizică și-ar toci vigoarea sub imperiul obișnuinței. Se uită din nou la Clayton. Era un bărbat foarte frumos și un gentleman din cap pînă-n picioare. Ar fi foarte mîndră la brațul unui asemenea soț.

Și în clipa aceea, Clayton vorbi — dacă ar fi făcut-o cu un minut mai devreme sau cu un minut mai târziu, viețile a trei oameni ar fi fost schimbate dar destinul și-a vîrît coada și i-a indicat lui Clayton momentul psihologic.

— Jane, acum ești liberă, începu el. Dacă ai vrea să spui „da”, mi-aș închina întreaga viață fericirii dumitale.

— Da, șopti Jane.

În aceeași seară, în mica sală de așteptare a gării, Tarzan o prinse pe Jane un moment singură.

— Jane, acum ești liberă, zise el, iar eu am venit din adîncul veacurilor, desprinzîndu-mă din trecutul cețos și îndepărtat, din vizuina omului primitiv, pentru a te chema: de dragul tău am devenit om civilizat, de dragul tău am străbătut continente și oceane, de dragul tău sînt gata să fiu tot ce vei dori tu să fiu. Jane, te pot face fericită în viața cu care ești tu deprinsă și pe care o îndrăgești. Vrei să fii soția mea?

Pentru prima oară, Jane își dădu seama de profunzimea iubirii acestui om, de tot ce făurise el într-un răstimp atît de scurt, numai din dragoste pentru ea. Își întoarse capul și-și îngropa fața în căușul brațelor.

Ce făcuse? De teamă că va ceda rugămintilor acestui uriaș, își tăiasse singură craca de sub picioare din frica neîntemeiată că s-ar putea să săvîrșească o greșeală, săvîrșise una și mai mare.

— Și ce putem face? întrebă Tarzan. Ai recunoscut că mă iubești. Știi bine că te iubesc; dar eu nu cunosc etica societății de care ești tu guvernată. Te las să hotărăști singură pentru că tu ești cea mai în măsură să știi ce-i mai bine pentru viața ta.

— Tarzan, nu pot să-ți, spun — replică Jane. Șj el mă iubește și e un om bun. N-aș mai putea niciodată să mă uit în ochii tăi sau ai oricărui om cinstit dacă aș călca promisiunea pe care am făcut-o domnului Clayton. Va trebui să o respect și tu trebuie să mă ajuți să duc această povară, chiar de-ar fi să nu ne mai vedem niciodată de-acum înainte.

Ceilalți începură să intre în sala de așteptare și Tarzan se întoarse spre fereastră.

Dar afară nu deslușea nimic, în sufletul său însă vedea o pajiște verde, înconjurată de o luxuriantă bogăție de plante și flori tropicale minunate; deasupra, frunzișului unduios al arborilor lor seculari, iar și mai deasupra, azurul cerului ecuatorial. În mijlocul pajiștii, pe o mică ridicătură de pămînt, ședea o fată tînă, iar alături de ea, un tînăr uriaș. Mînceau fructe

mustoase, se priveau în ochi și-și surîdeau unul altuia. Erau foarte fericiți și erau numai ei doi.

Gîndurile îi fură întrerupte de curierul gării, care veni să întrebe dacă se găsea acolo un domn cu numele Tarzan.

— Eu sînt Monsieur Tarzan, răspunse omul-maimuță.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, trimis aici din Baltimore; e o cablogramă sosită din Paris.

Tarzan luă plicul și-l deschise. Un mesaj din partea lui D'Arnot. Cuprindea următoarele:

Amprentele digitale dovedesc că ești Greystoke. Felicitări.

D'Arnot.

Cînd Tarzan termină de citit, Clayton intră în sală și se îndreptă spre el, cu mîna întinsă.

Iată omul care deținea titlul aristocratic al lui Tarzan și proprietățile lui Tarzan și care urma să se însoare cu femeia iubită de Tarzan, cu femeia care-l iubea pe Tarzan. O singură vorbă a lui Tarzan și întreaga viață a acestui om ar fi fost schimbată.

O singură vorbă și ar pierde titlul și domeniile și castelele și-ar pierde-o și pe Jane Porter.

— Prietene, strigă Clayton, încă n-am avut prilejul să-ți mulțumesc pentru toate cîte le-ai făcut pentru noi. Se pare că tot timpul n-ai avut altă preocupare decît să ne salvezi viețile, din Africa și pînă aici. Sînt nespus de bucuros că ai venit la noi. Trebuie să ne cunoaștem mai bine. Știi, m-am gîndit de multe ori la dumneata și la condițiile interesante ale mediului în care trăiai. Dacă nu sînt indiscret, cum naiba ai ajuns în jungla aceea afurisită?

— M-am născut acolo, răspunse Tarzan, cu voce domoală. Mama mea a fost o maimuță și de bună seamă, nu mi-a putut povesti mare lucru în legătură cu acest fapt. De tatăl meu, n-am știut niciodată nimic!

SFÎRȘIT

Următoarele aventuri ale lui Tarzan, precum și rezultatele nobilei sale acțiuni de abnegație vor fi istorisite în celelalte cărți despre Tarzan. (n. a.)

^[1] Cimeria, țărm legendar despre care se spune că nu a fost niciodată atins de vreo rază de soare, (n.t.)

^[2] Personaj al tragediei Julius Caesar de Shakespeare. Scurta sa apariție în actul doi contribuie esențial la definirea caracterului soțului ei, Brutus. (n. t.)

Table of Contents

[Title page](#)